

Thiên Nữ Động Tình

Contents

Thiên Nữ Động Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	13
4. Chương 4	21
5. Chương 5	29
6. Chương 6	40
7. Chương 7	47
8. Chương 8	59
9. Chương 9	68
10. Chương 10	75
11. Chương 11	85

Thiên Nữ Động Tình

Giới thiệu

Nàng đường đường là con gái của vị hoàng đế đương thời, là công chúa cao quý nhất nhì trong thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nu-dong-tinh>

1. Chương 1

Tiết Tử

Edit + Beta: Nhã Đan

Ngự hoa viên.

Cuối thu, Ngự hoa viên cảnh sắc hết sức phong phú, ấy mà ngay giữa sân lại xuất hiện một cổ nhàn nhật sâu bi.

Lúc giao mùa những bông hoa xinh đẹp rực rỡ không biết tại sao bỗng chốc điêu tàn, héo hon rơi xuống, hoá thành Trần Nê. Rồi một thân cây xanh biếc cũng thiếu đi màu sắc tươi đẹp, một gốc cây thay màu nhợt nhạt, đến nỗi những chiếc lá xanh cũng rơi rụng, trụi lủi một cảnh khiến người ta bội giác thê lương.

Trong vườn chim quý thú hiếm dường như cũng cảm nhận được bầu không khí vắng lặng này, con nào cũng ủ rũ, đến nửa điểm tinh thần cũng không có nổi.

Vốn có thể là cây cỏ vì chúng chịu ảnh hưởng của thời tiết, nhưng vì sao ngay cả những động vật thường ngày thần thái dồi dào cũng bị liên lụy?

Lý Băng không hiểu được, may ngài có hơi chau lại.

Không chỉ có Ngự hoa viên cùng chim quý thú hiếm, đến những người thường ngày bên cạnh hầu hạ, vài cung nữ hoạt bát, đáng yêu dường như cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí ảm đạm này, tâm tình suy giảm không ít.

Lẽ nào ngay cả tâm trạng tình cảm của con người cũng phải chịu sự chi phối của thời tiết, vào thời kỳ Xuân Hạ sinh cơ trần trụi thì liền cảm thấy thoải mái và sáng khoái, đến khi qua Thu sang Đông cây cỏ cũng khô héo thì tâm tình liền ủ dột, chán nản? Nhân loại có biết được ấy là dịch cảm?

Vậy vì sao nàng ngay đến cả một điểm cảm xúc cũng không có? Đại địa lúc sinh cơ dạt dào thì nàng tâm tình trĩu nặng, điều hiu lúc tức sát thì nàng cũng bình tĩnh như thường ngày.

Tại sao chỉ có nàng như vậy? Chẳng lẽ đúng như những gì người ngoài bàn tán, rằng nàng quả thực thiên tính bạc tình?

Ngẫm lại lúc trước Cửu đường ca Lý Sâm vì vợ yêu mất đi tung tích mà nổi điên tìm kiếm, đi khắp đại giang nam bắc, tiêu tụy cô đơn, vóc dáng hoàn toàn khác biệt, dường như đã trở thành một con người khác với trước kia phong lưu phóng khoáng.

Lúc đó nàng bền nghiêm trọng không giải thích được.

“Cửu đường ca, vì một nữ nhân mà suốt ngày sầu não không vui, này hoàn toàn không giống người.”

“Người không hiểu, Thiên Tinh, con người một khi đã yêu thì không thể tự kiềm chế bản thân mình.”

Nàng là không hiểu. Con người thế nào mà lại để một người khác chi phối toàn bộ tâm tư?

Làm sao lại để một người khác làm rối loạn bước đi của cuộc sống, sửa lại tính cách tiêu sái thoải mái trước kia? Thế nào lại mê luyến một người đến lòng tràn đầy mẫn não đều là giọng nói, dáng điệu và nụ cười của người nọ?

Đến cả người luôn anh minh quả quyết, đã tâm bình bực như trưởng huynh cũng từng yêu sâu đậm một ả pháo hoa mỹ kỳ, thiếu chút nữa cùng phụ hoàng trở mặt.

Nàng thực không hiểu.

“Thiên Tinh, nghĩ cái gì đó?” .

Một giọng nói uy nghiêm trầm ấm bỗng vang lên từ đằng sau, nàng hơi kinh ngạc xoay người, con mắt sáng đẹp như sao cùng một cặp người đen đầy nhuệ khí.

“Phụ hoàng.” Nàng khom người hành lễ, “Đến đây lúc nào? Sao không cho cung nữ thông tri cho nhi thần một tiếng?”

Phụ thân của nàng, đương kim Thánh Thượng vội vã đưa tay nâng nàng đứng dậy, mi vũ lúc đó lộ đầy vẻ yêu thương sung ái.”Trẫm thấy ngươi nghĩ đến mê mẩn, muốn bọn họ đừng quấy nhiễu ngươi.” Hắn mỉm cười, lặp lại câu hỏi ban nãy, “Nghĩ cái gì đó?”

“Không nghĩ gì cả.” Lý Băng thần nhiên trả lời, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hoàng đế ung dung chạm vào dung nhan thanh lệ xuất trần của ái nữ, dường như đang trầm tư điều gì đó, rồi thở dài trong lòng một tiếng.

“Phụ hoàng có tâm sự?” Lý Băng nhanh nhạy nhận ra.

“Không.” Hoàng đế lắc đầu, do dự sau một lúc lâu bỗng mở miệng, “Thiên Tinh, người nói xem người tìm một Phò mã như thế nào?”

“Cái gì?” Lý Băng nhướn mày, giọng điệu có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là thản nhiên như thế.

“Người tuổi tác cũng không còn nhỏ, trăm kỳ thực sớm nghĩ thay người tìm kiếm vị hôn phu, chỉ là vẫn không người nào vừa ý.”

“Hiện tại thì có chưa?”

“Hiện nay chọn được Trạng Nguyên Tiến Sĩ Tô Bình Tu, nhân phẩm cùng tài văn chương có thể nói là thượng thừa, ở cung vàng điện ngọc ứng đối tiến thoái khí phách to lớn, trăm rất yêu thích hẳn.”

“Phải?” Lý Băng giọng điệu bình thường, nghe không ra cảm giác của nàng đối với tin này.

“Thế nào?” Hoàng đế tựa hồ có chút xao động, lại có ít nhiều do dự, hẳn thì thào nói: “Trẫm vốn có ý giữ người ở lại cả đời, nhưng cũng không được...”

“Phụ hoàng nói cái gì?” Lý Băng không có nghe rõ ràng.

Là nói muốn giữ nàng cả đời sao? Vì cái gì?

“Không.” Hoàng đế tựa hồ biến sắc, vội vã lắc đầu, một lần nữa lặp lại đề tài ban nãy “Như vậy đi, nhi đợi lát nữa hẳn sẽ tới đây kiến trẫm, chỉ bằng người ở một bên lặng lẽ quan khán, hảo châm chúc châm chúc.”

Ngữ âm của hắn chưa dứt, thì thấy một gã thái giám gấp gấp chạy tới.

“Bẩm hoàng thượng, tân khoa Tiến sĩ Tô Bình Tu tới rồi.”

※ ※ ※

Quả nhiên không hổ là nhân vật khiến phụ hoàng tán thưởng, nhân phẩm khí độ đều là hạng nhất.

Lý Băng ẩn thân sau gốc Lạc Anh rực rỡ, lộ ra bên một bên khuôn mặt xinh đẹp vô cùng, lặng lẽ quan sát tân khoa Tiến Sĩ mà Phụ hoàng đề cử.

Hắn mặt mày phân minh, mặc dù không bằng Cửu đường ca Lý Sâm tuần mỹ vô cùng, cũng không giống như Ngự tiền đãi vệ thống lĩnh Hạ Đình Vân anh khí bừng bừng vừa mới hôm qua đến cùng đường ca của nàng.

Nói là tao nhã nho nhã sao? Nhưng mà lại không hoàn toàn giống, cặp con ngươi đen ở giữa kia bùng cháy chính là tự có chủ trương kiên nghị, không thể mặc cho người khác tùy ý làm nhục.

Đối mặt với Hoàng đế, hẳn là thần tử nên có kính ý cùng khiêm tốn, không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất có tự tôn và ngạo khí.

Là một nhân tài. Tha âm thầm quyết định trong lòng.

Như vậy nhân tài hiếm có này sẽ là phu quân tương lai của nàng sao?

“Tô khanh gia đón dâu chưa?” Nàng nghe Phụ hoàng uy nghiêm lên tiếng hỏi.

“Bẩm Thánh Thượng, vi thần chưa đón dâu.” Tô Bình Tu lẳng lặng đáp lại, ngữ âm đặc biệt trong sáng nhưng không mất hồn hậu.

“Nếu như thế, trẫm làm chủ đem ái nữ Thiên Tinh công chúa gả cho người thế nào?”

“Thiên Tinh công chúa?” Tô bình tu nghe vậy giống như vô cùng kinh ngạc, hàng lông mày rậm anh tuấn nhướn lên, con ngươi đen trẫm tĩnh nhìn thẳng vào Hoàng Đế.

Hắn dám bình tĩnh như thế nhìn vào thánh nhan.

Lý Bằng bội phục hấn gan dạ sáng suốt.

Hoàng đế dường như cũng yêu thích hấn, cười ha hả, “Đúng vậy, chắc người cũng đã nghe nói qua? Thiên Tinh công chúa là đệ nhất mỹ nhân. Lấy được nàng là phúc khí của người.”

“Hoàng thượng có ý tốt vì thân xin nhân.” Hấn thần nhiên đáp khiến Hoàng Thượng ngưng cười, “Vi thần sợ chính mình trèo cao không lấy được công chúa.”

“Có ý tứ gì?” Long nhan lập tức biến đổi.

“Hoàng thượng bớt giận.” Tô Bình Tu vẫn như cũ không nhanh không chậm ứng đối, “Chỉ vì vi thần lòng đã có nơi chốn.”

“Cái gì? Người đã...” Long nhan một hồi âm tình bất định, bắt lấy Long mục vừa nhìn hướng Lý Bằng.

Tha nhận ra nghi vấn trong mắt Phụ hoàng, lắc đầu.

Hoàng đế sắc mặt nguôi giận, một lần nữa khôi phục hòa hoãn, “Cũng được, người lòng đã có bến đỗ, trầm cũng không ép. Kỳ thực... Không được Thiên Tinh đồng ý, trầm cũng không dám lung tung làm chủ.” Hấn cười cười, bắt đầu lắc đầu.

“Xem ra Hoàng Thượng thập phần yêu quý Thiên Tinh công chúa.”

“Trầm là yêu tha thiết nàng.” Hoàng đế cúi đầu trả lời, trong lúc nhất thời giống như lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Tiếp theo hấn đột nhiên vỗ tay, “Tô khanh gia tạm thời đi xuống phía dưới, tùy thời chờ trầm triệu kiến.”

“Vâng, vi thần xin cáo lui.”

Đội bóng dáng cao ngất của Tô Bình Tu đi khuất, Hoàng Đế mới hướng chỗ Lý Bằng đang ẩn thân nhẹ nhàng gật đầu, nàng nhanh nhẹn trở ra, dịu dàng đã đi tới.

“Thế nào? Thiên Tinh, người đối với hấn không hài lòng?”

“Quả thực cũng không có gì hài lòng hay không.” Lý Bằng bình tĩnh nói, “Chỉ là nhân gia đã có lòng tương ứng, hôn sự này không cần nhắc tới cũng được.”

“Đáng tiếc! Một nhân tài hàng đầu như vậy.”

“Không sao cả.” Lý Bằng nhẹ nhàng lắc đầu.

Không sao cả.

2. Chương 2

Trường An, Triệu Vương phủ.

Hôm nay đúng là Triệu Vương phủ có chút náo nhiệt, Thế tử của Triệu Vương phủ cùng Thế tử phi ở phía sau hoa viên bày rượu, mở tiệc chiêu đãi vài vị tri kỷ thâm giao.

Đáp ứng lời mời của Thế Tử Lý Sâm có Ngự tiền thị vệ thống lĩnh Hạ Đình Vân cùng thê tử của hấn Kiều Linh và người vừa cùng Nguyệt Nha Nhi thế tử phi nhận lại huynh đệ Tân khoa tiến sĩ Tô Bình Tu.

Nguyên lai vị này xuất thân là Hàng Châu tiến sĩ, đúng là ca ca thất lạc nhiều năm của Nguyệt Nha Nhi.

“Bình Tu ca ca, Nguyệt Nha Nhi có thể tái kiến người, thực sự là rất cao hứng.” Thế tử phi không giấu được nụ cười sáng rực trên khoé môi, cổ tay trắng bóc kính ca ca lâu ngày chưa gặp một ly rượu ngon.

Tô Bình Tu cũng hăng hái dạt dào. Con người đen trầm tĩnh hữu thần của hấn không một giây rời khỏi dung nhan nhu yếu động nhân của muội muội, một mặt uống rượu, một mặt trong lòng cảm tạ trời xanh sau vài chục năm thất lạc khiến hấn có thể gặp lại muội muội cùng cha khác mẹ.

Từ sau năm rét đậm ấy Nguyệt Nha Nhi không chịu nổi ngược đãi trốn ra khỏi Tô gia, hẩn dùng trăm phương nghìn kế để tìm nàng, ngày qua ngày, một năm nữa trôi qua trong thất vọng, hẩn cơ hồ muốn vứt bỏ, gần như muốn cho rằng nàng từ lâu đã hương tiêu ngọc vãn, vứt đi cái thể giới hữu tình này.

Tuyệt đối không ngờ tới lúc vào kinh thành dự thi, không những đỗ Trạng nguyên, trong lúc vô tình gặp lại muội muội mà hẩn yêu thương nhất tại chùa Miếu Lý.

Hẩn đi lễ tạ thần, cảm tạ trời xanh để hẩn đỗ Trạng nguyên, nàng cũng đi lễ tạ thần, cảm tạ trời xanh khiến cho vợ chồng nàng gương vỡ lại lành.

Không nghĩ tới khi lên trời rồi lại để cho bọn họ một phần hậu lễ, để cho bọn họ gặp được thân nhân mà họ tưởng cả đời không thể gặp lại.

Hẩn chân thành cảm tạ lão Thiên, cảm tạ trời xanh khiến có thể cùng muội muội gặp lại, càng cảm tạ ông trời để nàng hiện nay hạnh phúc mỹ mãn.

Nàng cùng Triệu Vương Thế Tử sống đời sống vợ chồng, cho dù hẩn chỉ ở vương phủ làm phiến vài ngày, nhưng cũng nhìn ra được hai người chỉ ao ước bên nhau không ao ước thần tiên.

“Ta nói này Lý Sâm, hôm nay nên hảo chúc mừng, nương tử của ngươi tìm được ca ca, anh vợ ngươi cũng được như ý a.” Hạ Đình Vân lời nói thanh âm trong sáng, khoe miệng mỉm cười xoa đi ý xấu, “Lai, ta mời ngươi một chén.”

Lý sâm trừng mắt liếc hẩn, “Đừng cho là ta không biết trong lòng ngươi nghĩ gì, đừng hòng làm mưa làm gió!”

“Ta nào có?” Hạ Đình Vân nhún vai vô tội, con mắt sáng sủa chuyển hướng tới Tô Bình Tu “Tô huynh cũng vì Hạ mỗ phân rõ a.” Tô bình tu hơi mờ mịt, “Tại hạ không hiểu rõ lắm bạch...”

“Lý Sâm là sợ ta dạy ngươi phá hỏng chuyện tốt của hẩn.”

“Dạy ta?”

“Đúng vậy, kêu muội muội của ngươi đừng đối với tên kia tốt như vậy, thỉnh thoảng cũng phải sử dụng vài thủ đoạn để kiểm soát hẩn —— “

“Ha ha!” Lý Sâm lông mày anh tuấn, cắt ngang lời nói của hảo hữu, “Ngươi đó, đừng vì bị nương tử quản lý chặt chẽ , mà khiêu khích Nguyệt Nha Nhi cũng làm như vậy.”

“Đây là ý tứ gì?” Kiều Linh ở một bên yên lặng hồi lâu rốt cục nhịn không được ngắt lời, đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn Lý Sâm, tức giận nổi hỏa diễm không thể coi thường.”Ngươi ám chỉ ta là con cọp mẹ?”

“Tại hạ sao dám.” Lý Sâm vội vã giơ lên hai tay lên đầu hàng, “Tiểu đệ ta đến bây giờ còn nhớ rõ cái tát của tẩu tử a.”

“Ngươi là đáng đánh.” Kiều Linh tiếp lời, chưa phát giác chút nào hổ thẹn.

“Nguyệt Nha Nhi, ngươi cũng nói đi chứ.” Lý Sâm quay đầu, thương cảm nhìn thê tử, “Tỷ tỷ ngươi khi dễ ta đấy.”

“Đáng đời.” Nguyệt Nha Nhi điểm chóp mũi của hẩn, cười dí dỏm, “Cái tát nọ của tỷ tỷ là thay ta lấy lại công đạo.”

Lý Sâm bỗng dưng nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, “Ta cũng bởi vì quá yêu ngươi nên mới nảy sinh hiểu lầm nha.” Hẩn cố ý trưng ra vẻ mặt đau khổ, cầm lấy hai tay nhỏ bé của ái thê tự an ủi chính bản thân mình.

“Ngươi làm cái gì?” Hai gò má của Nguyệt Nha Nhi trong sáng tự nhiên lập tức đỏ ửng “Tất cả mọi người đang nhìn mà.”

“Ai thèm quần bọn họ làm gì đâu.” Đúng là Lý Sâm luôn luôn phong lưu tự xưng không thèm để ý mà trước mặt mọi người tán tỉnh.

“Đúng vậy, ai thêm quần bọn họ làm gì đâu.” Giọng điệu của Hạ Đình Vân đầy chế giễu hài hước, một cái tay cũng không an phận ở bả vai của ái thiếp, “Linh nhi, chúng ta cũng không thể thua, để cho bọn họ nhìn chúng ta ân ái.”

“Người có bệnh!” Kiều Linh trừng mắt liếc hắt, một nụ cười vô tình xuất hiện trên khoé miệng.

Tô Bình Tu nhìn hai cặp vợ chồng trêu cợt lẫn nhau, không ngờ nội tâm thêm muốn được hoà thuận vui vẻ như bọn họ. Hắn cố ý thở dài một tiếng, “Mấy vị cũng kiếm chế một chút đi, bằng không ta đây cô đơn ở bên cạnh không có ai không thể cảm nhận được tư vị.”

Mọi người lúc này mới phát hiện vẻ yên tĩnh hôm nay của chủ khách, đều xấu hổ đứng dậy, cuối cùng thì Lý Sâm cũng lấy lại được tiếng nói, thanh liễn thanh hầu nói: “Kỳ lạ, không phải là cũng mời Thiên Tinh tới sao? Thế nào lúc này còn không đến?”

Tô Bình Tu ngạc nhiên, “Thiên Tinh công chúa cũng tới?”

Danh hiệu này nghe rất quen tai, Hoàng Thượng trước kia có ý định đem nàng gả cho hắn, hiện nay Lý Sâm cũng mời nàng dự tiệc.

“Đúng vậy, ta hôm qua mới nhận được giấy báo nhận tiền của nàng...” Lý Sâm thì thào nói, bỗng đôi mắt sáng ngời, ngheh hướng một tỷ nữ cấp cấp đi tới, “Là Thiên Tinh công chúa tới rồi sao?”

“Không phải, là một phong thư của Tô công tử.”

“Thư của ta?” Tô Bình Tu nhíu mày, trong lòng chợt thấy căng thẳng, trước cảm thấy được điềm xấu, vội vã đón lấy bức thư mà tỷ nữ đem tới, cấp tốc xem lướt qua.

Nguyệt Nha nhi ở một bên nhìn thấy sắc mặt của hắn hốt thanh hốt bạch, lo lắng theo, “Có chuyện gì sao?”

“Tiểu Điệp bị bệnh.” Tô Bình Tu đơn giản nhất tuần, bỗng cảm chặt phong thư trên tay, đến mức lông tay cũng trở nên trắng bệch.

※ ※ ※

Lý Băng đi tới hậu hoa viên của Triệu Vương phủ, trông thấy chính là một màn hỗn loạn.

“Buông, các người buông!” Nàng thấy Lý Sâm và Hạ Đình Vân một tả một hữu khống chế một tuần đình nam tử, người sau đang điên cuồng giãy dụa, “Để ta đi tìm Tiểu Điệp, Để ta đi tìm nàng!”

“Đừng ngốc, Bình Tu, người căn bản không biết nàng đang ở nơi nào, làm sao có thể tìm được?”

Là Tô Bình Tu.

Nàng đã từng thấy dung nhan hắn tại Ngự hoa viên, ngày đó hắn lãnh tĩnh trấn định đến hôm nay lại kích động như điên, hình như gặp phải đại biến cố.

Là cái biến cố gì khiến một nam tử lạnh nhạt kiên nghị thành đáng vẻ như thế này?

Nàng là không hiểu được.

“Các người buông ra! Cho dù có tìm được không thì ta cũng phải thử.” Tô Bình Tu gầm lên.

Hắn vẫn là kích động không chịu hiểu, “Đây đường xá gian nguy, Tiểu Điệp thân thể lại không tốt, vạn nhất xảy ra chuyện biết làm thế nào?”

“Nàng đã nói là đang ở cách Trường An không xa, chắc chắn không lâu nữa sẽ tới, người cứ an tâm ở chỗ này đi —— “

“Ta sao có thể an tâm? Bảo ta làm sao an tâm? Nàng có bệnh trong người đó. Nương cũng thật là, thế nào để nàng một mình đến kinh thành?” Hắn tiếp tục gào thét, bỗng dưng biến sắc, “Không được, vạn nhất nàng không biết được chỗ này thì làm sao mà tìm đến? Ta phải đi tìm nàng...”

“Nàng biết rõ, ca ca, phong thư không phải đều là người này đem tới sao?” Nguyệt Nha Nhi lo lắng khuyên bảo.

Ca ca?

Nguyệt Nha Nhi đây khê tiếng gọi càng làm cho Lý Băng thêm thích thú. Tân khoa tiến sĩ Tô Bình Tu là anh vợ của Cửu đường ca?

Nàng tiếp tục nghe Nguyệt Nha Nhi khuyên bảo, “Nàng nhất định là trên đường đi đã nghe nói người đỗ tiến sĩ, hơn nữa lại quen biết ta, nên mới có thể nghĩ đến trước hết là nhờ người này đem thư tới cho ta, nói với người rằng nàng đang cách kinh thành không xa.”

“Nhưng mà...” Tô Bình Tu do dự, lông mày nhíu lại, con ngươi đen sáng lạng, vẫn là kích động như ban nãy.

“Như vậy đi, Bình Tu, ta đem thị vệ Triệu Vương phủ ra ngoài tìm chung quanh xem.” Lý Sâm cũng khuyên bảo, “Ta bảo đảm nhất định để Tiểu Diệp bình an trở lại bên cạnh người, Vậy là được rồi nhé?”

Lý Sâm nói những lời này cuối cùng cũng tạm thời làm lắng lại tình hình hỗn loạn, Tô Bình Tu dường như cũng bình tĩnh trở lại, gân xanh nổi trên trán vừa rồi cũng biến mất.

Lý Băng không có lựa chọn nào ngoài hiện thân vào lúc này, nàng kinh ngạc chăm chú nhìn tình cảnh trước mắt cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, bỗng xoay người lặng lẽ thối lui.

Nàng một mặt đi, một mặt thấp giọng hỏi tỳ nữ đưa nàng ra hoa viên.

“Vị Tiểu Diệp kia là ai?”

“Là biểu muội của Tô công tử.”

“Có đúng không?” Một biểu muội lại làm tâm tình của hắn trở nên kích động, hoàn toàn mất vẻ lãnh tĩnh khí độ trước mặt phụ hoàng? Tha thì thảo, “Nhất định là người rất quan trọng.”

“Có thể là người trong lòng của hắn.”

“Người trong lòng...” Lý Băng lặp lại, bỗng trong lòng thấy căng thẳng, đau nhói.

Thế nào lại như thế? Vì sao lại bỗng nhiên đau lòng? Khép lại thúy mi, bất giác đưa tay lên ấn vào ngực, đến hô hấp trong nháy mắt dường như cũng bị cản trở, không thể lưu thông.

Vì sao lại như vậy? Nàng chịu đựng cơn đau nhói bất ngờ xảy ra, ngón tay cố sức bóp chặt vạt áo trước ngực.

“Đau quá.” Nàng thở dốc, trên trán lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Tỳ nữ lại càng hoảng sợ, “Làm sao vậy? Công chúa.”

“Đưa ta hồi cung” nàng ra lệnh, giọng điệu vừa chân thật đáng tin vừa uy nghiêm.

“Nhưng mà...”

“Mau!” Nàng nhấn mạnh, cố nén cơn đau nhức, cố gắng hô hấp đều đặn.

Đến khi bóng tối bao phủ lấy nàng.

※ ※ ※

Không hiểu được qua bao lâu, nàng cuối cùng cũng theo mây mù dày đặc trong bóng tối tỉnh giấc. Chớp chớp đôi mắt, Lý Băng từ từ khôi phục thần trí.

Nàng bỗng nhiên ngất đi, kinh động toàn bộ người trong Triệu Vương phủ, vội vàng dùng hoàng gia mã xa đưa nàng hồi cung.

Nhưng... Làm sao lại bỗng nhiên bất tỉnh chứ? Nàng không rõ. Bản thân tuy là kim chi ngọc diệp, thân thể lại rất khỏe mạnh, ít bệnh ít đau nhức, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ bị nhiễm qua vài lần phong hàn nho nhỏ mà thôi.

Thế nào lại đột nhiên đau lòng như thế, thậm chí còn không thể chống đỡ mà ngất xỉu?

Lý Băng nhẹ nhàng thở dài, hai tay định nâng nửa người trên lên, tiếng nói bên ngoài rèm cửa đồ tươi mơ hồ truyền tới làm nàng ngừng lại.

“Vương ngự y, người nói cái này làm thế nào mới tốt?”

Là phụ hoàng. Hắn hạ giọng lời nói, giọng điệu vì cái gì lại ngập kín u buồn.

“Thỉnh hoàng thượng tạm thời an tâm, đợi vi thần nghĩ ra biện pháp.”

“Bảo trẫm làm sao an tâm? Ôi, chẳng lẽ vị chân nhân năm đó nói không sai, Thiên Tinh nàng...” Hoàng đế lại thở dài, “Sợ là mệnh không lâu dài.”

Lý Băng ở sau rèm cửa nghe vậy rùng mình, không dám tin, đôi mắt trong suốt nhìn thấu qua rèm trướng, dừng ở hai bóng người hơi hoảng động.

“Hoàng thượng, nghìn vạn lần đừng nhụt chí, công chủ bắt quá là bỗng nhiên đau lòng mà thôi.”

“Vô duyên vô cớ sao lại đau lòng?” Ngữ khí của Hoàng đế vẫn là ưu sầu vạn phần.

“Hoàng thượng, đừng nói nữa, coi chừng công chúa tỉnh lại.”

“Ta đã tỉnh.” Lý Băng thản nhiên một câu, như gió thu thấm lạnh, chậm rãi hướng ra ngoài.

Ngoài liềm hai người cùng ngẩn ra, nhất thời sững sờ ở tại chỗ.

Lý Băng đứng dậy, đôi tay ngọc đưa lên kéo rèm cửa đỏ tươi, đôi mắt lạnh lẽo nhàn nhạt đảo qua vẻ mặt lo lắng của phụ hoàng cùng với sắc mặt khiếp sợ của ngự y.

“Thiên Tinh, ngươi tỉnh sao?” Hoàng đế hoàn hồn, ngăn cản thân thể ái nữ muốn xuống giường, “Đừng nhúc nhích, lập tức gọi người tiến tới hầu hạ ngươi.”

“Không cần.” Nàng lắc đầu, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn phụ thân, “Phụ hoàng những điều vừa nói là sự thật?”

“Cái gì... Nói cái gì?”

“Thiên Tinh có hay không thực sự mệnh không lâu dài?”

“Người hiểu lầm rồi, Thiên Tinh, phụ hoàng không phải —— “

“Đừng giấu ta, ta muốn biết sự thực.”

“Vậy...” Hoàng đế nhíu mày, do dự.

Chỉ một lát do dự đã đủ khiến Lý Băng hiểu rõ tất cả.

“Sự thật ban đầu” Nàng nói một câu nhẹ nhàng tinh tế, trong lúc nhất thời giống như rơi vào suy nghĩ sâu xa.

“Theo vị chân nhân kia nói, thân thể ngươi trời sinh là một cỗ hàn khí, khi hàn khí không phát tán thì thôi, một ngày phát tác, liền...” Giọng nói của hoàng đế như nghẹn lại, không nói được.

Mà Lý Băng chỉ nhàn nhạt lắc đầu, “Quên đi, ta không muốn biết chi tiết.”

“Thiên Tinh!” Hoàng đế gọi nhẹ một tiếng, long nhan có lúc bi thương, không đành lòng, yêu thương, đủ loại tình cảm rắc rối đan vào, rốt cục hóa thành một trận kích động, “Ngươi nói đi, cuối cùng ngươi muốn cái gì? Bất luận ngươi muốn ăn cái gì, nghĩ muốn cái gì, muốn làm cái gì, phụ hoàng đều có thể tìm cách khiến ngươi hoàn thành được tâm nguyện... Không, nhất định hoàn thành tâm nguyện của ngươi, chỉ cần ngươi mở miệng!”

“Ta muốn cái gì?” Lý băng lẩm bẩm, tâm tư bỗng dừng lại mờ mịt.

“Đúng vậy, ngươi nghĩ muốn cái gì? Phụ hoàng nhất định thay ngươi làm được!”

Nàng muốn cái gì ? Nàng có tâm nguyện gì ?

Lý Băng lại mờ mịt mê vông. Sống mười chín năm, nàng dĩ nhiên không hiểu được mình muốn cái gì, dĩ nhiên chưa từng nghĩ đến tâm nguyện của mình.

Bây giờ mệnh của nàng không dài, có thể sớm rời khỏi nhân thế, có cái gì phải khiến nàng cảm thấy hối tiếc?

Nàng suy nghĩ hồi lâu, suy nghĩ vài ngày, trong đầu sao lại luôn xuất hiện khuôn mặt ngũ quan phân minh, kiên nghị đoan chính của tân khoa tiến sĩ kia.

Nàng nhớ hẳn vì ý trung nhân kia mà cự tuyệt vinh hạnh được kết thông gia với hoàng thất, nhớ tới hẳn vì vị Tiểu Điện cô nương kia một mình lên kinh mà lòng sục sôi, vừa nộ, vừa lo lắng, hoàn toàn mất vẻ lãnh tính xưa nay.

Vì sao nghĩ đến hẳn? Thế nào lại nhớ hẳn? Nàng không phải nên nghĩ đến tâm nguyện cuối cùng trước khi rời nhân thế sao? Gả cho hẳn cho gì liên quan?

Lý Băng ngưng mi, giơ cuốn sách lên giữa khuôn mặt, đôi mắt nhìn qua cửa sổ, trông về phía sân của cung điện.

Sân nhà được thợ thủ công khéo léo thiết kế, cầu nhỏ nước chảy, giả sơn chồi ngỉ mát, tuy rằng không lớn, nhưng cũng tinh xảo trang nhã.

Mấy cung nữ nhàn hạ vô sự của nàng được ân chuẩn, vui vẻ ở bên trong thả diều, chim hoàng oanh như đem tiếng cười về theo cơn gió nhẹ, lướt qua tai nàng.

Chỉ là thả diều có nên hài lòng như vậy không ?

Lý Băng không giải thích được, con người đen thâm thúy trở lại trên mặt sách.

Trang sách, bài thơ nàng vừa đọc còn lưu lại.

“Chúng hoa tạp sắc mãn thượng lâm, thư phương diệu lục thùy khinh ẩm, liên thủ điệp tiệp vũ xuân tâm.

Vũ xuân tâm, lâm tuế du. Người trong vọng, độc trì trừ.

Người trong vọng, độc trì trừ.”

Nàng còn chần chờ cái gì? Còn do dự điều gì?

Nàng không phải muốn một người yêu nàng như Cửu đường ca đối với Nguyệt Nha Nhi cuồng đại cuồng luyện, muốn có người đối với nàng như Hạ Đình Vân che chở, mọi cách nuông chiều Kiều Linh a!

Nàng muốn... Muốn có một người vì nàng mà như thế, muốn có người như vậy yêu nàng.

Nàng muốn... Muốn...

Nàng muốn Tô Bình Tu!

“Ta muốn Tô Bình Tu.” Lý Băng nội tâm suy nghĩ mê loạn rốt cục hoá thành ngôn ngữ, dịu dàng đi tới ngự thư phòng thì thanh thanh lạnh lạnh rơi ra.

“Cái gì?” Hoàng đế đang phê tấu chương ngăn ra, tựa hồ không nghĩ rằng nàng lại thành linh như thế xuất hiện, bất ngờ nói với hẳn những lời này.

“Phụ hoàng mấy ngày hôm trước không phải hỏi Thiên Tinh muốn cái gì sao?” Nàng mồm miệng nói rõ ràng, “Ta muốn hẳn.”

“Người muốn Tô Bình Tu? Cái kia tân khoa trạng nguyên?” Hoàng đế dừng bút, đôi mắt ưng duệ chăm chú nhìn nàng, “Vì sao? Thiên Tinh, người không nên...” Hẳn do dự, “Người thích hẳn sao?”

Thích? Lý Băng ngăn ra. Nàng từng suy nghĩ qua thích một người, cũng không hiểu được thích một người có tư vị ra sao, nàng thâm nghĩ có một người yêu nàng thương nàng, đối với nàng vô cùng tốt mà thôi.

Nàng lắc đầu, một câu đơn giản, “Nhi thần chỉ là muốn hẳn mà thôi.”

Hoàng đế chăm chú nhìn nàng hồi lâu, vài thần thái khác thường vút qua con người đen, rốt cục, hẳn kiên quyết gạt đầu, “Không thành vấn đề, trẫm lập tức viết chiếu thư muốn hẳn lấy người, nhất định khiến hẳn trở thành Phò mã, bắt hẳn hảo hảo đối đãi người sủng người.” Hẳn nói, khí phách hiển lộ không bỏ sót, một mặt vung lên cánh tay phải, uy nghiêm ngậm lệnh, “Người, truyền lệnh xuống phía dưới, viết chiếu thư...”

Lý Băng lặng lẽ nhìn phụ hoàng vì nàng vội vàng thu xếp.

Nàng biết, nếu là chiếu thư của phụ hoàng hạ xuống, nàng cùng Tô Bình Tu sẽ quyết định chuyện đám hỏi, trừ phi nàng phản đối, bằng không phụ hoàng tuyệt đối sẽ không nhận kháng mệnh của Tô Bình Tu.

Nếu hấn chống lại thánh chỉ, chỉ có một con đường mất đi chức vị vào tù.

Hấn sẽ kháng mệnh sao? Hấn đã từng vì lòng đã có tương ứng mà cự tuyệt đám hỏi cùng nàng, bây giờ đề nghị lúc này có phải vẫn cự tuyệt như cũ không?

※ ※ ※

Nếu như có thể nói, Tô Bình Tu thực muốn quẳng cái vị thái giám đang phụng chỉ truyền chiếu trước mặt quay về ngay lập tức bất chấp lý lẽ của chiếu thư kia.

Quả thực chẳng hiểu làm sao! Hấn không phải sớm tuyệt cuộc hôn nhân này, không phải hoàng thượng đã thân nhiên tiếp nhân rồi sao? Thế nào vừa qua không được vài ngày liền đến nhắc lại chuyện xưa, vẫn là một loại tiên thủ hạ vi cương như vậy, hoàn toàn không để lại một phương thức thương lượng nào.

Hoàng thượng nói rõ là hấn không được cự tuyệt, vô luận thế nào đều ép hấn đi lấy cái Thiên Tinh công chúa gì kia, làm Phò mã của nàng.

Đẹp! Cái gì Phò mã gia? Phò mã của Đại Đường là một đám tối ngày bị coi thường, nói cưới một công chúa hoàng thất thì chỉ còn nước làm Bồ Tát cung phụng, ngay cả thê tử hồng hạnh treo tường cũng chỉ có thể cầm điếu cật hoàng liên, có khổ mà không nói lên lời.

Hết lần này tới lần khác các công chúa của Đại Đường phóng đảng thành tính, lễ giáo cũng không ràng buộc được gì, ở nhà ức hiếp phu quân không nói, ở ngoài còn vụng trộm với trai lơ, bảo trưởng phu đều bị cấm sùng!

Thái Bình công chúa, An Nhạc công chúa, càng được phụ hoàng mẫu hậu sủng ái, càng thêm phóng đảng không kiềm chế được.

Bây giờ Thiên Tinh công chúa nghe nói là hoàng thượng yêu thương tha thiết như viên ngọc quý trên tay, tính tình chắc hấn cũng không được tốt chỗ nào đâu.

“Tô trạng nguyên lúc này được đề ý, khiến Thiên Tinh công chúa hợp ý, thời gian tới tiền đồ vô lượng a.” Truyện chiếu đích thái giám không biết tốt xấu, cánh hoàn thiên thượng câu này nịnh nọt nói.

“Có ý tứ gì?” Tô Bình Tu nắm chặt hai tay, nhin xuống tính tình chuẩn bị bạo phát, “Người nói công chúa coi trọng Tô mô?”

“Đúng vậy, nghe nói là nàng chủ động yêu cầu hoàng thượng muốn người làm phò mã của nàng.” Thái giám cười đáp, giọng điệu rất có ý thêm muốn.

Là nàng xem trọng hấn? Chủ động yêu cầu hấn làm Phò Mã của nàng? Ha ha, hấn sao mà lắm may mắn!

“Tại hạ thật không rõ sao lại có được vinh hạnh ấy.” Hấn cắn răng, mỗi chữ mỗi câu đều là tự cắn răng nói ra.

“Tiểu nhân cũng không hiểu được, có lẽ là hâm mộ tài văn chương của người.”

“Ta thì có tài văn chương gì chứ?” Ân nhần hồi lâu rồi cục cơn giận cũng bùng nổ, Tô Bình Tu thấp giọng rửa, “Nàng ta sao lại muốn ngay cả một nam nhân ngay cả mặt mũi cũng không biết mặt chứ?”

Thái giám dường như bị cục tức của hấn hù dọa đến, cứng họng trừng mắt nhìn hấn, “Tô trạng nguyên, người...” Tô Bình Tu há mồm, chút nhiều tức giận đang muốn trút hết định nói, may mà Lý Sâm kịp tiến đến ngăn cản, “Lãnh tĩnh một chút, Bình Tu.”

Hấn cau mày xoay người, “Người muốn ta lãnh tĩnh thế nào? Đây quả thực là chẳng biết tại sao nha.”

“Hừ, chớ có lên tiếng.” Lý Sâm cảnh cáo hấn, một mặt quay đầu lệnh cho tỳ nữ đứng hầu bên cạnh, “Các người đưa Vương công lên phòng khách uống trà nghỉ ngơi đi.”

Đợi Vương thái giám đi rồi, hấn phân phó cho quản gia Triệu Vương phủ một hồng bao đưa qua.

“Cho hấn tiền thưởng để làm gì? Ta còn tưởng thích hấn một cước chứ.” Tô Bình Tu oán hận nói.

“Người muốn đá hấn à? Cũng không phải là ép người lấy Thiên Tinh.”

“Chẳng lẽ người muốn ta chống đối lại Thánh Thượng?”

“Đúng vậy, người là không có khả năng chống đối lại Hoàng thượng.” Lý Sâm nhú mày, “Không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận rồi.”

“Người muốn ta tiếp nhận nàng? Muốn ta tiếp nhận thánh chỉ chẳng biết tại sao đó?” Con người đen của Tô Bình Tu châm cuồng diêm, ánh mắt lấp lánh.

“Không tiếp nhận thì biết làm sao? Chẳng lẽ người kháng chỉ tình nguyện bị bỏ tù, thậm chí có thể dẫn tới mất đầu đó?”

“Ta...” Tô Bình Tu cắn răng, còn chưa kịp nói gì, trong đại sảnh hai nam nhân bị kinh động bởi một cảm giác khó chịu. Hắn bỗng dưng xoay người, “Tiểu Điệp!”

“Biểu ca.” Bạch Điệp đỡ lấy cổng vòm kêu lên một tiếng, dung nhan càng thêm tái nhợt

“Sao người lại tới đây?” Tô Bình Tu lập tức đi tới, đỡ lấy nàng như là bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống thân mình.

“Ta nghe nói hoàng thượng truyền chỉ cho người, sở dĩ đến xem...” Tô Bình Tu nhướng mày, “Người đều nghe thấy được?”

“Đều nghe thấy được.” Bạch Điệp mù mịt như vậy đáp lời, bỗng xoay người mảnh mai tinh tế, hai tay nhỏ bé bám chặt vào ống tay áo, “Biểu ca, hoàng thượng có đúng hay không muốn người lấy công chúa? Ta đây...” Đôi mắt đẹp trong trẻo dịu dàng rưng rưng, “Vậy Tiểu Điệp làm sao bây giờ? Tiểu Điệp vẫn, vẫn...”

Tha không nói gì đi xuống, chấn động cực độ khiến nàng thần trí mê loạn, hoảng hốt không hiểu lại không biết nên biểu đạt như thế nào, tất cả lời nói đều nghẹn lại ngực.

Tô Bình Tu trong lòng căng thẳng.

Nàng không cần phải nói, nàng vì sao cần phải nói?

Cho dù là cây cỏ cũng nhìn ra được mối tình thâm thiết của nàng và hắn, nàng từ nhỏ đã thương hắn, theo phụ mẫu song vong bị đưa vào phủ vẫn rất ngưỡng vọng hắn, rất quyến luyến hắn.

Lúc này nàng một mình lên kinh thành cũng là vì không muốn nghe theo lời mẹ gả cho người của thành Hàng Châu thủ phủ, mới chạy trốn suốt đêm.

Nàng vì hắn trên đường đi sinh bệnh nặng, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng mất, hắn làm sao có thể phụ nàng?

“Biểu ca, người cưới công chúa sẽ không có thể chăm sóc Tiểu Điệp nữa phải không?” Nàng hoảng loạn nhìn hắn, nước mắt mông lung, “Người có thể hay không không hề để ý ta...”

“Yên tâm đi.” Tô Bình Tu bình tĩnh nói, vỗ vai an ủi nàng, “Biểu ca đã nói sẽ chăm sóc người cả đời, thì tuyệt đối làm được.”

“Thế nhưng... Người cưới công chúa sẽ không có khả năng lấy Tiểu Điệp nữa...”

“Ta đây liền đi cự hôn!” Tô Bình Tu một lần nữa tức giận, hắn cắn răng, “Ta đi thỉnh cầu hoàng thượng thu hồi thánh chỉ!” Nói, hắn buông thân thể Bạch Điệp ra, xoay người rời đi.

Bạch Điệp vội vã nắm lấy cánh tay của hắn, “Không được a, biểu ca.”

“Đúng vậy, đừng kích động, Bình Tu.” Lý Sâm thấy tình hình không ổn, cũng nắm cánh tay kia của hắn.

“Lẽ nào người muốn ta lúc đó khuất phục?” Tô Bình Tu gầm nhẹ, con người đen cuồng liệt trừng mắt nhìn muội phụ, “Nếu như là người, lẽ nào bằng lòng chịu lấy một nữ nhân đến khuôn mặt cũng chưa từng gặp qua hay sao?”

Lý Sâm sững sốt, nhớ tới lúc trước khi hoàng thượng chỉ hôn, hắn cũng là liễu lĩnh cự tuyệt cam chịu mất đầu, nhưng khi đó là có Thiên Tinh vì hắn mà nói giúp, lần này...”Bình Tu, người quả thực vô pháp cự tuyệt, trừ phi người thà bị mất đầu.”

“Cái gì?” Bạch Diệp kinh hoàng quát lên, bị hai chữ “mất đầu” hù dọa nàng gần như ngất người.

“Trừ phi Thiên Tinh muốn hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, bằng không người dám cãi lời chính là tử tội.” Lý Sâm thở dài, “Thiên Tinh hiểu rõ Hoàng thượng nhất, với nàng không nói cũng làm theo. Lúc này đã Thiên Tinh chủ động muốn người trở thành Phò mã, sợ là nước đổ khó hốt.”

“Người nói cái gì?” Tô Bình Tu trừng mắt nhìn hắn, trên trán gân xanh nổi lên.

Lý Sâm không sợ hắn cuồng nộ, tiếp tục bình tĩnh nói: “Thiên Tinh rất ít mở miệng yêu cầu cái gì, nếu nàng một ngày mở miệng, thì hoàng thượng nhất định vì nàng làm được.”

“Ý của người là nàng muốn cái gì, thì tuyệt đối có cái đó?”

“Chính là như vậy.”

“Nàng đừng nghĩ...” Bình Tu nheo lại mắt, cắn chặt răng.

“Biểu ca, biểu ca!” Bạch Diệp nhìn thấy hắn âm tình bất định, Không ngờ càng thêm kinh hoàng vô thức. Nàng cũng chưa từng thấy biểu ca như vậy, quả thực hắn luôn âm áp nheo nhả, cũng chưa từng cuồng nộ như thế. Hắn không nên... nên trái với ý chỉ chứ?”Không được, người không được cãi lời thánh mệnh, không thể được?”

“Tiểu Diệp —— “

“Người lấy nàng đi, lấy Thiên Tinh công chúa đi.” Bạch Diệp vừa khóc vừa quát, “Nàng ta nhất định sẽ rất cao hứng.”

“Vậy còn người?”

“Ta? Ta không quan hệ... Không có quan hệ.”

Tô Bình Tu nhìn dung nhan của biểu muội trắng bệch như tuyết, lê hoa đái lệ, trong lòng đầy nộ diễm càng thêm cuồng si.

Tiểu Diệp tuy nói không quan hệ, nhưng hắn biết nàng kỳ thực khổ sở muốn chết, trong lòng ủy khuất không hiểu.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ làm nàng như vậy, khoảnh khắc nàng bị đưa vào Tô gia, hắn đã thề sẽ hảo chiếu cố nàng, đúng là hắn đã thề!

Hắn sẽ không để công chúa kia phá hỏng lời thề của hắn.

Vậy công chúa tùy hứng làm cao! Nàng đừng tưởng rằng triệu hắn làm Phò mã, trong lúc đó hắn sẽ ngoan ngoãn để nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Đúng vậy, vì không thể cãi lời thánh mệnh, hắn sẽ lấy nàng, là sẽ làm nàng bước vào Tô gia đại môn.

Nhưng nàng đừng tưởng rằng thế là xong, có thể làm cho hắn giống như chó vẫy đuôi mừng chủ.

Nàng muốn vào Tô gia môn, được thôi.

Nhưng hắn muốn nàng tất cả phải tuân theo Tô gia quy củ, muốn nàng phải tuân theo quy tắc của Tô Bình Tu!

Hắn sẽ làm nàng hối hận, hối hận vì yêu cầu hoàng thượng ban hạ chiếu thư như thế, hối hận vì dùng loại thủ đoạn này ép hắn lấy nàng.

Nàng chắc chắn sẽ hối hận không kịp.

3. Chương 3

Edit + Beta: Nhã Đan

Thu tận đông chí, đông khứ xuân lai, đem về cảnh xuân mềm mại uyển chuyển lan toả khắp mặt đất, vạn vật lại đầy sức sống, lá xanh hồng hoa, khắp nơi phong cảnh đầy nắng, thì tin tức tại Thiên Triều thủ thiện dần dần truyền ra làm cho mọi người phấn chấn — Thiên Tinh công chúa muốn lấy chồng.

Là hòn ngọc quý của Đường kim Hoàng thượng, được xưng là Triều đại Đệ nhất mỹ nhân Thiên Tinh công chúa muốn lấy chồng, gả cho Tân khoa trạng nguyên Tô Bình Tu vừa mới đậu trạng nguyên năm nay.

May mắn được khâm điểm làm Phò mã, được gia quan phong tước là điều hiển nhiên, Thánh thượng còn đặc biệt ban cho hần một toà trắng lệ bên cạnh Triệu Vương phủ.

Không chỉ ban thưởng phủ đệ, biển trên phủ là do chính Thánh thượng tự mình viết lên.

Tô Trạng nguyên phủ.

Bốn chữ cứng cáp hữu lực, đã uy nghiêm lại có thần thái, không hổ là chữ viết của Thiên tử.

Mấy vị bách tính ở kinh thành vây quanh trước phủ Trạng nguyên chỉ chỗ, vẻ mặt kính phục ao ước không gì sánh bằng.

“Ôi, Tô trạng nguyên này đúng là một bước lên trời, cưới Thiên Tinh công chúa mà Hoàng thượng yêu thương nhất, sau này con đường làm quan tuyệt đối rộng rãi không thể xem thường.”

“Nếu là lấy công chúa khác cũng được, nhưng chính là làm sao bằng được vị này?”

“Đúng vậy, lấy công chúa khác nói không chừng còn có thể bị cười nhạo hai câu, nhưng lấy Thiên Tinh công chúa chính là khác biệt hoàn toàn.”

“Thế nào là lấy công chúa khác sẽ bị cười nhạo?” Một tiểu tử ở nông thôn từ ngoài thành tới hỏi.

“Ai, người không hiểu được, ” người tóc hoa râu, vị thương nhân vải dệt thủ công khôn khéo giỏi giang giải thích, “Chúng ta ở kinh thành đã lâu, từ hồi nữ hoàng đế tới nay, công chúa Đại Đường quả thực ai ai cũng phong dáng, ai ai cũng ngang ngược, cưới các nàng trước tiên đừng nói đến gia quan tiền tước, trái lại còn đành hoàng đế bị cấm sùng.”

Thương nhân vải dệt thủ công vừa nói xong, mấy người lén bàn bạc được một trận cười to, có càng thêm nhiều bách tính vây lại, đem tiền để đây trước phủ Trạng.

“Này nói cho đúng. Muốn cho ta lấy cái loại công chúa này, thà rằng một đi không trở lại.”

“Thiên Tinh công chúa không giống sao?” Tiểu tử ở nông lại lẳng lẳng đến hỏi.

“Đương nhiên không giống rồi!” Một người loè loẹt, xem ra là một văn nhân khề ngắt lời, “Thiên Tinh công chúa được Hoàng thượng vô cùng thương yêu, vừa là Triều đại Đệ nhất mỹ nhân, quần nàng ngoại tình làm gì, có thể mỗi ngày cùng tuyệt sắc giai nhân cũng là chuyện vui trong lòng a.” Hần một mặt nói, một mặt rung đùi đắc ý ngâm một bài thơ.

“Mỹ nữ yêu thả nhân. Thái tang lối rẽ đang lúc. Nhu con phân mềm rủ xuống. Lá rụng gì chỉ có.

Nhưng tay áo gấp bàn tay trắng nõn. Hạo cổ tay hẹn kim hoàn. Trên đầu kim tước sai. Thất lưng bội thúy đá đẹp.”

Bách tính vây xem đa số là vô tri, ai cũng cơ hồ nghe thư sinh thi rớt, lúc đầu còn chú ý nghe, không lâu sau tất cả đều không quan tâm đến hần.

Huống chi, đầu đường bỗng nhiên truyền đến một trận gây rối.

“Công chúa cùng Phò mã gia tới! Bọn họ từ cửa cung đi ra.”

Không rõ là ai hô như thế, biển người đông nghịt vây xem càng thêm đông, đám kiếng chân, duỗi dài cái cổ, còn có người bò lên trên tường, đứng trên cây thang, chính là vì để lấy một phạm vi nhìn tốt, thấy rõ bây giờ đường làm quan rộng mở của tân lang quân cùng Thiên Tinh công chúa xinh đẹp thiên tiên.

Quá không lâu sau, đoàn người cũng tiến vào phạm vi nhìn của mọi người.

Đúng là rất gần, hơn mười tên cấm vệ quân cùng binh khí, cưỡi một hắc sắc tuấn mã đi đầu đoàn người chính là Hạ Đình Vân tiếng tăm lẫy lừng.

Kế tiếp, là hai hàng tám cung nữ, ai ai cũng như hoa ngọc, thấy hai bên trái phải bách tính vô giúp đều ngây người.

Phía sau một con ngựa trắng hoàng gia yên vàng kim, ngồi phía trên tân lang quân một thân đỏ thắm hỉ phục.

Kỳ quái nhất là, tân lang quan tuy rằng ngày thường mày kiếm mắt sáng, tướng mạo phi phàm, vậy mà khuôn mặt tuấn tú trên kia thần tình không có gì hưng phấn, chỉ có nét lạnh lùng.

“Không thể nào, lấy đến Thiên Tinh công chúa hần còn không hài lòng?” Một người dân hạ giọng nói.

“Ngu ngốc! Đây mới gọi là khí thế. Đản độn như ngươi, chỉ biết cười khúc khích, còn gọi Phò mã gia sao?”

“Nói cho cùng!” Văn nhân mới vừa ngâm thơ quát một tiếng, vừa định mở miệng tái phát biểu vài câu thì xung quanh mình không khí bỗng dưng yên lặng làm hần sửng sốt, “Làm sao vậy?”

“Xuyt, đừng nói, ” người bên cạnh không nhin được mà bắt hần cầm miệng, “Là công chúa tới rồi.”

Hần theo chuyển động con ngựa, ánh mắt bình tĩnh dừng ngay tại hoàng liên tỉnh xảo xa hoa.

Thần trí liền toàn bộ biến mất.

Không phải vì hoàng liên màu sắc quá sức sắc sỡ, mà là bởi vì người ngồi ở trên kia.

Thiên Tinh công chúa.

Hồng sắc tú la hỉ phục trên người nàng vừa nhìn là biết ngay được lấy từ tú nương tốt nhất đất nước, rồi đặt trên mái tóc đen nhánh của nàng chính là mũ phượng khảm đầy các bảo thạch quý giá.

Mũ phượng thượng đích châu bảo lượng đặc nhượng người không thể nhìn gần, mà thẳng tắp thùy lạc đích bức rèm che canh lệnh người không thể bắt tán thán.

Mặc dù bách tính nông cạn vô tri đến mấy đều nhìn ra được bức rèm che đó là vô giá, vô số viên trân châu được đính trên liêm mạc, đều tròn như nhau, ngay cả khe hở cũng có màu sắc ôn nhuận nhu hoà.

Tìm được viên trân châu như vậy cũng không khó, vấn đề chính là thế nào tìm được những viên trân châu giống nhau như thế? Đúng là khó như lên trời!

Bảo thạch có thể lại phát sáng còn trân châu lại rất khó tìm thấy, so ra thì thiên tiên giai nhân cũng thua kém y phục trên người nhà.

Nàng tuy là trán nhẹ lả xuống, nhưng hoàng liên mỗi lần vung lên, bức rèm che dung nhan của nàng cũng một trận phiêu diêu, mà tuyệt sắc dung nhan ẩn sau bức màn che đó cũng sẽ thoáng hiện ra.

Mặc dù chỉ là sợ hãi nhìn thoáng qua, nhưng đủ để cho người ta nhìn thấy trên dung nhan kia lăng thần có bao nhiêu loan mỹ, đỉnh mũi có bao nhiêu xinh đẹp, da thịt có bao nhiêu trong sáng.

Nếu như có thể thấy được mặt nàng thì rất tốt, vậy làm sao có thể nhìn toàn bộ dung nhan thanh lệ của nàng đây?

Mọi người chỉ mới nghĩ lung tung trong lòng, không biết từ nơi nào bỗng có bốn người lao ra, cỡ khoảng trẻ em năm tuổi, thân thể thấp bé yếu ớt ngã xuống đất, chính chính ở trước mặt công chúa.

Mọi người giật nảy mình, mấy tên cấm quân thị vệ phụ trách khiêng hoàng liên, nếu không phải bản thân vốn thoăn thoắt, thì đã sớm để đầu của hoàng liên rơi xuống mặt đất.

Tuy rằng không rơi xuống, nhưng hoàng liên trên vai vẫn một trận lung lay, để ổn định, mấy tên thị vệ phải tạm thời buông hoàng liên, an trí trên mặt đất.

“Tiểu quỷ từ đâu tới?” Một gã thị vệ trong đó tức giận quát, giọng cả kinh khiến hết thấy bách tính đến xem đều khiếp vía

Sự việc này có vẻ rất nghiêm trọng, mạo phạm toạ giá của công chúa, hài tử này sợ là khó thoát vận rủi, nói không chừng ngay cả bọn họ đến xem nào nhiệt cũng sẽ bị giận lây.

“Rất cục là hài tử của ai? Còn không mau đi ra nhận tội!” Thị vệ lại một lần nữa quát lớn, ánh mắt lôi điện đảo qua từng người, lướt đến đâu mọi người ngay tức khắc tách ra, cũng không có một tiếng động, không ai dám can đảm trả một tiếng.

“Mà thôi.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, tiếp đến một cánh tay vung lên sau tay áo đỏ thẫm, lộ ra một cái vòng bằng vàng chói mắt trên cổ tay trắng nõn cùng với năm ngón tay nhỏ nhắn, “Khởi giá đi.”

Giọng của Lý Băng chưa dứt, chỉ thấy tiểu hài tử mới vừa rồi ngã xuống đất không biết sao đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú như toả hoàng quang rực rỡ, tay chân cùng hoạt động, chỉ khoảng nửa khắc đã bò lên đến hoàng liêu của công chúa.

Ông trời ơi!

Mọi người đồng thời thở hắt vì kinh ngạc, trừng mắt tiểu quỷ này không biết sống chết.

Quả thực càng thêm đáng sợ, cái bàn tay nhỏ bé chết tiệt kia vẫn bướng bỉnh vươn ra cố sức kéo bức rèm che trên mặt công chúa ——

Trong lúc đang bình thường thì xuất hiện một tiếng vang lớn, vài chuỗi trân châu bị kéo rơi xuống đất, bách tính vây xem lập tức thu lại thành một đoàn.

Bọn họ sợ hãi, bởi vì lại có tiểu quỷ lai lịch bất minh dám mạo phạm công chúa.

Bọn họ e ngại bởi một khi công chúa giận dữ, mọi người đều gặp tai ương.

Bọn họ càng thêm mê võng, vì được thấy phía sau bức rèm che một nửa khuôn mặt của tuyệt thế mỹ nhân thanh lệ vô luân, dung nhan xuất trần, mỹ đặc bất phàm, không giống nhân gian phẩm chất khiến bọn hắn hô hấp cũng ngừng.

Nhất là đôi mắt đen kìa trong veo mà trầm tĩnh, sâu sắc như hàn thiên, sáng như sao kim phía chân trời, ánh mắt chỉ là lơ đãng liếc qua một cái thì chắc chắn rằng đêm nay bọn họ khó ngủ say giấc.

Về mặt mê võng của bách tính tự nhiên toàn bộ rơi vào trong mắt của Tô Bình Tu.

Sự thực tất cả mọi việc trải qua hắn đều rõ ràng trong đáy mắt nhưng lại cố ý không nói lời nào, không nhúng tay vào, chờ xem công chúa từ bé nuông chiều phản ứng làm sao khi không có bàn tay che chở của người khác.

Hắn nhin không được suy nghĩ nàng sẽ đối phó thế nào với đứa bé không hiểu chuyện kia.

Hắn vốn nghĩ rằng nếu Thiên Tinh gây khó dễ cho hài tử đó, hắn lại phải nhúng tay, mà không nghĩ nàng cuối cùng sẽ dàn xếp ổn thoả sự tình như thế.

Hắn lại càng không nghĩ tới, ngay cả hắn cũng được nhìn thấy dung nhan thanh lệ động nhân đó.

“Công, công chúa,” vài tên thị vệ bên cạnh nàng tựa hồ kinh sợ đến ngay người, vội vã đem tiểu quỷ không biết sống chết xuống dưới hoàng liêu, luôn miệng phát ra âm thanh sợ hãi “Đúng là bất hảo, tiểu nhân đáng chết!”

Bọn họ một mặt thỉnh tội, một mặt toàn bộ quỳ rạp xuống đất.

“Vì sao lại đáng chết?” Giọng nói trong trẻo của tuyệt sắc dung nhan phát ra một câu.

Bọn thị vệ không rõ vì sao nàng lại hỏi như vậy, càng thêm tâm hoảng ý loạn, “Tiểu nhân không bảo vệ tốt cho công chúa, không nên quấy nhiễu công chúa toạ giá...”

“Như vậy nên đáng chết sao?”

“Không, cái này là... nói chung...” đầu lĩnh thị vệ không biết giải thích thế nào, một lúc đứng lên nói năng lộn xộn.

May mà trước mắt thủ lĩnh đội Hạ Đình Vân không b iết xuất hiện từ khi nào, đúng lúc chặn hấn lại, “Công chúa điện hạ không hoảng sợ chứ?”

“Không.”

“Là thuộc hạ không tốt.” Hạ Đình Vân cao giọng nói, một mặt hạ ngựa quỳ một gối xuống đất, “Thỉnh công chúa trách phạt thuộc hạ.” Hấn nói một câu đem toàn bộ sai lầm ôm vào người.

“Người muốn bản công chúa vì thế trách phạt người?” Lý Băng bình tĩnh, ngữ âm không có một tia gợn sóng.

“Đúng.”

“Ta xem ra không có tất yếu.” Lý Băng bình tĩnh, bỗng đưa cao hai tay, chậm rãi dỡ mũ phượng xuống.

Mọi người một trận kinh hô, đến cả Tô Bình Tu yên lặng xem cũng không khỏi ngạc nhiên.

Mọi người kinh sợ, là vì nàng lớn mật trước mặt mọi người dỡ mũ phượng xuống, hơn nữa sau khi bỏ mũ phượng xuống thì xem ra dù ai cũng nhìn thấy được thanh diễm lệ nhan.

Mọi người trước mặt dung mạo của tân nương tất nhiên kinh thế hãi tục, nhưng Đại Đường công chúa thời gian qua luôn coi thường lễ nghi, cũng không đáng chấn động như thế. Nhưng dung nhan kia—— Lão thiên ơi! Đây chính là tiên nữ hạ phàm sao? Nếu không phải, có thể nào lại có một nữ tử bình thường tuyệt mỹ thanh tươi đẹp như vậy? Ôi, thảo nào mọi người đồn đãi Thiên Tinh công chúa không phải người trần, cũng từng có một chân nhân nói rằng nàng chắc là ngôi sao trên trời chuyển thế, sở dĩ hiện nay Thánh thượng ban cho phong hào “Thiên Tinh”, hôm nay xem ra, truyền thuyết này vài phần có thể tin .

Tân lang quan Tô Bình Tu này lại không giống như bách tính khiếp sợ. Tuy nói Thiên Tinh dung mạo quả thực rất đẹp làm hấn không thể tưởng tượng được, nhưng bên cạnh hấn luôn luôn có các giai nhân, Bạch Diệp biểu muội cực mỹ, năm ngoài vừa mới gặp lại Nguyệt Nha Nhi muội muội thanh lệ động nhân, bất quá hôm nay dung nhan của Thiên Tinh công chúa là một loại khí chất khác, một loại khác cách điệu, dù chỉ liếc qua hấn cũng không nhận được một trần thất thần vì mỹ nhân thanh tuyệt tươi đẹp.

Hấn kinh ngạc nghe đối thoại của Lý Băng với Hạ Đình Vân.

“Bản công chúa đã sớm mang một mũ phượng nặng nề như vậy, hài tử này lại xé bức rèm che giúp ta một việc, sao lại sai?” Đang nói, một trận cuồng phong thỉnh linh nổi lên làm , che một bên khuôn mặt của nàng, “Dù cho hấn sai, cũng không phải là tại người, ta đâu có lý do gì để trách phạt người?” Nàng vung bàn tay nhỏ và dài vén những sợi tóc không nghe lời “Đứng lên đi.”

“Vâng, tạ ơn công chúa.” Hạ Đình Vân bình tĩnh đáp, một mặt đứng thẳng dậy.

Trong lúc mọi người khiếp sợ như vậy, hấn còn có thể lãnh tĩnh như thế, cũng vì cá tính của hấn không sợ cường quyền, về phương diện khác cũng là hấn biết rõ một chút về Thiên Tinh công chúa.

Tính cách của nàng khác với thường nhân, cách nghĩ thì người bình thường lại khó có khả năng bắt lấy.

Tuy rằng hấn cùng với nàng số lần gặp mặt không nhiều lắm, nhưng nghe Lý Sâm miêu tả, ít nhiều thấy được những cá tính của nàng.

Nàng tính tình ít ham muốn, thậm chí còn không biết rõ cái gì là hỉ nộ ái ố.

Bởi vậy ở trong cung đình, nàng là đối với kẻ hầu rất tốt, vì nàng tuyệt đối sẽ không nổi giận trách phạt hạ nhân.

Nhưng nàng cũng là người khó thân cận nhất, bởi vì nàng khiến cho không ai có thể hiểu được nàng đang nghĩ cái gì.

Với nữ nhân mê dạng bất khả giải như vậy, Tô Bình Tu lấy được nàng, đúng là vấn đề khó khăn, cũng là khiêu chiến.

Đừng nói sau này, mỗi lần đối mặt như thế này, khuôn mặt anh tuấn của hấn liền không thể giấu được một tầng mê hoặc.

Hạ Đình Vân nhìn tân lang lông mày xoắn lại, lộ ra khuôn mặt mù tịt, không khỏi đồng cảm, cũng âm thầm buồn cười.

Hắn nhìn Tô Bình Tu giục ngựa tới gần toạ giá của Lý Băng, đưa cho nàng một đoạn ruy băng màu hồng.

“Làm cái gì?” Lý Băng ngược mắt lên nhìn hắn.

“Buộc tóc lại đi.” Tô Bình Tu cầu mày, giọng điệu có điểm thô lỗ, đợi nàng nhận đeo ruy băng liền giục ngựa xoay người.

Dường như khẩn cấp tránh xa nàng.

※ ※ ※

Có lẽ hắn là thực sự không muốn nhìn thấy nàng.

Qua đến giờ Tý, vị hôn phu rốt cục còn không thấy được dáng người.

Nghe cung nữ bên cạnh nàng nói của hồi môn đem đến rất nhiều, hỉ yến nghe nói cũng đã sớm tàn, đám tân khách cũng rõ ra biết điều, ý tứ mời Phò mã mấy chén liền cáo từ rời đi.

“Bọn họ có lẽ sợ công chúa sợ lâu, lại bức mình.” Cung nữ Đông Mai một mặt che miệng cười tinh quái, một mặt nói rằng, “Bình thường đại đa số tân nương tử đều phải quy củ chờ qua đêm, nhưng những người đó tuyệt đối không ngốc tới nỗi để công chúa phải đợi như thế.”

“Đã như vậy, vì sao Tô Bình Tu còn chưa tới?”

“Cái này... Đông Mai không biết.”

“Hoặc là do Phò mã uống quá nhiều rượu, đang tìm cách để thanh tỉnh lại đấy!” Xuân Lan dường như thận trọng suy đoán.

“Đúng vậy, hắn là là như thế không sai.” Đông Mai nở nụ cười, “Chính là Xuân Lan tỷ tỷ thông minh.”

“Àn.” Lý Băng lên tiếng, với suy đoán của hai vị thị nữ từ chối không cho ý kiến.

“Như vậy đi. Công chúa điện hạ, để Đông Mai ra ngoài dò xét xem Phò mã hiện đang ở đâu.” Vừa mới nói như thế, thân thể nàng lực hiển êm dịu liền lao đi không thấy hình bóng.

Xuân Lan nhìn bóng lưng của nàng cau mày, “Đông Mai cũng thật là, cứ liều lĩnh như vậy.”

“Không sao, để nàng đi thôi.” Lý Băng thần nhiên một câu, theo màu đỏ thắm trên hỉ giường đứng dậy, đến gần vòng tròn cửa sổ, dựa vào nó ngắm dạ sắc.

Nói không rõ tư vị như thế, dường như là vì bỗng nhiên đến nơi lạ lẫm, phải dung nhập sinh hoạt xa lạ, trong lòng có chút hơi bối rối.

Có thể nói là cuống cuống, hứng thụ tựa hồ cũng có một phần, có thể là nàng chưa bao giờ hiểu rõ cái gì gọi là mê vọng hoảng loạn, chưa bao giờ từng có loại cảm giác này, đến nỗi tâm tình hình như cũng không rõ ràng, giống như ánh trăng ngoài cửa sổ xa xôi kia, mờ lung mịt mù.

Đang lung tung nghĩ, thanh âm từ xa xa truyền đến, không lâu sau liền có thể nghe rõ ràng.

“Công chúa.” Đông Mai gào to, giọng điệu không hề ngọt ngào, thần tình mang vẻ tức giận.

“Làm sao vậy?”

“Ta biết Phò mã gia ở nơi nào.” Nàng cảm giận như thế tuyên bố, khuôn mặt gay gắt.

“Ở đâu?”

“Ở trong phòng một người tên là Bạch Điệp cô nương.”

※ ※ ※

“Tiểu Điệp, đừng như vậy, buông biểu ca ra.” Tô Bình Tu hết cách nói, tuy là ngôn từ cự tuyệt, nhưng giọng điệu ôn nhu ấm áp.

“Không, biểu ca, ta không để người đi, Tiểu Điệp không để người đi...” Bạch Điệp hình như say mèm, lộ ra khuôn mặt đỏ toàn bộ, hai cánh tay nắm chặt vạt áo của Tô Bình Tu, “Người đi rồi sẽ không trở về nữa.”

“Thế nào không trở lại? Ta ở đây mà.”

“Không, không phải.” Bạch Điệp lắc đầu, cổ sức cao giọng giải thích, “Ta là nói người đến nơi công chúa đó, sẽ không thể để ý Tiểu Điệp nữa.”

“Thế nào lại như thế? Người đừng suy nghĩ miên man.”

“Sẽ! Sẽ!” Bạch Điệp dậm chân mạnh, lại dựa vào.

Tại sao có thể như vậy? Một cô nương xưa nay ôn nhu uyển chuyển như vậy sao khi uống rượu vào lại trở thành như vậy?

Tô Bình Tu lắc đầu, có chút không giải thích được, lại thêm nhiều thương tiếc, hấn một tay giữ thân thể hoảng động của Bạch Điệp, tay kia ôn nhu xoa gò má non mịn của nàng.

“Được rồi, Tiểu Điệp, đừng náo loạn.” Hấn ôn nhu khuyên nàng, “Biểu ca đáp ứng người không đi, ở chỗ này cùng người có được hay không?”

Người mau ngủ đi, đêm đã khuya.”

“Ta không ngủ, không ngủ!” Nàng không nghe theo, vẫn đang ôm chặt lấy hấn không tha, “Ta ngủ người sẽ đi.”

“Biểu ca đáp ứng người, biểu ca không đi —— “

“Người không thể đáp ứng nàng.” Một tiếng nói trong trẻo thản nhiên vang lên, đi vào chính là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần một thân đồ tươi hỉ hục, nàng bước nhẹ nhàng, khi thân thể nàng yếu điệu kiên định đứng trước mặt thì hai con ngươi của hấn liền ngừng lại tại mỹ nhan thiên tiên đặc biệt này.

“Là người!” Tô Bình Tu lông mày nhất hiên, có chút kinh ngạc, có chút kinh diễm, cũng có tức giận mà chính mình cũng không hiểu tại sao, “Người tới làm cái gì?”

“Người không thể ở tại chỗ này.” Lý Băng bình tĩnh lặp lại câu vừa rồi.

“Vì sao không thể?”

“Hôm nay là ngày đại hỉ của ta và người, tối nay là đêm động phòng hoa chúc, người là phu quân, nên cùng ta quay về tân phòng.” Nàng bình tĩnh, ngữ thanh không nhẹ không nặng, không nhanh không chậm.

Tô Bình Tu không thích nàng dường như giọng điệu ngoan cố nói lý lẽ, “Ta không quay về, thế nào?”

“Vì sao?” Hấn tức giận trả lời khiến nàng kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là thản nhiên mà thôi.

“Đừng tưởng rằng người là công chúa là có thể ra lệnh cho ta, ép buộc ta! Không ngại nói cho người,” Hấn nheo lại mắt, con ngươi đen giờ nổi lên chút hỏa diễm nguy hiểm, “Ta lấy người chỉ là bởi vì vô pháp cãi lời thánh ý, cũng không có nghĩa ta sẽ biến chính mình thành chó vẫy đuôi chủ trước mặt người.”

“Người vì sao nói như vậy?”

“Nói như thế nào?”

“Nói người là cẩu.” Lý Băng lắc đầu, mày ngài nghi hoặc chau lại, “Ta cũng không hy vọng phu quân của ta ở trước mặt ta chó vẫy đuôi mừng chủ a.” Nàng là đang cố ra vẻ sao? Hấn không tin nàng nghe không hiểu ý khiêu khích của hấn.

“Đừng nghĩ ở trước mặt ta ngoan cố, Thiên Tinh, ta —— “

Lý Băng ngưng mi cắt ngang lời hấn gằm nhẹ, “Người không thể gọi như vậy.”

“Cái gì?”

“Người không thể gọi thẳng phong hào của ta, phải làm gọi ta một tiếng công chúa.”

“Công chúa? !” Tô Bình Tu điên cuồng gào thét một tiếng, bỗng dừng nhẹ nhàng đẩy Bạch Diệp ra khỏi đoạn đối thoại của hai người, bước càng gần thêm tới chỗ Lý Băng, khuôn mặt tuần tú bao hàm cúi xuống uy hiếp, trách mắng nàng, “Người đừng tưởng làm như vậy, đừng nghĩ sau nghĩ vào Tô gia còn muốn ta phải hành lễ!” Con người đen thiêu đốt cuồng điên, hấn băng lãnh ném ra mỗi một câu chữ, “Đã vào Tô gia thì phải theo quy củ của ta, ta là trưởng phụ, người là thê tử, ta thích làm sao thì làm, muốn gọi phong hào của người, gọi tên của người cũng được, tùy ta vui vẻ.”

“Nhưng ta là công chúa...”

“Công chúa thế nào? Rất giỏi sao? Đã tôn quý như vậy, lúc trước người không nên đòi gả cho dân thường thấp kém.”

“Ta chưa nói người thấp kém...”

“Vậy đừng ở trước mặt ta bày ra cái tự kiêu của công chúa! Nói cho người hay, không chịu phục tùng.” Hấn ngữ âm lạnh liệt, khóe miệng cong lên tự nói bóng gió, “Tuỳ người ở trước mặt hoàng thượng nói sao cũng được, ta không quan tâm.”

“Ta vì sao lại trước mặt phụ hoàng tố cáo người?” Nàng hỏi, sau đó bỗng lắc đầu, dường như cho rằng dù có hỏi cũng không thể biết được câu trả lời thỏa đáng, khẽ thở dài, “Được rồi, người gọi ta Thiên Tinh được rồi.”

“Thiên Tinh tên này không tốt, ta không gọi.” Hấn một câu khó hiểu.

“Vì sao?”

“Lý Băng tên này tương đối thích hợp với người như người, ” hấn đùa cợt nói, “Coi người không khóc không cười, không thích không giận, không phải là một khối hàn băng do thiên nhiên tạo nên sao?”

“Phải?” Nàng giống một khối hàn băng của thiên nhiên?

” ‘Băng’ bắt quá cái tên này rất thích hợp với người, người nói đúng không? Băng nhi.” Hấn cố tình gọi một tiếng.

Lý Băng cả người run lên, đột nhiên nhìn lên .

Chưa từng người nào gọi nàng như thế, chưa từng nhân gọi thẳng tên của nàng.

Phụ hoàng cùng với mọi người đều gọi Thiên Tinh, lâu dần nàng hầu như đã quên đi tên thật của mình. Hôm nay hấn gọi một tiếng, không biết làm sao nhưng thân thể nàng rốt cục lại có một loại cảm giác khác len lỏi vào.

Cảm giác này —— không hề nghe lời nàng khiến cho nàng không biết phải làm sao.

Tha giạt mình ngưng đọng tại chỗ, hai tròng mắt xinh đẹp chưa từng rời khỏi nét mặt hấn một giây , chăm chú nhìn chăm chăm.

Hấn hình như bị ánh mắt của nàng ảnh hưởng, hai hàng lông mày càng cau lại, mâu quang bất tri bất giác tránh né ánh mắt của nàng.”Người trông ta làm gì?” Hấn lớn tiếng hỏi.

Nàng trừng hấn?

Bị hấn hỏi như thế, Lý Băng mới phát hiện đôi mắt của mình không rời hấn một giây, như đọng lại trên ngũ quan phân minh tuần nhan.

Sao như vậy? Nàng từ bao giờ học được cách trừng mắt nhìn người khác? Từ bao giờ học được cách nhìn chăm chăm vào người khác, đến nháy mắt cũng luyện tiết?

Còn có cảm giác kỳ lạ không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Vì cái gì khi ở đây nhìn hấn thì tim lại đập từ từ nhanh hơn, nhiệt độ cơ thể dường như cũng chậm rãi đi lên?

Vì sao nàng muốn nhìn hấn, rồi lại không dám trực tiếp nhìn hấn?

Chỉ cần đôi mắt giao nhau, nàng bèn nghĩ thân thể bốc hỏa, nhịn không được liền bắt đầu đứng lên rồi đi.

Giống như hiện tại.

Tô Bình Tu đột nhiên quay lại hai con ngươi đen lấp lánh phát sáng, mâu quang ở trên khuôn mặt nàng Lý Băng hô hấp căng thẳng, thu con ngươi xuống, “Người muốn ta xin lỗi sao?”

“Xin lỗi?”

“Bởi vì ta mới vừa rồi trừng ngươi.”

Bởi vì trừng hấn nên ân hận? Tô Bình Tu không tin trừng mắt nhìn nàng, vô pháp lý giải những suy nghĩ của nàng.

“Ngươi hối hận?”

“Không.” Lý Băng lắc đầu, “Công chúa không được ân hận.”

“Đây là cái gì ý tứ?” Lửa giận của hấn lại dấy lên, “Ý của ngươi là công chúa cao cao tại thượng không nên xin lỗi dân thường, để tránh khỏi tự hạ thấp tư cách của mình?”

Tự hạ tư cách của mình? Điều này nàng chưa từng nghĩ qua. Thế nhưng nàng đúng là một công chúa a, công chúa là không được xin lỗi đối với thường dân, cung đình lễ nghi luôn luôn giáo dục nàng như vậy mà.”Thiên tử phạm pháp cũng đồng tội với thứ dân. Những lời này ngươi hchưa từng nghe qua?” Hấn chậm biếm hời tha, “Ngươi đọc qua sách chưa? Đã biết chữ chưa?”

“Ta từ nhỏ liền đọc sách biết chữ.” Cho dù nàng vô cảm thế nào cũng bị hấn đùa cợt, loay loay đôi mi hơi nhăn lại, có loại cảm giác khó chịu đi qua đáy lòng, “Đương nhiên biết những lời này.”

“Biết thế nào? Ngươi lý giải thử?”

“Ta giải thích những lời này là sai.” Cảm giác khó chịu càng ngày càng mãnh liệt.

“Sai?”

Nàng nhìn thẳng hấn, “Thiên tử có thể nào đánh đồng cùng thứ dân ? Thứ dân phạm pháp nhất định phải chịu tội, nhưng nếu là vương công quý tộc phạm pháp, tự nhiên có gia thế bối cảnh tha thứ cho hấn, cho dù không khỏi cũng nhẹ hơn rất nhiều, chỉ cần vị cao quyền trọng, hướng hồ là thiên tử?”

Tô Bình Tu cứng họng, nghe nàng nói bên ngoài lãnh tĩnh kiềm chế, lại bị nói trúng tim đen, khiến hấn không thể cãi lại.

Không sai, thánh hiền thư thượng có nói “Dân vi quý, quân vi khinh”, cường điệu “Thiên tử phạm pháp cũng đồng tội với thứ dân”, nhưng dù sao cũng là nói một chút mà thôi, vì chính là giáo dục qua các thời kỳ của đế vương với dân nhiều phương pháp, muốn chân chính đạt được bình đẳng giữa vạn dân còn khó khăn lắm.

Cho dù hiện nay pháp trị thái bình thế, hoàng gia quý tộc vẫn tự cho mình những đặc quyền khác.

Ngay cả Tô Bình Tu hấn, cũng theo chế độ khoa cử mà thăng chức. Mục đích thi đỗ của hấn chẳng lẽ không phải ham danh lợi, để được gần gũi hơn với giai cấp thượng lưu sao?

Hấn mặt nhăn cau mày, từ trước trong đáy lòng cơ hồ có một thứ mình ghét đến hôm nay lại được làm rõ hơn, mà chán ghét của mình lại hoá thành cường liệt phản cảm đối với Lý Băng.

“Nói như vậy ngươi là dùng thân phận công chúa để áp bức ta.” Hấn giọng điệu băng lãnh, “Ngươi có thể làm như vậy, nhưng mơ tưởng ta bởi vậy thần phục.”

“Ta không có muốn ngươi thần phục.” Tha khê cắn răng, “Nếu như ngươi thật muốn ta xin lỗi, ta có thể xin lỗi.”

“Cái gì?” Hấn kinh ngạc.

“Xin lỗi.” Tha nói rõ ràng.

Tô Bình Tu phút chốc hô hấp căng thẳng, mâu quang dừng lại, hết sức kinh hãi.

Nàng thực sự xin lỗi hử? Nhưng nàng cần xin lỗi cái gì?

Nàng hình như vì hử không chút nào giấu đi nhãn thần cả kinh, bỗng dưng xoay người, nhẹ nhàng thêm chút cấp bách, bóng hình xinh đẹp yếu diệu nhanh chóng lướt đi.

Mà Tô Bình Tu vẫn là ngóng nhìn bóng dáng hồng sắc hử điệp lướt đi, thần tình có chút suy nghĩ.

4. Chương 4

Edit + Beta: Nhã Đan

Sáng sớm, Tô Bình Tu vừa mới bước đến nhà ăn, quả phụ thường cắt tóc cho hử nói.

“Bình Tu, công chúa điện hạ đâu? Thế nào lại không cùng nàng đến đây?” Nàng cau mày, liếc nhẹ qua cũng có thể biết được đã từng là một mỹ nhân, đôi mắt vẫn còn rất lợi hại nhìn nhử tử.

“Không cần đi.” Hử nhún vai, tự mình ngồi xuống chỗ chủ vị, nhưng còn chưa ngồi yên, liền nghe mẫu thân gọi.

“Không được ngồi, đó là chỗ ngồi của công chúa điện hạ.”

“Cái gì?” Tô Bình Tu nhướn mày.

“Chủ vị là công chúa điện hạ.”

Con người của hử lướt qua một tia tức giận, “Ai nói chỗ này là của nàng?”

“Đương nhiên là của nàng.” Tô mẫu đáp lại, “Tha là công chúa a.” Chết tiệt! Ngay cả mẫu thân của hử cũng thuần phục dưới chân nữ nhân kia?

Hử vừa chớp con ngươi đen tinh nhuệ, đang muốn đáp lời, bỗng nhiên nghe một tiếng thanh thủy truyền tới.

“Công chúa đến.”

Theo tiếng gọi, Lý Băng dịu dàng xuất hiện trước cửa nhà ăn, phong tư yếu diệu.

Duyên dáng yêu kiều, bên cạnh có hai cung nữ.

Đáng chế giễu, ở Tô gia của hử lại bày ra cái kiêu ngạo của hoàng thất.

Tô bình tu trước mắt thấy mẫu thân đã quay ra nịnh hót, dĩ nhiên liền phải làm thánh quý xuống thỉnh an, “Công chúa. . .”

May mà Lý Băng đúng lúc đỡ thân thủ nàng, “Mẹ chồng đứng dậy đi.” Nàng lẳng lặng nói, hướng Tô mẫu gật đầu, “Mẹ đối với Thiên Tinh không cần đa lễ.”

“Như vậy sao được?” Tô mẫu nịnh nọt nhìn con dâu phi phàm, mặt mày rạng rỡ, liền thanh âm cũng run rẩy, “Người đường đường là công chúa mà.”

“Ta đã vào tô gia môn, thì sẽ theo quy củ của Tô gia mà làm.” Ngữ âm của nàng trong trẻo, cuối cùng, đôi mắt đẹp sáng nhìn theo hướng của Tô Bình Tu.

Hử không có phản ứng, nội tâm vì câu nói của nàng ban nãy mà cảm thấy kinh ngạc, mặt mày duy trì bình tĩnh bất động.

“Không dám, bà già này thực sự không dám để công chúa chịu thiệt.” Tô mẫu hiển nhiên cho rằng Lý Băng cực kỳ bình dị gần gũi, cười đến cười toé toét, “Nào, nào, xin mời ngồi, cùng nơi dùng đồ ăn sáng đi.” Nàng một mặt nói, một mặt nháy mắt với Tô Bình Tu. Hử biết mẫu thân là ám chỉ hử tránh chỗ chủ vị ra, nhưng làm bộ không thấy, nâng bát canh lên, nhàn nhàn uống.

“Bình Tu!” Tô mẫu khiển trách một tiếng, chung quy đành chịu, đành phải quay lại cười với Lý Băng, “Công chúa chỗ này của người.” Nàng chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Tô Bình Tu, một mặt lấy lòng hử nói rằng, “Không xấu hổ, chỉ là ta lo việc ăn sáng cho cả nhà, không biết được thói quen ăn uống của công chúa?”

“Không sao.” Lý Bằng bình thản đáp, doanh nhiên ngồi xuống.

Tô mẫu ngồi xuống theo, vừa định bảo nàng ăn một chút rau thì thấy cung nữ bên cạnh nàng bưng đến một chậu nước trong.

“Công chúa.”

Lý Bằng gặt đầu, chia cánh tay ra, để một cung nữ thay nàng kéo ống tay áo lên, hai tay nhẹ nhàng chậm rãi rửa sạch trong nước, đón lấy khăn mặt trên tay cung nữ lau khô. Sau khi tay hoàn toàn sạch sẽ, một cung nữ khác đưa lên cho nàng ly trà đặc, tha dịu dàng tiếp nhận súc miệng, nhẹ nhàng phun đàm vào cốc.

Cuối cùng, cung nữ dâng lên một bát trà xanh hảo hạng trong veo sáng màu vàng .

Tô mẫu trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả.

Ôi trời, dùng một bữa sáng mà cũng có rất nhiều quy củ phiền phức sao? Nàng uốn lưỡi khó khăn, tuy nói Tô phủ tại Hàng Châu cũng được cho phú hào, nhưng dù sao cũng là nhà giàu mới nổi, chưa bao giờ hiểu được giới thượng lưu ngay cả bữa ăn cũng có rất nhiều quy củ, hôm nay rốt cuộc cũng được mở rộng tầm mắt.

Không hổ là hoàng gia công chúa. Nàng âm thầm trong lòng ca tụng, nghĩ đến càng đắc ý.

Không ngờ Tô gia có thể có một nhân vật cao quý đến thế này, đến bây giờ bọn ta vẫn không thể tin được.

So với Tô mẫu ca ngạo không ngớt, Tô Bình Tu chỉ có duy nhất cảm giác đáng ghét. Lý Bằng càng bày ra sự kiêu ngạo của hoàng gia, tuân theo hoàng gia lễ nghi, hần càng phần nộ.

“Không phải nói đã vào Tô gia, sao còn không theo quy củ của Tô gia mà làm?” Hần nhin không được thản nhiên chế giễu.

“Bình Tu!” Tô mẫu vội vã trách mắng, quả thực sợ ngây người.

Nhi tử như thế nào không biết điều, trước mặt mọi người châm chọc hoàng gia công chúa?

Tô mẫu vẻ mặt khiếp sợ không hiểu làm cho Tô Bình Tu lông mày càng nhăn lại bỗng chốc hần đứng dậy, “Các vị mạn dưng.” Sau bỏ đĩa xuống, cũng không quay đầu lại rời đi.

※ ※ ※

“Biểu ca, người dùng chưa dùng bữa sáng sao?”

Vội vã bước ra khỏi khiến hần chưa kịp ăn uống gì, thăm nghĩ đến sương phòng của Bạch Diệp ở phía sân nhà.

“Tiểu Diệp.” Hần bắt chuyện, con người đen tinh tế quan sát toàn thân nàng, thản nhiên trêu chọc, “Say rượu tỉnh rồi?”

Bạch Diệp kiêu nhan đỏ lên, “Biểu ca đừng cười ta nữa.” Nàng dẫm chân, “Tiểu Diệp tối hôm qua nhất định âm ỉ đáng bị che cười.”

“Cũng không có gì, người đừng chú ý.” Hần an ủi biểu muội.

Bạch Diệp nhìn hần chốc lát, “Người vì sao không cùng ta?”

“Cùng người?”

“Đừng cho là ta say rượu nên hồ đồ. Ta vẫn nhớ kỹ lời nói của người, người đã nói sẽ cùng ta, vì sao khi ta tỉnh dậy không thấy người?”

“Bởi vì người ngủ a, ta không thể ở lại khuê phòng của người.”

“Vậy người đi nơi nào?” Nàng cắn môi dưới, “Là. . . Ở chỗ Thiên Tinh công chúa sao?”

Tô Bình Tu lắc đầu, “Ta ngủ tại thư phòng.”

“Người ngủ ở thư phòng?” Bạch Diệp một trận kinh ngạc, lại nhin không được âm thầm mừng rỡ, “Vì sao?”

“Không vì sao.” Hấn lắc đầu, bước tiến bước đến hoa viên.

Bạch Diệp vội vã đuổi kịp, “Người không thích thiên tình công chủ sao?”

“Vì sao hỏi như vậy?” Tô Bình Tu đi liên tục.

“Bởi vì nàng đẹp, là nam nhân đều sẽ thích nàng.”

“Ta không giống nam nhân như thế.” Hấn cấp tốc đáp lại, giọng điệu uẩn nộ.

“Người thật sự không thích nàng?”

Hấn bỗng dừng dừng bước, xoay người, “Ta là tuyệt không thích nàng.” Hấn mỗi chữ mỗi câu dường như lập thể.

“Thật tốt quá.” Bạch Diệp hoan hô một tiếng, đôi má lại lần nữa đỏ bừng, “Biểu ca, ta. . . Người biết ta. . .” Nàng cắn răng, dường như do dự có nên hay không lớn mật bày tỏ tình cảm.

“Ta biết.” Tô Bình Tu cắt ngang nàng, “Đừng nói nữa, Tiểu Diệp.”

“Vì sao?” Nàng khuôn mặt buồn bã, “Biểu ca không thích ta?”

Hấn nhẹ nhàng thở dài, “Không phải.”

“Thế vì sao. . .” Nàng không giải thích được, “Người không muốn lấy ta sao?”

“Ta không thể cưới người.”

“Vì sao không thể? Vì sao?” Bạch Diệp luống cuống, “Bởi vì công chúa sao?”

“Không phải.” Hấn nheo mày, “Bởi vì ta không muốn ủy khuất người làm thiếp.”

Hấn quả thực là muốn lấy Tiểu Diệp. Tại hoàng thượng kia trước ban xuống một chiếu chỉ vô lý, hấn vốn là quyết định lấy biểu muội làm vợ, nhưng lại ban chiếu thư, mà hấn cũng lĩnh mệnh cưới Lý Băng, lại có thể nào để Tiểu Diệp gả cho hấn làm thiếp? Như thế sẽ ủy khuất cho nàng.

Hấn phải vì nàng làm một hôn nhân mới.

“Không có quan hệ, ta không ngại.” Bạch Diệp hoảng loạn nắm lấy cánh tay hấn, “Ta không ngại làm thiếp, chỉ cần có thể ở bên cạnh biểu ca, ta không quan hệ. . .”

“Không được!”

“Vì sao không được?” Môi đỏ mọng một câu, đôi mắt đẹp dịu dàng rất nhanh đã thẩm lệ.

“Ta không muốn để người ủy khuất.”

“Ta cũng nói ta không sợ ủy khuất!”

“Tiểu Diệp. . .” Tô Bình Tu khổ não nhìn nàng, thực không biết nên làm thế nào để khuyên nàng.

Bạch Diệp nhìn ra hấn khổ não, bỗng đứng thân thủ che miệng, chặn một tiếng ý muốn lao ra nức nở, chạy vội đi.

Tô Bình Tu kinh ngạc nhìn bóng lưng nàng, truyền đến một tiếng nói phát qua tai hấn, “Vì sao không đáp ứng lấy nàng?”

Hấn kinh ngạc vì sao nàng nhanh như vậy đã ăn xong bữa sáng, càng thêm kỳ quái khi hai cô cung nữ kia không nhắm mắt theo đuôi nàng.

“Lý Băng.”

Lý băng đôi mi thanh tú căng thẳng, hình như không vui vì hấn gọi thẳng tên của nàng.

“Hai vị cung nữ của người đâu rồi?” Hấn hỏi, giọng điệu có chút ít châm chọc.

“Các nàng?” Nàng hơi sững sốt, một lát sau mới nói nói, “Ta không để các nàng theo tới.”

“Vì sao? Đường đường là Thiên Tinh công chúa mà không có cung nữ theo hầu hạ, vậy sao đúng a?” Miệng một câu chế giễu.

“Ta. . . Không muốn để các nàng theo tới.” Nàng do dự tiếp lời, như là hoài nghi về hành tung quái lạ.

“Có đúng không? Thực là ngoài ý muốn a.” Hấn ý tứ trong giọng càng thêm trào phúng, “Không có các nàng theo người, có thể nào có thể bày ra cái tự cao tự đại của hoàng gia?”

Lý Băng nghe vậy rùng mình, nhìn hấn một hồi lâu, “Hay người mới vừa rồi tâm tình không thoải mái sao?” Nàng lẳng lặng hỏi.

Tô Bình Tu lông mày căng thẳng, “Ta không rõ ý tứ của người.”

“Người nghĩ ta để các nàng bên cạnh ta một một tắc không rời hay lại không cho theo, là cái tự cao tự đại của hoàng gia?”

“Không phải sao?”

“Ta cũng không phải có ý định, chỉ là —— “

“Chỉ là quy củ như vậy.” Hấn không kiên nhẫn cắt lời nàng, “Ta lý giải, người không cần giải thích, người là đường đường Đại Đường công chúa mà, đương nhiên là có chút không đồng dạng về quy củ.”

“Xem ra người không hề thích địa vị của ta.” Tha suy nghĩ sâu xa lời hấn nói.

“Haha! Tô Bình Tu ta bất quá nhất giới bình dân, có cái gì tư cách gì thỉch hay không?” Hấn uẩn nộ đáp, cùng lúc là với nàng tức giận, cùng lúc cũng không thể chịu đựng được giọng điệu chanh chua của chính mình.

Hấn quả thực không hiểu được bản thân nữa, chanh chua trào phúng từ trước đến nay không phải là chuyện hấn muốn làm, chỉ là có vẻ hấn không hề khí phách mà thôi. Nhưng chỉ muốn một mặt với nàng! Cao cao tại thượng như vậy lại lãnh tinh kiêu chể, hấn là vô pháp khắc chế được tính tình.

Hấn âm thầm phần nộ, “Người cuối cùng đến tìm ta có chuyện gì?”

Lý Băng lẳng lặng nhìn hấn, lẳng lặng lặp lại câu hỏi ban nãy, “Vì sao không đáp ứng lấy nàng?”

“Lấy nàng?” Hấn phút chốc nhướng mày, “Người muốn ta lấy Tiểu Điệp?”

Nàng gật đầu.

“Người biết chính là đang nói cái gì không?”

“Đương nhiên biết.” Nàng nhếch mép, không rõ hấn vì sao luôn coi thường nàng, “Người tại Ngự hoa viên cự tuyệt đề nghị của Phụ hoàng, không phải là vì muốn lấy nàng sao?”

“Người biết việc đó?”

“Ta là ở một bên a.”

“Người biết ta cự tuyệt nguyên nhân là lòng đã có tương ứng?”

“Àn.”

“Vậy người còn muốn ta lấy người?” Hấn cũng nửa nhin không được rống, con người đen bản ra hai đường nộ diễm, “Người biết rõ ta có ý với người khác còn ép ta lấy người? Người đáng sao lại tự cho như vậy là đúng? Người cho bản thân là công chúa nên có thể chia rẽ người khác sao?”

“Ta không có muốn chia rẽ các người.” Nàng không hiểu vì sao hấn lại nổi giận như vậy, “Người có thể lấy nàng làm thiếp a.”

“Ta vì sao muốn lấy Tiểu Điệp về làm thiếp? Nàng vì cái gì phải ỷ khuất làm thiếp?”

Vì sao? Lý Băng không giải thích được nhìn hấn, “Bởi vì ta là công chúa, không thể —— “

“Đúng vậy, bởi vì người là công chúa mà, đương nhiên không nên làm thiếp.” Hấn cắt ngang nàng, ngữ điệu phần nộ mà trào phúng, “Cho nên nữ nhân khác thì phải làm thiếp? Bởi vì người là kim chi ngọc diệp tuyệt đối không thể ủy khuất, vì thế chỉ có thể ủy khuất người khác thôi.”

Ủy khuất? Lý Băng chấn động, làm thiếp rất ủy khuất sao?

Nàng chẳng bao giờ suy nghĩ sâu xa quá một vấn đề, lúc đó thậm chí nghĩ tuy rằng muốn Tô Bình Tu lấy nàng, bất đắc dĩ chia rẽ hẳn cùng với người trong lòng, nhưng vừa nghĩ, hẳn có thể lại lấy người trong lòng làm thiếp, chần chờ thì cũng thoải mái.

Nàng chưa từng nghĩ như vậy sẽ ủy khuất người trong lòng hẳn.

Lý Băng hô hấp căng thẳng, bỗng dừng nhớ tới hơn một năm trước Cửu đường ca Lý Sâm cũng là vì vấn đề này mà mạo phạm thánh nhan, từ chối phụ hoàng vì hẳn tự quyết định hôn nhân.

Hấn nói không muốn ủy khuất nữ nhân âu yếm làm thiếp, muốn toàn tâm toàn ý đợi nàng.

Cửu đường ca nghĩ như vậy, hẳn. . . Cũng nghĩ như vậy sao?

Tha gương mặt lên, trong con người có vài phần kinh hoàng.

Tô Bình Tu phát hiện thần sắc dị dạng của Lý Băng, tiếp tục giận dữ hét: “Người dựa vào cái gì tự chủ trương muốn cho nhị nữ cùng nhất phu? Người không hiểu được một người toàn tâm toàn ý ái một người thì cũng mong muốn người nọ toàn tâm toàn ý thương hẳn sao? Người không hiểu được con người một khi yêu ai đó, trong lòng liền không thể chứa thêm một người nào khác nữa sao?”

Nàng không biết, nàng thực sự là không biết!

“Người có thể nào ích kỷ như vậy, tự cho là đúng như thế?”

“Đúng, xin lỗi. . .” Nàng khuôn mặt tái nhợt, lần đầu tiên trong cuộc đời ngữ âm run rẩy.

Trong lòng nàng xa lạ tâm tình là cái gì? Nàng dường như cực độ hoảng loạn, gánh vác không được liền cho bản thân suy nghĩ lệch lạc.

“Xin lỗi, ta điều không phải có ý định, ta không biết. . .” Nàng liên tục hai câu xin lỗi khiến Tô Bình Tu kinh sợ, con người đen ngưng định nhìn nàng.

Đây là lần đầu tiên phát hiện nàng cũng có tâm tình, nàng nguyên lai không giống như Lý Sâm nói vô tình vô cảm, cái lãnh tĩnh cực đoan kia cũng có thời điểm dịu xuống.

Dáng dấp hiện tại của nàng, gương mặt tái nhợt như tuyết, ngay cả đôi môi luôn hồng hào nay cũng trắng xanh, thân thể hơi run rẩy, con người trầm tĩnh thâm thúy lần đầu bị nhiễm kinh hoàng.

Nàng thế nào lại có phản ứng như vậy?

Tô Bình Tu kinh ngạc không hiểu, đáy lòng không biết tại sao lại nổi lên một chút cảm giác kỳ lạ.

Dường như là hối hận, hoặc như là thương tiếc, hơi đau nhức một chút.

Nàng yên lặng, hơi hoảng loạn nhìn hẳn trong chớp lát, bỗng dừng quay người lại, nhanh chóng rời đi.

※ ※ ※

Làm sao bây giờ? Nàng vô pháp đối mặt hẳn, trong cuộc đời không biết làm thế nào để đối mặt với một người.

Nàng không biết nên đối mặt hẳn thế nào, khi nàng bỗng nhiên sắm vai chia rẽ hẳn cùng người trong lòng, lại không thể trấn tĩnh tâm tình không dậy sóng, lại càng không thể nhìn thẳng vào cặp mắt của hẳn.

Con người này —— nàng lần đầu gặp thì tạo cho nàng cảm giác ấm áp, có khiếm tốn cùng kiên nghị, vì sao mỗi quay về nhìn tha liên chỉ có phần nộ và chán ghét?

Nàng vẫn không rõ, hiện tại rốt cục bình tĩnh đại ngộ.

Nguyên lai là bởi vì hấn hận nàng chia rẽ hấn cùng Bạch Diệp. Nàng sao khờ dại cho rằng chỉ cần để hấn lấy Bạch Diệp làm thiếp thì tốt rồi chứ? Cừu đường ca không phải đã từng nói cho nàng, một người nam nhân khi yêu một nữ nhân thì toàn tâm toàn ý đợi nàng!

Xem thử, hấn có thể nào cam nguyện lấy Bạch Diệp làm thiếp, sao bỏ được ỷ khuất của Bạch Diệp khi nhĩ nữ cộng sự nhất phu?

Nàng làm đúng hay sai? Nàng thực sự sai rồi sao?

“Người sai rồi, Lý Băng, thực sự sai rồi.” Nàng thở dài, cúi đầu xuống, lấy tay khua nước bên hồ, cúi đầu nhìn mặt nước xanh biếc.

Mặt nước mặc dù không rõ ràng, nhưng những cũng mơ hồ phân biệt rõ thân hình yếu diệu, dung nhan mỹ tú của nàng.

Nàng minh bạch cho rằng chính mình rất đẹp, từ nhỏ, những người bên cạnh không nói cho nàng điểm này, bọn họ tán thưởng, ngưỡng mộ, khâm tiệp, con người cùng dung nhan của nàng khi hồ tương lẫn nhau liền vô pháp nhìn gần, rồi lại luyện tiệp chuyển khai.

Nàng xuất thân cao quý, dung nhan lại cực thanh tươi đẹp, mọi người đều lấy phía chân trời lạnh lẽo để hình dung nàng.

Ngôi sao của bầu trời chuyển thế, như vậy những lời đồn đãi đó nàng tự nhiên cũng nghe thấy, nghe nói mọi người đánh giá nàng là chói mắt bức người nhưng cao không thể bám víu.

Như vậy nàng, như vậy thanh tuyệt xuất sắc của, chưa từng nghi ngờ sẽ có người không muốn nàng, không muốn lấy nàng. Mà hấn lại cự tuyệt nàng!

Làm phụ hoàng phải chủ động gả cho hấn thì nàng thật không nghĩ tới đối lấy được là một lời cự tuyệt như đình đóng cột, lúc đó cho tới bây giờ trong lòng gợn sóng quả thực hơi nhộn nhạo một hồi.

Có thể đó là nhộn nhạo như vậy, vừa nghĩ đến mệnh của mình không lâu dài thì người đầu tiên hiện lên trong trí óc là hấn.

Là không cam lòng, tức giận hoặc oán nộ sao? Bằng không vì sao nàng kiên trì muốn Tô Bình Tu lấy nàng, thậm biết được hấn đã có người trong lòng, vậy mà lại yêu thật sâu đậm?

Tha là có ý sao? Có ý định muốn chen giữa vào Tô Bình Tu và Bạch Diệp, có ý định muốn chia rẽ bọn họ?

Nàng thật là có ý sao? Cho tới bây giờ sẽ không muốn cùng con người tranh giành cái gì, cướp đoạt nàng từ bao giờ đã bị nhiễm cái tính cách đáng sợ đó?

Từ lúc nào có điều muốn, có điều xin?

“Chúng hoa tạp sắc mãn thương lâm, thư diệu lục thùy khinh ảm. Liên thủ điệp tiệp vũ xuân tâm.

Vũ xuân tâm, lâm tuế du. Người trong vọng, độc trì trừ.

Người trong vọng, độc trì trừ!”

Nàng nghĩ “Giang Nam lộ” trước đây đã từng đặt lễ đính hôn thúc giục nàng quyết định, nghĩ đến một câu nói tối hậu, nghĩ phụ hoàng từng nói qua rằng muốn lưu nàng lại cả đời trong cung.

Vì sao phụ hoàng lại nghĩ muốn lưu nàng cả đời trong cung? Chẳng lẽ bởi vì hấn sớm biết nàng có mệnh không dài? Hấn nói qua rằng khi nàng vừa sinh ra có một chân nhân chắc chắn là nàng trời sinh mang một cổ hàn khí, hàn khí này. . . Hấn là nguyên nhân khiến nàng sống không lâu.

Nàng không muốn biết chính vì sao sống không lâu, lại càng không muốn biết rằng mình có thể sống thêm bao lâu, tha duy nhất muốn là trước khi chết được một phen cảm giác như vậy, lãnh hội cái tư vị chưa bao giờ lướt qua ấy.

Nàng không muốn cả đời trốn ở trong cung, không có tâm tình, bất động tình cảm; vĩnh viễn là một viên ngọc cao bất khả phân đây hàn khí.

Nàng là một con người a!

Lý Bằng về sợ hãi rừng mình.

Đây là nguyên nhân sao? Bởi vì nàng muốn làm một con người —— làm một nữ nhân, cho nên mới ép buộc hẳn lấy nàng, kỳ vọng lãnh hội tư vị của nữ nhân được sung ái.

Là như thế này sao?

Lý Bằng lo sợ không giải thích được, trong lòng trước bình tĩnh nay lại cuộn cuộn bốc lên như thế, cường liệt như vậy, chấn động khiến nàng hô hấp không thể đều đặn, ngay cả bản thân cũng đứng không vững.

“Người nghĩ cái gì?” Tô Bình Tu tiếng nói ử dột bất ngờ vang lên bên cạnh nàng, thân thể không ổn lại càng thêm một trận lay động, chân như trượt xuống phía ven hồ.

Lý Bằng lấy làm kinh hãi, đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ ứng phó như thế nào thì...

Thân thể đã tựa vào bờ ngực rộng rãi chắc chắn.

Nàng sửng sốt một hồi lâu.

Đây là. . . Chuyện gì xảy ra?

Thân thể chỉ trong chớp lát lại rơi vào trạng thái yếu đuối, mê vờng trong đầu đợi được thanh tỉnh, nàng mới cảnh giác được là có người đang giữ thân thủ nàng lại.

Nàng hoảng loạn quay đầu, đôi môi mềm mại lạnh lẽo nhẹ nhàng hôn vào, xúc cảm này —— có chút thô ráp, lại khiến tim nàng đập nhanh.

Nàng vội vã tách con người kia ra.

Gương mặt lên, nàng không ngờ rằng người kia chính là Tô Bình Tu ngũ quan phân minh, hẳn tựa hồ cũng vì mới vừa rồi đụng chạm sợ gây người, con người đen dày nhàn nhạt sương mù.

Chạm đến đôi mắt của nàng, hẳn dường như cũng tỉnh giấc, con người đốt lên một ngọn lửa nho nhỏ ở chỗ sâu.

“Xin lỗi.” Nàng lại một câu xin lỗi.

“Người đã ba lần nói xin lỗi với ta.” Hắn ngữ âm khàn khàn, nửa chế giễu nửa kinh hãi, “Ta chưa từng nghĩ tới một người công chúa như người lại đi xin lỗi thường dân, còn liên tục ba lần.”

“Người không phải đã nói. . .” Nàng nín thở, tiếng nói như mất tiếng, “Làm sai là nên xin lỗi?”

“Người làm sai chuyện gì sao?”

“Ta vừa. . .” Nàng muốn nói chính là vừa rồi không cẩn thận đụng phải hắn, nhưng không sao nói nên lời, nhiệt độ gương mặt không hiểu sao lại tăng lên.

“Mặt của người. . .” Hắn một mực yên lặng mặc nhìn chăm chăm tha, hơi lạnh mu bàn tay bỗng nhiên vung lên, nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt đang nóng lên của nàng, “Hảo hồng.”

Nàng phút chốc run lên, “Có đúng không?”

“Đúng vậy.” Hắn mỉm cười, nụ cười ấm áp khiến nàng thất thần đôi chút, “Người đã từng mặt đỏ chưa?”

Mặt đỏ? Đó là cái gì? Hay hiện nay gương mặt lại có cảm giác này sao?

“Ta. . .” Nàng thở sâu, lắc đầu, “Ta nghĩ hẳn là không thể nào.”

“Vậy người hiện tại vì sao mặt đỏ?” Hắn cúi xuống hỏi nàng, con người nhìn chăm chú nàng vẫn chưa rời ra.

“Ta không biết.” Nàng lại lắc đầu, thúy mi hơi khép lại.

“Có thể hay không là bởi vì ta ôm người?” Hắn giọng điệu mềm nhẹ cung cấp đáp án.

“Ôm. . . Ôm ta?” Nàng phút chốc cả kinh, cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện toàn bộ thân thể đang ở trong lòng hắn, cánh tay của hắn mạnh mẽ khê đặt ở thắt lưng của nàng, đôi môi hơi cong lên có ba phần trên tức, bảy phần thú vị.

Nàng bỗng đứng kinh hô một tiếng, vội vã nhảy ra, nhưng thiếu chút nữa lại muốn ngã vào trong hồ, hấn vội vã kéo thân thủ nàng lại.

“Cẩn thận.” Hấn xoay thân thể của hấn lại, nhìn thẳng vào dung nhan thanh lệ, giọng điệu hơi mang theo trách cứ, “Đừng hoảng hốt bối rối.”

Hoang mang bối rối? Hấn nói nàng hoang mang bối rối?

Bốn chữ này từ khi nào đã cùng Lý Băng quen biết? Nàng luôn luôn trấn định như hằng a. Thiên?

“Buông.” Nàng nhẹ nhàng cắn môi dưới, không dám nhìn hấn, con ngươi chẳng thể ở chỗ nào, chỉ có thể theo dõi vạt áo trước ngực hấn.

Hấn ngóng nhìn tha một hồi lâu, phảng phất lo lắng một lúc lâu, cuối cùng vẫn phải chịu buông tay, nhẹ nhàng đẩy nàng rời ra khỏi thân mình.

Hai người đích mâu quang tại không trung gặp gỡ, tương giao hồi lâu.

Lý Băng một trận mờ mịt, vì con người sâu không thấy đáy âm u kia khiến tim nàng mơ hồ nổi lên đám hỏa diễm.

Rốt cục, nàng cũng tìm được về thanh âm của mình.

“Ta nghĩ, ta phải xin lỗi người.”

“Đây là lần thứ tư ” hấn nhẹ nhàng nhượng mảy, giọng điệu nghe không ra đùa cợt hay vui đùa, con ngươi đen chăm chú nhìn nàng, “Tại hạ thực sự là được sủng ái mà lo sợ.”

Nàng không để ý tới hấn nắm bắt ngữ điệu, “Ta xin lỗi người là bởi vì ta không nên thỉnh phụ hoàng hạ chiếu muốn người lấy ta.”

“Nga?” Hấn giọng điệu bình thản, không cho ý kiến.

Nàng hít sâu một hơi, “Ta vì chính. . . hành động ích kỷ, xin lỗi.”

“Ích kỷ?”

“Ân.”

“Đến cuối cùng vì sao muốn ta lấy người?” Hấn hỏi, ngữ âm hơi khàn khàn, “Tô Bình Tu ta có phẩm chất gì, có tài năng gì?”

“Bởi vì. . .” Nàng do dự chốc lát, hàm răng trắng bóng cắn nhẹ môi dưới, “Ta nghĩ là bởi vì ta không cam lòng.”

“Không cam lòng?” Hấn nhíu mày.

“Bởi vì người không đáp ứng đề nghị của phụ hoàng, lòng ta không hề cam.”

“Là có ý tứ gì?” Hấn thực ra đã đoán được hàm ý, một cơn giận dữ bắt đầu dưới đáy lòng chậm rãi dấy lên.

Nàng nhắm mắt lại, lấy hết dũng khí trong cơ thể, sau đó giương mí mắt lên, tinh mâu thẳng tắp nhìn hấn, “Bởi vì ta nghĩ ngờ rằng có người lại không muốn ta, ta rất kinh ngạc khi người cự tuyệt.”

“Người đáng ghét ——” Tô Bình Tu bỗng đứng im lặng, hít thật sâu, ngăn cản bản thân lại càng thêm thô lỗ; chẳng hiểu sao, Lý Băng có thể kích thích một mặt tức giận của hấn.

Hấn âm thầm nắm chặt song quyền, không rõ chính vì sao lại phẫn nộ như vậy. Hấn sớm nên hiểu được? Hoàng gia công chúa này là một người tùy hứng tự ngạo, hấn không khác gì làm trò cho Lý Băng, tha làm sao có thể chịu bắt nạt? Làm sao có thể tâm đều bị cam?

Hấn chờ mong cái gì? Một công luôn cao cao bất phàm như thế ngoại trừ trả thù hấn không biết điều, nàng sở dĩ chịu gả cho hấn là còn lý do nào khác?

Hấn không phải là sớm ngờ tới sao? Vì sao nghe nàng chính miệng nói khiến cho người ta không thể hờn giận? Vì sao hấn lại đột nhiên cuồng nộ như vậy?

Hắn không rõ, nói chung chính không hy vọng nghe câu trả lời của nàng, nhưng lại đáng ghét như cũ lãnh tỉnh dị thương!

“Người. . .” Hắn cắn chặt răng, “Luôn muốn có cái gì là phải có cái đó sao?”

Nàng gật đầu, “Đương nhiên.”

Đương nhiên! Hảo một chữ đương nhiên a.

Tô Bình Tu trừng mắt trước mắt quần áo đẹp dễ quý giá, nữ nhân dung mạo tuyệt mỹ —— nàng là công chúa a, hiển nhiên muốn có cái gì là có cái đó, Tô Bình Tu hắn cũng bắt quá trong mắt nàng cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

Đồ chơi!

Cầm của hắn một trận co rút, cái ý nghĩ chán ghét này bỗng nhiên lủi vào trong óc, danh từ không được hoan nghênh chút nào.

Hắn —— một nam tử hán đường đường, lại là một món đồ chơi của nữ tử!

Chí khí thật tốt! Tô Bình Tu, đây là người mười năm gian khổ học tập, khổ tâm đạt tới đạt tới lý tưởng này?

Lại trở thành một món đồ chơi riêng của công chúa?

Hắn bỗng dưng cố sức quay đầu, bắn về phía nàng một ánh mắt cuồng liệt căm hận, mang tất cả chán ghét cùng hỗn loạn trào ra.

Căm tức nhìn nàng một hồi, hắn xoay người, sải bước rời đi, cũng không quay đầu lại.

5. Chương 5

Edit+ Beta: Nhã Đan

“Tịch điện hạ bức rèm che, lưu huỳnh phi phục tức. Đêm trường phùng la y, tư quân thử hà cực!”

Một tiếng ngâm thơ dịu dàng nhu hoà mơ mơ hồ hồ truyền đến, tiểu cung nữ Đông Mai một mặt lạnh lẽo nghe, hai đôi mi chớp chớp rất dễ thương một mặt chăm chú quần quýt đứng lên.

Xuân Lan thấy nàng ló đầu ra gì, nhin không được khế trách: “Lén lút làm cái gì đó?”

Đông Mai cả kinh, thân thể nhanh chóng lui ra mái hiên gần cửa, chuyển qua một khuôn mặt tốt đẹp, “Xuân Lan tỷ tỷ, người dọa làm ta sốc.” Nàng oán giận, tiếng nói truyền tới cực thấp, không dám để công chúa đang ở trong phòng nghe được.

“Người mới là làm cho ta lo lắng.” Xuân Lan trừng mắt liếc nàng “Công chúa là người mà người có thể tùy tiện nghe lén sao? Muốn hầu hạ thì đi vào, nếu không thì bỏ đi, ở bên cạnh ló đầu ra ngoài làm gì?”

“Ta là muốn đi vào hầu hạ a.” Đông Mai bĩu môi, có phần uỷ khuất, “Nhưng công chúa bảo không cần có người hầu hạ, kêu ta đi ra.”

“Vậy người đi làm chuyện của mình đi.”

“Thế nhưng ta lo lắng vì công chúa nha, Xuân Lan tỷ tỷ không cảm thấy công chúa nàng gần đây rất lạ sao?”

“Lạ chỗ nào?”

“Không nói gì mà đi, nàng gần đây không cho chúng ta theo cùng, không cho chúng ta tùy thân hầu hạ, lại còn thường ngày trốn ở trong phòng ngâm thơ làm văn, không hiểu được chút nhiều nàng đang nghĩ gì? !”

Đông Mai chăm chú nhíu mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy phiền não, “Ta thật lo lắng cho nàng.”

“Thôi đi, công chúa là một người thông minh, không cần đưa ngốc như người thay nàng lo lắng?”

“Lẽ nào Xuân Lan tỷ tỷ hoàn toàn không lo lắng?”

Một câu hỏi lạnh lẽo khiến Xuân Lan sợ run, nằng hơi do dự trong chốc lát.

Đông Mai nhìn ra do dự trong đáy mắt nàng, “Xem nào, ta biết ngươi cũng lo lắng.

Sáng sớm ta hỏi qua hai tỷ tỷ Hạ Trúc Cân Thu Cúc, các nàng cũng nói là rất lo lắng.”

Hoa lan thở dài một hơi, “Các nàng nói như thế nào?”

“Các nàng đều nói tám phần mười là bởi vì quan hệ với Phò mã gia.”

“Phò mã gia?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Đông Mai cong môi nhíu mày, “Trong đêm động phòng hoa chúc đó chúng ta thấy Phò mã gia quả thực không chịu bước vào phòng công chúa, mấy ngày này đến cơm ba bữa cũng không tới ăn, mượn cớ chuẩn bị công việc cho Hoàng thượng, cả ngày đợi tại thư phòng —— cũng không hiểu được hắn làm cái quỷ gì? Cưới Thiên Tinh công chúa xinh đẹp của chúng ta đến cái liếc mắt cũng không! Đây là đang tính toán gì?” Nàng vừa nói vừa kích động, tiếng nói từ từ cao vút lên, “Hắn cuối cùng muốn công chúa của chúng ta trở thành cái gì?”

Cũng khó trách tâm tình công chúa gần đây tâm tình không tốt...”

Nàng còn oán giận dậm chân xuống nền nhà, đôi mắt nghiêm khắc của Xuân Luân nhìn nàng, “Nói nhỏ thôi! Coi chừng công chúa nghe được.”

Nhưng đã không kịp rồi.

Cách một bức rèm che tinh xảo Lý Băng đã nghe thấy hết tất cả bên ngoài, tiếng nói trong trẻo vung lên, “Bên ngoài có chuyện gì?”

Hai cung nữ đều là rừng mình.

Xuân Lan trừng mắt liếc Đông Mai, rồi sau đó nhắc bức rèm che lên, “Là ta, công chúa.

Xuân Lan đem trà bánh tới cho người.” Nói, nàng lẳng lặng đến gần cái bàn kia, cẩn thận cầm khay bánh trên tay, lẳng lặng lật xem sách của mỹ lệ giai nhân.

“Để đó đi.” Lý Băng không ngẩng đầu lên, thấp giọng nói một câu.

Xuân Lan nhẹ nhàng buông khay, cầm bình châm trà, kỹ lưỡng để trên mặt bàn một khay bánh hương khí bốn phía và nước chè xanh.

Nàng không hề xem phản ứng của Lý Băng, cắn môi dưới một hồi lâu. Cuối cùng không kiềm chế được, “Điện hạ, người nghỉ một lát ăn bánh đi, người hôm nay đã một ngày rồi chưa động đến đồ ăn.”

“Ta không muốn ăn uống.”

“Thế nhưng công chúa ——” nàng còn muốn tiếp tục khuyên bảo, trán của Lý Băng đang cúi xuống bỗng đứng ngược lên, đôi mắt đen khảm trên khuôn mặt trắng mờ mịt.

Nàng nhìn Xuân Lan, lại dường như là nhìn xuyên qua nàng chăm chú ở một vật xa hơn.

“Bây giờ đang là giờ nào?”

“Canh ba ọ.” Xuân Lan run lên, cảm giác chính là không dám nhìn thẳng vào cặp mắt thần bí khó hiểu đó, “Công chúa dùng hết trà bánh, cũng nên thay y phục đi nghỉ.”

Lý Băng lắc đầu, dịu dàng đứng dậy, “Ta đi ra ngoài đi một chút.” Bỏ xuống một câu, nàng đi qua bức rèm che, thân hình yếu điệu hướng ngoài sân đi tới.

“Công chúa, đêm đã khuya, bên ngoài lạnh a.” Xuân Lan hoảng hốt, tiện tay nắm trên tay chiếc áo choàng sang quý chạy theo.

“Đừng tới đây.” Lý Băng một câu trong trẻo lo lắng, thân thể mảnh khảnh kia bất cứ lúc nào dường như cũng muốn được bay lên.

“Chỉ ít cũng phải mặc thêm đồ a.” Xuân Lan vẫn không để nàng đi mà theo sát.

“Ta nói dừng tới đây.” Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng truyền đến rõ ràng, bước chân của Xuân Lan dừng lại, cũng dừng lại bước chân định tiến đến của Đông Mai.

Hai người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Công chúa nói dừng đến là dừng đến, không thể nghi ngờ, sắc mặt không dám cãi lời.

※ ※ ※

Nàng nói đó là mệnh lệnh.

Nàng nói cái gì thì là cái đấy, muốn cái gì liền có cái đó.

Bởi vì nàng là một công chúa, là hoàng thân quốc thích, máu chảy trên người chính là dòng máu cao quý.

Nàng đương nhiên có thể muốn hấn —— vì sao không được? Hấn là từ phổ thông bình dân nhờ tới năng điệu khoa cử mà lên thượng lưu giai cấp, một người công chúa chỉ tên muốn hấn là hấn vinh hạnh.

Vinh hạnh đáng ghét!

Tô Bình Tu u ám cắn chặt môi, tâm tình lại càng không vui bởi vì ý niệm không được hoan nghênh lại cứ hiện lên trong đầu.

Hấn nhớ kỹ chính từng thề với Lý Sâm, nàng có thể ép buộc hấn lấy nàng, đừng nghĩ hấn sẽ đối đãi tốt với nàng, hấn sẽ làm nàng hiểu rõ mọi việc không thể theo ý nàng —— dù là Thiên Tinh công chúa nhận hết mọi sự kính trọng của mọi người cũng như thế!

Nàng là một công chúa cũng không thể ép buộc một nam nhân không thương nàng lại đối với nàng ôn nhu, yêu nàng, thương nàng, đau vì nàng.

Nàng là công chúa cũng không thể ép buộc hấn bỏ xuống hết tự tôn để hầu hạ nàng.

Như vậy, hấn hiện tại ở chỗ này để làm gì?

Vùng xung quanh lông mày của hấn nhíu chặt lại, mâu quang u ám nhìn con người kia ngồi ở bờ hồ, một giai nhân bóng dáng đang nhìn bầu trời đêm.

Hấn nên ở lại thư phòng đọc sách a, đêm nay hấn lại đọc cuốn “Chiến quốc sách” là cuốn sách mà hấn yêu thích nhất.

Có vài nguyên nhân rõ ràng khiến hấn hiện tại không nên ở chỗ này, Tô Bình Tu tự mình vạch ra. Thứ nhất, hấn chính là đang xem cuốn mình mà mình yêu thích nhất, theo lý thì không nên rời khỏi thư phòng. Thứ hai, đêm khuya trời lạnh, hấn bất an muốn nghỉ ngơi cũng không sao, không có việc gì sao lại ra chỗ này tản bộ? Thứ, dù là tản bộ cũng không cần đi tới chỗ sân thuộc về nàng, còn lén lút ở bên lén nhìn bóng hình xinh đẹp của nàng.

Trong đó, có một điểm thực làm hấn phẫn nộ.

Có trời mới biết hấn đang suy nghĩ cái gì, bản thân tràn ngập hờn giận, oán giận, mê vòng cùng cái gì không sao nói rõ được.

Hấn suy nghĩ nhiều đến cuồng gào thét rống giận, dù cho có chết thì trời cũng không tiếc.

Thế nhưng hấn không có. Thứ nhất là như thế này không làm nên chuyện gì, thứ hai hấn dĩ nhiên không muốn quấy nhiễu đến nàng!

Hấn không muốn quấy nhiễu nàng, nàng cứ như vậy trầm tĩnh cô độc ngồi bên cạnh hồ Cự Thạch, một người lặng lẽ cùng với thời gian của bầu trời đêm.

Nàng cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì? Vì sao thân thể vô cùng duyên dáng lại dường như phẳng phất một tầng mê vòng, là quần áo che đầy hơi mỏng sao?

Nàng cau mày, đôi môi hơi run rẩy, toàn thân trên dưới lung lay khiến trái tim con người vừa căng thẳng vừa u sầu... U sầu đáng ghét!

Nàng là một công chúa vênh mặt sai khiến, muốn có cái gì là có cái đó, vậy sao lại biết cái gì gọi là cảm giác ưu sầu?

Hơn nữa nàng là Thiên Tinh, là một nữ nhân luôn luôn vô tình vô cảm.

Nàng không hiểu ưu sầu là gì, không nên bối rối, cũng chưa bao giờ bối rối.

Nàng luôn luôn không có tâm tình phập phồng, cũng không có sắc mặt vui vẻ, cũng không đau thương, không cười không khóc, vô sân vô tình.

Không phải sao? Là Lý Sâm nói với hấn như vậy, không có sai.

Người sai chính là hấn, là hấn nhìn lầm rồi, nghĩ sai rồi, chẳng biết tại sao cả.

Hấn nên đi, từ dưới đáy lòng như lạnh lùng nói với Tô Bình Tu, không nên dừng lại thêm một khắc nào nữa.

Hấn nên quay đầu rồi đi, giống như ngày đó.

Hấn nên rời đi.

Thế nhưng hấn đi không được. Nếu không đi không được, không nghe theo mệnh lệnh của lý trí lại còn bước thêm vài bước, thẳng thân thể của nàng khẽ run trong gió đêm.

Hấn nghe nàng thở dài — mềm nhẹ nhưng rất dài, thân thể mảnh mai kia lại không thể chịu được mà rung mình.

Tô Bình Tu nhất thời cảm thấy không thể kiên nhẫn, hai tay giương lên cởi ra vạt áo ra, nhanh nhẹn đem choàng lên đôi vai mảnh khảnh của nàng.

Lý Băng một trận kinh hãi, xoay người lại tinh quang lấp lánh dường như trở nên vô cùng xinh đẹp.”Là người?” Nàng nhẹ nhàng hô, có kinh ngạc, có mê vông, mày ngài vẫn như cũ hơi nhíu lại.

“Đêm đã khuya, người một mình ngồi ở chỗ này để làm chi?” Hấn thô lỗ hỏi.

“Ta... Đi ra tản bộ.”

“Đã là canh ba, không có việc gì làm sao? Cung nữ của người không khuyên người an giấc à?”

“Ta không để ý tới các nàng.” Nàng lắc đầu, “Ta ngủ không được.”

“Vì sao?”

Nàng lập tức không đáp lại, đôi mắt đẹp mông lung nhìn hấn một hồi lâu, “Người vì sao lại ở chỗ này?”

Hấn không lên tiếng, mày kiếm căng thẳng.

“Mấy ngày này người không phải là tĩnh tâm ở thư phòng đọc sách sao? Thế nào người lại bỗng nhiên ở đây?”

“Ta...” Hấn vô pháp giải thích, không hiểu tức giận ở đâu ra lại cuốn sạch tất cả, tiếng nói bất tri bất giác đề cao, “Đây là nhà của ta, ta vui vẻ ở chỗ nào thì ở chỗ đó.”

“Nga.” Nàng vẫn như thế thản nhiên lên tiếng.

Mà trong lòng ngực của hấn lửa giận không rõ ràng lại càng thêm rùng ực, “Thế nào? Người không cho là đúng?”

“Ta vì sao phải không cho là đúng?”

“Bởi vì ... nơi này là phụ hoàng của người ban thưởng cho người!” Hấn gầm nhẹ.

“Phụ hoàng đã ban cho người, nơi ở này là của nàng.” Nàng bình tâm tĩnh khí, “Người là có tư cách tùy ý ra vào.”

“Ta —” hấn bỗng dừng cầm miệng, bắt đầu nghĩ là do chính mình gây sự, nhìn chằm chằm vào dung nhan an tĩnh của nàng, một lát sau, bỗng cố sức quay đầu, ý muốn xoay đầu rồi đi.

“Chờ một chút.” Nàng bỗng nhiên cao giọng, thân thể hơi hoảng loạn đứng lên, “Áo choàng của người.”

“Người khoác!” Hấn cũng không quay đầu lại.

“Thế nhưng trời lạnh...”

“Biết trời lạnh mà chỉ mặc phong phanh như vậy! Người nuông chiều từ bé nên ngay cả một điểm thường thức cũng không biết sao?”

Nàng đương nhiên là có thường thức. Nàng thế nào cũng là một đoá hoa ấm áp, lại ngớ ngẩn đến mức thường thức cũng không biết sao?

Lý Băng nhìn bóng lưng của hấn rơi đi, bất giác cắn môi lại.

Nàng chính là hiểu rằng trời đêm không nên mặc phong phanh như vậy còn lấy áo choàng của hấn, thư phòng của hấn cách ở đây cả một đoạn, hấn mặc như vậy bản thân không sợ lạnh sao?

Thế nhưng hấn đông lạnh hay không đông lạnh thì liên quan gì đến nàng? Nàng vì sao lo lắng như vậy, trong lòng thấp thỏm, không thể an lạc ở một chỗ?

Nàng vì sao lại vì hấn lo lắng? Nàng... Lý Băng kiêu nhan bỗng trắng xanh, hô hấp nhất thời gấp gáp.

Nàng vì hấn mà lo lắng sao? Nàng thật lo hấn đông lạnh sao? Điều này quả thực —— không thể tưởng tượng được.

Nàng chưa từng vì ai mà lo lắng, từ nhỏ đến lớn, chưa đối với kẻ nào một chút quan tâm.

Vì sao lại vì hấn? Vì sao hấn đặc biệt?

Nàng giật mình hoang mang như thế, chưa phát giác ra hai tay nắm chặt trước ngực trước ngực, áo choàng mà hấn đưa nàng kéo lại thật chặt, chặt đến mức dường như nhiệt độ cơ thể của hấn lưu lại có thể xuyên qua bờ vai của nàng vào trong trái tim hoảng loạn của nàng, truyền vào một dòng nước vô cùng ấm áp.

Như vậy khiến nàng cảm thấy an toàn, trái tim lại trong tình trạng bị đè nén dồn dập.

Vì vậy dung nhan xinh đẹp của nàng lại càng thêm mê hoặc, mà mê hoặc như rơi vào ở trong bóng đêm kia, một cặp mắt đen bùng cháy đỏ kị cùng cảm hận.

Chủ nhân của đôi mắt đen đó nhìn Lý Băng cho đến khi hết gần nửa ngọn lửa, mới hé ra khuôn mặt lãnh lẽo rời đi.

※ ※ ※

“Ô ái khanh, Thiên Tinh gần đây có khoẻ không?”

Theo thói quen sau khi thượng triều xong xuôi, hoàng đế lập tức lên triệu kiến Tô Bình Tu vào diện kiến.

Tô Bình Tu ngẩng đầu, con ngươi đen bây giờ bình tĩnh ngồi ngẩn trên chiếc ghế trong ngự thư phong của hoàng thượng, giọng của người vẫn trầm thấp uy nghiêm giống như lúc ở triều đình, khuôn mặt cũng yên lặng bình tĩnh như thường, nhưng thần sắc vẫn giấu không được sự quan tâm sâu sắc của một người cha.

Nàng khỏe?

Hấn thực không hiểu được nên trả lời câu hỏi này như thế nào. Nàng có thể nói rằng tốt, cũng có thể nói không tốt, trên thực tế, nàng tốt hay không tốt hấn căn bản đến một chút cũng không biết. Hoàng thượng nếu như biết hấn cùng Lý Băng đến bây giờ vẫn không chung phòng, khẳng định rằng long nhan sẽ rất giận dữ đó.

Hấn hơi dờ dự, còn đang không biết nên trả lời câu hỏi nghiêm túc của hoàng đế như thế nàp, thánh thượng đã mở miệng lần thứ hai.

“Hai ngày trước Thiên Tinh đã phái người gửi thư đến bảo rằng nàng vẫn mạnh khoẻ, muốn trăm đừng lo lắng.” Hoàng đế lắc đầu, đành chịu, Nhưng trăm có thể nào không lo lắng đây?”

“Công chúa khoẻ.” Tô Bình Tu cuối cùng cũng trả lời, “Mong hoàng thượng an tâm.”

“Vậy là ta đã nghĩ đúng.” Hoàng đế mỉm cười, “Tô ái khanh nhất định là đối đãi rất tốt với Thiên Tinh.”

Trên thực tế, hẳn đối với nàng rất lạnh lẽo.

“Cái này...” Tô Bình Tu bình tĩnh, không muốn lừa gạt thánh thượng, “Vi thần không cho rằng mình đối đãi với công chúa rất tốt.”

Hoàng đế nở nụ cười, tiếng cười dịu dàng phát ra từ khe hở của cổ họng, “Tô ái khanh không cần khiêm tốn. Thiên Tinh đều đã nói cho trẫm biết.”

“Nàng nói cho hoàng thượng?” Hẳn nhịn không được nhướng mày.

“Nàng ở trong thư đã nói tất cả.” Hoàng đế cười nhìn hẳn, ánh mắt hiền hậu yêu thương giống như một người cha đang nói chuyện với con rể của mình, “Nói rằng người đêm khuya còn mặc thêm áo cho nàng.”

Hắn mặc thêm áo cho nàng?

Tô Bình Tu ngỡ ngàng trong chốc lát, lát sau mới nhớ đến hôm kia hẳn không thể đọc sách, chẳng hiểu tại sao ban đêm lại đến sân của nàng.

Đêm hôm đó là hẳn lấy áo choàng phủ thêm cho nàng —— nàng lại viết rằng hẳn mặc thêm áo cho nàng?

Hắn đối với nàng nhạt nhẽo như vậy, vì sao trong thư nàng viết cho hoàng thượng vẫn là những lời lẽ tốt đẹp? Nàng vì sao... Lại không kiện cáo?

Ta vì sao lại muốn nàng kiện cáo?

Hắn nhớ lại hình như nàng đã từng nói qua, nàng vốn rất nghiêm túc, trong lòng thực sự là nghĩ như vậy.

Không chỉ không kiện cáo, thậm chí còn nói tốt cho hẳn?

Vì sao?

Tô Bình Tu nhướng mày, trong đáy lòng bỗng nổi lên một chút cảm giác gì đó quái lạ, dường như có chút chua xót, có chút đau khổ, lại có chút nhiều vị chất.

“Hãy đối đãi tốt với nàng, Tô ái khanh, người biết nàng là đứa con gái mà trẫm yêu thương nhất, tuy rằng trẫm rất ít ở gần nàng.” Hoàng đế nói, ngữ âm bỗng lắng xuống, cúi đầu, rốt cục nhịn không được thở dài, “Nói chung người hãy đối đãi tốt với nàng, nàng mệnh không ——” hẳn nói đến chỗ này, dường như phát giác mình đang tiết lộ điều gì, vội vã im lặng.

Tô Bình Tu không hiểu gì cả, “Nàng như thế nào?”

“Không có gì.” Hoàng đế lắc đầu, con người đen trầm tĩnh lướt một vòng quanh thân thể Tô Bình Tu, chăm chú nhìn hẳn một hồi lâu, “Thiên Tinh từ nhỏ đến lớn chưa mở miệng bảo muốn cái gì, người là người đầu tiên nàng muốn.”

“Ta?”

“Bởi vì đó là lần đầu tiên nàng mở miệng yêu cầu, cho nên ta không ngại tất đều muốn làm vì nàng.” Hoàng đế ý tứ hàm xúc nói, “Trẫm biết người có dã tâm có người trong lòng, thật uỷ khuất người rồi.”

“Nàng nói ta bất lúc nào cũng có thể lấy thiếp.” Tô Bình Tu cẩn thận thăm dò, con người đen lấp lánh cổ giầu vẻ đang nhìn chăm chú vào hoàng đế.

Mắt rồng chợt loé tinh quang, “Nàng nói như vậy sao?”

“Đúng là vậy.”

“Nha đầu này!” Hoàng đế thở dài, hình như là cực kỳ bất đắc dĩ, “Mà thôi, Nàng nói như vậy thì người cứ làm như vậy. Tuy người nghĩ lúc nào lấy thiếp, trẫm không phản đối.”

“Như vậy chẳng phải sỉ nhục công chúa?”

“Không sao cả.” Hoàng đế lắc đầu, giọng nói càng lúc càng rất nhỏ, “Quay về với hiện thực, một ngày nào đó người sẽ lại lấy...”

“Cái gì?” Tô Bình Tu nghe không có rõ.

“Không có gì.” Hoàng đế vội vã phủ nhận, “Không có gì.”

Nhưng Tô Bình Tu là người rất thông minh, sao lại nhìn không ra điều kỳ quặc?

Công chúa dù sao cũng là cành vàng lá ngọc, Lý Băng lại là hòn ngọc quý mà hoàng thượng nhất mực yêu quý trên tay, nói có khả năng cho hắn lấy thiếp, ủy khuất cùng một người khác chung chồng sao a. Không chỉ riêng Lý Băng nói như thế, ngay cả thánh thượng cũng không phản đối.

Trong chuyện này nhất định có lý do.

Tô Bình Tu nghĩ, càng lúc càng cảm giác Lý Băng không giống với những suy nghĩ đơn giản ban đầu của hắn.

Nàng cũng không phải là công chúa buông thả tự ý làm việc, hành động cử chỉ đều có phong cách của riêng mình, hôm thành thân đi qua Trường An nàng cũng không nổi giận trước mặt mọi người, ngược lại còn nói dăm ba câu giải trừ lo lắng cùng e sợ của mọi người, trong đầu hắn bỗng dưng nổi lên một suy nghĩ nghi hoặc.

Là một dạng nữ nhân bí ẩn, không phải là một công chúa tầm thường.

Nàng cuối cùng là có cái bí mật gì?

Hắn phát hiện ra chính mình đang rất hiếu kỳ.

※ ※ ※

Tô Bình Tu trong lòng đầy nghi hoặc trở về Trạng nguyên phủ, mới vừa thay triều phục không lâu sau, cửa phòng liền truyền đến một giọng nói gấp gáp.

“Thiếu gia, thiếu gia.” Tiếng nói hoảng loạn cùng với tiếng đập cửa vang lên.

Hắn cau mày, nhanh chóng thắt chặt đai lưng của áo khoác, tiếp theo trầm giọng ra lệnh: “Vào đi.”

Một nha hoàn theo từ Hàng Châu tới đẩy cửa vào. Tóc mai rối bù, thần sắc hoảng hốt, “Thiếu gia, rơi, rơi xuống nước...”

“Cái gì rơi xuống nước?” Hắn lông mày càng thêm nhíu lại, bỗng nhớ tới hôm qua nghe Lý Băng nói hôm nay muốn đi thuyền dạo sông, sắc mặt trắng bệch, ý nghĩ không hay bắn ngay trúng hắn, “Công chúa rơi xuống nước sao?”

“Không, không phải công chúa.” Nha hoàn kinh hãi lắc đầu, dường như cảm thấy hắn đang rất chấn động.

“Vậy cuối cùng là ai?”

“Là, là...”

“Là ai?”

“Là Biểu tiểu thư.”

“Tiểu Điệp?” Trái tim bỗng nhảy lên, “Nàng không có chuyện gì chứ? Hiện tại người đang ở nơi nào?” Một mặt hỏi, một mặt đã khẩn cấp bước đi. Thương cho nha hoàn chỉ có thể đuổi theo hắn như gió, “Đã đưa nàng về phòng, hiện tại đang hôn mê bất tỉnh.”

“Hôn mê bất tỉnh! Đại phu đâu? Đã mời đại phu đến xem chưa?”

“Công chúa đã truyền lệnh đưa ngự y tới.”

※ ※ ※

“Bạch cô nương không có chuyện gì.” Sau khi Vương ngự y bắt mạch xong xuôi, cúi đầu báo cáo với Tô Bình Tu, “Chỉ là nhiễm một chút phong hàn, chỉ cần tĩnh dưỡng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Nàng thực sự không có chuyện gì sao?” Nhìn gương mặt trắng bệch của mỹ nhân nằm trên giường, Tô Bình Tu không thể khẳng định rằng nàng không có chuyện gì.

“Quả thực không có chuyện gì.” Vương ngự y lắc đầu, làm động tác muốn hấn an tâm, “Đợi lão phu kê đơn thuốc, Phò mã gia cho người đến hiệu thuốc bốc, cho Bạch cô nương uống xong, ngủ thiếp đi rồi sẽ khỏi hẳn.”

Tô Bình Tu nghe, cuối cùng cũng thở dài một hơi, “Phiền cho Vương lão rồi.” Hấn chấp tay làm lễ, “Tại hạ tiễn Vương lão đi ra ngoài.”

Wương ngự y không lập tức đáp lại hấn, đôi mắt lão nhìn Lý Băng một mực yên lặng đứng bên cạnh này giờ.

“Công chúa gần đây ngọc thể có khoẻ mạnh?”

“Ta khoẻ.” Lý Băng thản nhiên gật đầu.

“Lão mấy ngày nay nghiên cứu, đã phối một loại thuốc, có thể xua tan hàn khí dưỡng thân —— “

“Không cần.” Lý Băng vung tay lên, sớm hiểu rõ ngụ ý của hấn, “Bản công chúa không muốn uống thuốc.”

“Để lão lưu lại phương thuốc.”

“Thiên mệnh không được tría.” Lý Băng giọng điệu bình thản, “Cũng đừng làm điều thừa.”

Wương ngự y cứng lại, chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, rốt cục lắc đầu, hơi thở dài, “Như vậy lão xin cáo lui.” Hấn một mặt nói, một mặt hạ thấp người xin cáo lui.

Tô Bình Tu vẻ mặt không hiểu gì nhìn bóng lưng của hấn một hồi lâu, con người có chút suy nghĩ, “Vậy là có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì?”

Giọng nói của nàng vẫn bình thản như cũ, hấn nghe ra trong đó mấy phần phòng bị, “Thiên mệnh không thể trái.”

Con người đen sâu nhìn nàng chăm chú, “Có ý tứ gì?”

“Không có gì.”

“Thực sự không có gì?” Tô Bình Tu nhíu chặt mày, định nói cái gì đó thì từ trên giường truyền đến tiếng than nhẹ khiến hấn yếu lòng.

“Biểu ca, biểu ca...” Bạch Diệp cúi đầu gọi, ngữ điệu ngập ngừng cùng đau khổ nặng nề, “Người ở đâu? Biểu ca...”

“Ta ở chỗ này.” Hấn vội vã xoay người, ngồi xuống bên giường của nàng, nhanh chóng nắm chặt đôi tay lạnh lẽo đang khua giữa không trung, “Đừng lo lắng, Tiểu Diệp, người sẽ nhanh khoẻ.”

Bàn tay lạnh lẽo bám chặt lấy hấn, giống như một con người đang cố bám chặt vào thân gỗ khi bị chìm, “Đừng đi, biểu ca, đừng đi.”

“Ta không đi.” Lời nói của hấn đầy yêu thương, “Ta ở chỗ này cùng người.”

“Đừng rời xa ta, biểu ca, Tiểu Diệp không muốn người đi...” Nàng đau khổ nói.

“Được, được, biểu ca không đi, sẽ luôn ở đây cùng người.” Hấn nhẹ giọng khuyên bảo, “Người ngoan ngoan ngủ đi, ngủ một giấc sau khi tỉnh dậy sẽ thấy thoải mái hơn.”

“Không được đi, Tiểu Diệp tỉnh lại muốn thấy người đầu tiên...”

“Không thành vấn đề, ta bảo đảm khi người tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy chính là ta.” Hấn nắm chặt tay nàng dựa vào hai gò má của mình, thấp giọng nói rằng, “Mau ngủ đi, mau ngủ đi...” Lý Băng bình tĩnh nhìn cảnh đó.

Nàng lặng lẽ, yên lặng nhìn, cự tuyệt một cái cảm giác quái lạ trong lòng đến cuối cùng là chuyện gì xảy ra.

Nàng không muốn biết, không thừa nhận chính bản thân mình đang có một cảm giác kỳ lạ.

Mặc kệ chuyện của nàng, tất cả —— hẳn đối với Bạch Diệp nhất mực quan tâm, cũng không vội vã đồng ý nghe chuyện của nàng.

Mặc kệ chuyện của nàng.

Nàng lặng lẽ xoay người, nhanh nhẹn rời đi.

※ ※ ※

“Người nói có lạ hay không?”

“Có cái gì lạ?”

“Công chúa và thiếu gia nhà chúng ta đó.”

Gần tối, hai tỳ nữ đang bưng chén thuốc, dọc đường đi qua phòng ở hành lang, chắc chắn là đến tây sương phòng của Bạch Diệp, một mặt đi, một mặt nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Kỳ lạ ở chỗ nào?”

“Người không nhìn ra sao?” Hồng y từ nữ mở miệng trước dường như không thể tin được, “Thiếu gia chúng ta đối với công chúa điện hạ rất nhạt nhẽo, lúc trước ta lặng lẽ hỏi thăm qua, nghe nói thiếu gia từ khi thành thân đến nay vẫn ngủ ở thư phòng.”

“Cái gì?” Một tỳ nữ khác cũng cảm thấy rất hứng thú, “Chuyện gì xảy ra?”

“Người nghĩ có chuyện gì xảy ra?”

“Người vừa nói ta đã nghĩ tới, thiếu gia hai ngày nay đều chạy đến phòng của biểu tiểu thư, chăm sóc rất ân cần.”

“Ta khẳng định thiếu gia vẫn còn rất thích biểu tiểu thích!” Hồng y tỳ nữ vẫn tiếp tục nói, bỗng trước mặt nàng xuất hiện một bóng người kiên định thốt tha khiến nàng cả kinh toàn thân run lên, “Công, công chúa điện hạ!”

Lý Băng yên lặng nhìn hai nha hoàn hoàn không biết trời cao đất rộng, thần sắc lạnh lùng, không thể nhìn ra chút nào giận dữ.

Tuy nàng đến một câu nói cũng không mở miệng, chỉ hờ hững nhìn đủ khiến hai nha hoàn đứng cũng không yên, hai tay liên tục run, thiếu chút nữa thì bát thuốc vừa sắc cũng bị đổ xuống.

Lý Băng hơi nhíu mày, vô ý thức tiếp nhận khay trong tay hồng y nữ tử.

“Công chúa...” Hai ả tỳ nữ không hiểu được hành động của nàng, vẻ mặt rất sợ hãi.

“Chén thuốc này để ta đem đến.” Nàng chỉ là một câu nhẹ nhàng như vậy.

Đông Mai ở bên người nàng cố kiềm chế cơn tức giận trong lòng, “Điện hạ, việc này có làm phiền cho người không?”

“Không sao cả.” Lý Băng lắc đầu, đôi mắt đẹp sâu không thấy đáy liếc nhìn 2 ả nha hoàn, xoay người nhanh nhẹn bước đi về phía tây sương.

Nàng nhẹ nhàng đi như vậy, không chút nào để ý đến Đông Mai ở đằng sau đang nhắm nhắm mũi chạy theo, mặc nàng một mình bưng chén thuốc đi, đi qua sân nhà nhỏ.

Dọc đường, có những người hầu nam, nữ đều sợ hãi, không thể tin được một người đường đường là công chúa mà lại tự mình bưng khay thuốc.

Bọn họ kinh ngạc nhìn, không dám lên, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở, đều là tập trung nín thở.

Lý Băng cũng mặc kệ ánh mắt sợ hãi của các đầy tớ, tự đi, rốt cục đi tới tây sương, đứng trước cửa phòng Bạch Diệp bình tĩnh dừng lại.

Cửa phòng khép chặt, che đầy qua loa, nàng giơ cổ tay lên, nhẹ nhàng đẩy ra, nhẹ nhàng đi vào.

Nhìn xuyên qua chiếc rèm cửa màu hồng nhạt, đầu tiên lọt vào ánh mắt nàng chính là bóng dáng của Tô Bình Tu đang dựa vào bên cạnh bàn ngủ gật.

Hai tay hắn đặt trước mặt, một bên giấu không được vẻ uể oải, đôi mắt mi dày đóng chặt, tạo thành một bóng ma nhàn nhạt.

Lý Băng yên lặng chăm chú nhìn hắn, trái tim có chút căng thẳng.

Mới hai ngày không gặp, tại sao hắn lại gầy đi một chút?

Hai ngày này không phải hắn thoáng chút là chạy ngay tới nơi này, coi chừng Bạch Diệp không kể ngày đêm?

Hắn đối với nàng ta quan tâm như vậy, ngay cả một khắc cũng luyện tiếc sao?

Đó là tự nhiên, bởi vì nàng ấy là người trong lòng hắn.

Lý Băng bỗng dưng rùng mình, ép buộc kéo chính mình ra khỏi tâm trạng hoảng hốt, khoé miệng vô thức nở một nụ cười nửa miệng, ngay cả chính cô ấy cũng không phát hiện ra.

Nàng đặt nhẹ khay thuốc ở trên bàn, cẩn môi dưới, lo sợ làm hắn tỉnh lại.

Nhưng đôi mắt một mực nhìn khuôn mặt mệt mỏi rã rời của hắn, không biết tại sao lại không muốn rời đi, hàng lông mày rậm của hắn có hơi cong xuống, rồi đôi mắt nàng dừng lại ở đôi môi ở sau quyển sách dày.

Chẳng bao giờ nhìn kỹ một, tim nàng đập mạnh loạn nhịp, trong một lát đầu óc bỗng trống rỗng, lồng ngực tựa hồ như dừng lại, hoặc là nổi lên một chút hy vọng nào đó, cảm giác vừa khó chịu vừa hoang mang.

Nàng hình như đang nghĩ cái gì, lại không thể xác định mình đang nghĩ cái gì, chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn hắn, nhìn đôi môi đẹp của hắn.

Bỗng có một tiếng rên rỉ khiến nàng giật mình.

“Biểu ca, biểu ca...”

Nàng toàn thân giật mình, thấy Bạch Diệp đang nằm trên giường cố gắng trở mình.

Đôi môi tái nhợt cứ mở ra đóng lại, mơ hồ nói mê.

Có nên cho nàng uống thuốc chưa? Lý Băng do dự không biết có nên gọi Tô Bình Tu dậy để cho biểu muội hắn uống thuốc?

Nàng cứ như thế suy nghĩ trong đầu, nhưng vừa nghĩ đến hai ngày nay hắn rất khó khăn mới có thể nghỉ ngơi được, lại không muốn, mơ dợ, Bạch Diệp ở trên giường trờ mắt nhìn nàng, giọng nói yếu ớt.

“Người thế nào lại ở chỗ này?” Đôi mắt đẹp của Bạch Diệp chăm chú nhìn nàng, có chút không thể tin được, lại cơ hồ có chút dịch ý.

“Ta đưa thuốc đến.” Lý Băng lẳng lặng nói, chỉ chỉ bát nước còn đang bốc hơi ở trên bàn, “Người muốn uống chưa?”

“Đương nhiên.” Bạch Diệp ngữ âm có chút bén nhọn, “Bệnh của ta còn chưa hết.”

“Ta biết.” Lý Băng gật đầu, không để ý tới vì sao giọng nói của nàng có chút đề phòng, cẩn thận bưng bát thuốc còn đang nóng, tay trái nắm chặt bát, tay phải cầm thìa.

Bạch Diệp trờ mắt nhìn bóng dáng nàng đến gần, “Người muốn ta uống bát thuốc này?”

“Người không thể uống?” Lý hỏi thăm. Nói thật, nàng không hiểu thế nàng là cho người khác uống thuốc.

Hơn nữa, nàng thân là công chúa theo lý không nên hạ thấp địa vị cho người khác uống thuốc.

“Đừng, đừng nói giỡn, ta ngay cả bát thuốc cũng không cầm được.”

“Nga.” Nàng mù mờ đáp, đôi mày ngài hơi nhăn lại.

Nói như vậy Bạch Diệp cần có người cho uống thuốc.

Mà thôi, là cho nàng uống thôi. Vấn đề là... Nàng có thể làm được không?

Hắn là không khó, chỉ cần cầm thìa trong bát mức lên một muỗng, thổi cho nó bớt nóng, sau đó cho vào miệng của Bạch Diệp.

Hắn là không khó.

Nàng nghĩ, bản năng cũng làm theo như thế, Bạch Diệp hét rầm lên.

“Ta không muốn người cho ta uống thuốc, người đi đi!” Nàng quơ tay, có chút cuồng loạn, “Người có thể làm bằng ta.”

Nàng sẽ sao? Lý Băng nhíu mày, miệng định mở ra giải thích, phía sau liền vang lên một giọng nói khàn khàn, tiếng nói còn mang theo chút buồn ngủ.

“Chuyện gì xảy ra?”

Là Tô Bình Tu, hần tỉnh.

“Biểu ca, biểu ca!” Bạch Diệp giống như gặp được cứu tinh, “Công chúa muốn ta uống thuốc, ta không muốn nàng cho ta uống thuốc!” Nàng hô, cánh tay bỗng nhiên cố sức vung lên, lật úp bát thuốc mà Lý Băng đang cẩn thận cầm.

Bát thuốc rơi xuống đất, vỡ, toàn bộ thuốc chảy ra, xung quanh tràn đầy mùi thuốc.

Tô Bình Tu hoàn toàn giật mình tỉnh giấc, hần bỗng đứng đứng dậy.

Cấp tốc kéo cổ tay của Lý Băng, “Làm sao? Có bị bỏng không?” Hắn một mặt hỏi, một mặt trước sau lật xem, cẩn thận kiểm tra.

“Không, không có chuyện gì.” Lý Băng hô hấp đều đặn, kinh ngạc quay đầu lại.

Tô Bình Tu vẫn kiểm tra tay phải, lại còn kéo tay trái của nàng kiểm tra kỹ, sau khi xác định nàng không bị bỏng, con ngươi đen sâu bỗng di chuyển, như có sấm sét nhìn quanh người nàng sau đó dừng lại ở khuôn mặt.

Hắn nhướng mày, “Người ở chỗ này làm cái gì?”

“Ta...Đến đưa chén thuốc của Bạch cô nương qua đây.”

“Đưa chén thuốc qua đây?” Con người hần bỗng có chút buồn bã, vùng xung quanh lông mày càng nhíu chặt lại, “Đây không phải là việc người nên làm. Người thân là một công chúa, việc này để nô tỳ làm là được.”

Nàng biết, đương nhiên biết việc đưa thuốc này không phải là việc công chúa nên làm, nhưng, cũng có lý do khiến nàng nhất định không thể không làm a. Hơn nữa nàng lại thực sự muốn làm vậy.

“Ta muốn giúp —— “

“Giúp cái gì, người căn bản không có thói quen làm việc này!” Hắn thấp giọng khiển trách, giọng điệu càng thêm nghiêm khắc, “Coi người ngay cả chén thuốc cũng làm đổ, ngộ nhờ người làm bằng Tiểu Diệp thì biết làm thế nào?”

Hắn vốn là lo lắng cho biểu muội bảo bối của hắn sao?

Lý Băng nhẹ thở gấp một tiếng, cảm giác có gì cản trở trước ngực, hầu như không thể thở được.

“Biểu ca, biểu ca,” Bạch Diệp trên giường bỗng nhiên ngồi dậy gọi, ngữ âm run run rất nhỏ, “Đừng để nàng tới gần ta, ta không muốn nàng tới gần ta.”

Tô Bình Tu vội vã chạy tới trước mặt nàng, “Quả thực không có chuyện gì cả, Tiểu Diệp, mới vừa rồi làm người sợ.” Hắn nhẹ giọng mà gấp gấp kêu, “hiện tại không có việc gì rồi.”

Lý Băng đứng thẳng tắp, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng cảm động trước mắt.

Bạch Diệp khuôn mặt tái nhợt, giống như một con thỏ trốn ở trong lòng Tô Bình Tu, mà hắn, cũng giống như đang bảo vệ một cái gì đó như trân châu bảo bối, ôn nhu mà vội vã che chở cho nàng.

Nàng phát hiện chính mình không có cách gì có được tình cảnh như vậy.

“Ta đi phân phó nô tỳ làm một chén thuốc khác.” Nàng gấp gấp nói, lập tức đi khỏi phòng của Bạch Diệp.

Tô Bình Tu chú ý, ánh mắt hướng nhìn bóng lưng của nàng đang gấp gấp rời đi, còn chưa tới kịp suy nghĩ điều gì, bỗng dưng Bạch Diệp khóc thút thút gọi toàn bộ tâm trạng của hắn về.

“Thế nào nữa?” Hắn nhíu mày nhìn con người trong lòng mình. Không rõ nàng tại sao lại khóc, “Thân thể rất khó chịu sao?”

“Không, không phải... Là, là...” Bạch Diệp nghẹn ngào, liều mạng lắc đầu, lại không nói ra lý do.

“Vì lý do gì?”

“Biểu ca, ta sợ!” Nàng bỗng kêu một tiếng, hai tay chăm chú bám vào cổ hắn.

“Sợ cái gì?”

“Ta sợ công chúa!”

“Lý Băng?” Tô Bình Tu ngạc nhiên, “Sợ nàng?”

“Ta sợ nàng, nàng thật... Thật đáng sợ.”

“Đáng sợ chỗ nào?” Hắn thực sự không hiểu, “Nàng len lén hay tìm người gây phiền phức sao? Lý Băng hẳn là không phải loại người như vậy.”

“Người đã biết?” Bạch Diệp bỗng dương tay, đôi mắt còn vương lại vài giọt lệ nổi lên một chút phẫn nộ, “Người có thể nào xác định nàng không phải loại người như vậy?”

Hắn sững sờ, “Nàng thực sự tìm người gây phiền phức sao?”

“Không!” Nàng hô, lấy tay áo xoa đi nước mắt, vừa kích động vừa cuồng loạn, “Nàng không có tìm ta gây phiền phức!”

“Không có là tốt rồi. Vậy người còn sợ nàng cái gì?”

“Nàng không có tìm ta gây phiền phức, thế nhưng nàng...” Bạch Diệp thở dốc, hai gò má vì kích động mà đỏ ửng, nàng hít sâu, con người chăm chú nhìn Tô Bình Tu, ở trong miệng nói ra rõ ràng, “Nàng cố ý đẩy ta xuống nước!”

“Cái gì?”

Bạch Diệp thỉnh linh lên án khiến Tô Bình Tu sợ run.

6. Chương 6

Edit + Beta: Nhã Đan

“Người mới vừa nói cái gì?” Mất cả nửa ngày, Tô Bình Tu mới tìm lại được chính âm thanh của mình. Giọng nói của hắn như bị nén lại, con người đen sạm nhợt, bình tĩnh chăm chú nhìn Bạch Diệp.

“Ta nói. . .” Bạch Diệp thở gấp, “Công chủ nàng cố ý đẩy ta xuống nước.”

“Nàng cố ý đẩy người xuống nước?” Giọng điệu của hắn cố gắng duy trì bình tĩnh, mặc dù trong lòng đã sớm nổi lên kinh hãi, “Như thế nào?”

“Hôm ấy ta. . . Nàng phái tỳ nữ mời ta cùng dạo sông, ta mặc dù cảm thấy bất ngờ lại lo sợ, nhưng cũng phải đi.” Bạch Diệp thở hổn hển, con người nhìn phía Tô Bình Tu có chút ai oán, “Ai biết nàng mời ta lên thuyền, cuối cùng thừa dịp đá cho ta một cước, ta mới nhất thời đứng không vững liền rơi xuống nước. . .”

“Người khẳng định có người cố ý đá người một cước?”

“Ta khẳng định.”

“Là ai?”

“Ta. . . Không biết” Bạch Diệp lắc đầu, “Ta khi đó không chú ý người đứng ở phía sau. . .” Tô Bình Tu không lên tiếng, vòng xung quanh lông mày nhíu lại.

Bạch Diệp nhìn vẻ mặt của hắn, khuôn mặt yêu kiều từ từ chuyển sang trắng bệch, đôi môi run run: “Người không tin ta?” Nàng lên tiếng hỏi, lời nói mang theo oán giận.

“Không phải không tin, mà là không có chứng cứ.”

“Người không tin ta.” Bạch Diệp trừng mắt nhìn hắn, nước mắt lại lần nữa tràn đầy, theo hai gò má mà từ từ rơi xuống, “Người. . . Lẽ nào nghi ta lừa người?”

“Ta không phải là nghi ngờ người, chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì?”

Tô Bình Tu cứng lại, giật mình đến một lúc sau mới bối rối mở miệng, “Ta không nghĩ nàng là người như vậy.”

“Người. . .” Bạch Diệp thở hắt vì kinh ngạc, “Người không nghĩ công chúa kia là người như vậy, lẽ nào lại lập tức hoài nghi Tiểu Diệp lừa dối người?” Nàng cố sức lắc đầu, khóc như mưa.

“Người biết rõ ta sẽ không lừa người, ta quả thực sẽ không. . .”

“Tiểu Diệp.” Hắn vươn tay cánh tay, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai đang run rẩy của nàng, đang muốn khuyên giải an ủi thì từ rèm cửa bỗng truyền đến một tiếng nói sắc bén.

“Đừng động vào nha đầu đó!”

Hắn phất chốc quay đầu lại, lông mày càng thêm nhíu lại, “Nương, người tới chỗ này làm gì?”

“Ta tới chỗ này làm gì?” Tô quả phụ trừng mắt, cao giọng đầy hung hăng.

“Ta tới chỗ này giáo huấn cái nha đầu ti tiện này!”

Lời nói chua ngoa của bà vừa rơi xuống, thân thể nhỏ bé của Bạch Diệp liền run lên, Tô Bình Tu vội vã trấn an nàng.

“Nương, người đừng có nói bừa, Tiểu Diệp đã làm sai cái gì?”

“Nàng làm sai cái gì? Nàng là đã làm sai rất nhiều!” Tô mẫu hai tay chống nạnh, tức giận đến mức run cả người, “Nàng trong lòng không coi công chúa ra gì, không nên cùng công chúa tranh giành sự chú ý của người, không nên không biết trời cao đất rộng đi trêu chọc người ta. . .”

“Tiểu Diệp trêu chọc người ta chỗ nào?”

“Còn nói không có? Vậy người hiện tại ở chỗ này làm cái gì?” Tô mẫu nhìn hắn giận dữ, “Nghe nói từ khi thành thân đến giờ người không hề bước chân vào phòng của công chúa, bây giờ lại mỗi ngày đến phòng này. Vậy đây là cái gì?”

Tô Bình Tu cũng tức giận, lửa giận bỗng chốc nổi lên, “Tiểu Diệp nhiệm phong hàn, ta tới chiếu cố nàng thì có gì sai?”

“Dĩ nhiên là sai, cực kỳ sai!” Tô mẫu cao giọng trách mắng, “Người người nên hầu hạ là công chúa, không phải là nha đầu chết tiệt kia!”

“Ai nói ta phải hầu hạ nàng?” Tô Bình Tu giận dữ, mẫu thân tự mình nói ra hai chữ “hầu hạ” đâm vào trong tai hắn.

“Thế nào là không cần? Đừng quên nàng chính là một công chúa a.”

“Công chúa thì có gì đặc biệt hơn người ta? Đã gả vào Tô gia thì là người của Tô gia!” Hắn trợn mắt gầm nhẹ, “Ta là không hiểu Tô gia của chúng ta còn có thói quen để trượng phu hầu hạ nương tử!”

“Nàng không giống!”

“Không giống ở chỗ nào?”

“Người. . .” Tô mẫu chán nản, nhất thời tìm không ra lời nói để phản bác, thân thể run rẩy một hồi lâu, ánh mắt xúc phạm sắc bén bỗng nhiên bắn về hướng Bạch Diệp ở trong lòng Tô Bình Tu.”Nha đầu chết tiệt!” Bà nhìn cô gái ngoại sinh liền muốn trút giận, bước vài bước đến thân thể bình an hạnh phúc trên giường, liền trực tiếp tát cho Bạch Diệp một cái, “Thảo nào lúc trước không chịu gả cho con trai của Vương viên ngoại, thì ra là muốn bám lấy Tô Bình Tu của ta. Ta cảnh cáo ngươi, sau này đừng động vào Bình Tu, lại đừng bao giờ gây thị phi với công chúa!”

Bạch Diệp cảm thấy đau nhức, nước mắt lại càng thêm tuôn ra, hai gò má cũng dần dần nổi lên vết tích của năm ngón tay lưu lại.

Tô Bình Tu trừng mắt nhìn vết tích trên má nàng, không dám tin mẫu thân lại tát vào mặt biểu muội trước mặt hắn, càng tự trách mình không kịp thời ngăn cản, trong đầu nhất thời có những ý niệm bay qua bay lại, vẻ mặt lại càng thêm u ám.

“Ta cảnh cáo ngươi, nha đầu chết tiệt kia” Tô mẫu không để ý tới nhi tử tức giận vì Bạch Diệp bị uy khuất, tiếp tục lên tiếng “người ta chính là công chúa kim chi ngọc diệp, ngươi là cái gì?

Bất quá cũng chỉ là một nha đầu hèn hạ mà thôi, lấy tư cách gì cướp đoạt chồng của người khác?

Công chủ tức giận cũng là đương nhiên, đẩy ngươi xuống nước giáo huấn ngươi cũng tốt, không giết ngươi đã là may mắn lắm rồi—— “

“Đừng nói nữa!” Tô Bình Tu bỗng dưng rống giận, hắn nhìn mẫu thân giận dữ, trong mắt tràn đầy lửa giận, tức giận đến mức nghẹt thở.

Tô mẫu lập tức ý thức được tình huống không ổn, lập tức cầm miệng, thân thể lùi lại mấy bước.

Nhưng lửa giận trong đáy mắt của Tô Bình Tu không dễ dàng dập tắt như vậy, ngược lại còn lây lan khắp người, nuốt hết tất cả lý trí của hắn.

※ ※ ※

Nàng vì sao lại chạy trốn?

Vội vã quay về sân sau của nàng, Lý Băng cuối cùng cũng đi chậm lại.

Đứng bên hồ nước trong xanh.

Nàng giương mí mắt, con ngươi bình tĩnh chăm chú nhìn nơi mà nàng ngồi đêm đó, theo đó hiện lên trong đầu là hình ảnh Tô Bình Tu ôn nhu chàoàng áo cho nàng.

Lại nhớ đến lúc trước, cũng giống như thế hắn giữ nàng lại khi thiếu chút nữa là nàng rơi xuống hồ, gắt gao ôm lấy sau lưng nàng dán sát vào trong ngực hắn, dường như có thể nghe tiếng tim đập của hắn.

Cũng có thể nghe tiếng tim đập của mình.

Nàng vẫn còn nhớ kỹ cảm giác lúc đó, rõ ràng là vừa hoảng loạn vừa hoang mang, lại cơ hồ có một chút ngưng ngừng, trái tim không nghe lời đập thành thịch.

Nàng nhớ lúc đó đôi môi lạnh lẽo của nàng áp sát vào khuôn mặt của hắn, trong nháy mắt tim đập nhanh.

Nàng —— như là vừa hưởng thụ, vừa giống như sợ cảm giác đó, như là có chút mong muốn sẽ ôm nàng lần nữa, lại như không thể chịu nổi khi ở gần hắn như vậy.

Cánh tay cường tráng đỏ đỏ từng ôm chặt nàng. . . Cũng chăm chú che chở cho Bạch Diệp như thế.

Lý Băng trong lòng nguội lạnh, gương mặt ôn độ thoáng chốc giảm đi rất nhiều.

Cánh tay đó ôm nàng, cũng từng ôm Bạch Diệp như thế, lại càng thêm ôn nhu, càng thêm thương tiếc.

Mới vừa rồi nhìn thấy Tô Bình Tu ôm lấy Bạch Diệp trong phòng, dáng dấp đầy ôn nhu yêu thương, nàng bỗng nhiên hiểu rõ.

Cánh tay đó — quả thực đúng là thuộc về Bạch Đệ.

Không phải của nàng, quả thực không phải của Lý Băng nàng. . .

Thiên, cái cảm giác quái dị này là gì? Lý Băng rung mình, bỗng dưng đánh vào cổ họng.

Là oán hận, đổ kị, hay là chính là phiền muộn?

Nàng không thể xác định, chỉ biết là cảm giác hỗn loạn trong lúc nhất thời đều ở trong ngực nàng, khiến nàng hô hấp cũng rất khó khăn, “Công chúa, người đã trở về.” Tiếng nói trong trẻo vang lên cắt đứt suy nghĩ mơ màng của nàng, Lý Băng toàn thân chậm rãi.

Là Đông Mai, khuôn mặt xinh đẹp vui cười.

“Có chuyện gì khiến người hài lòng như thế?” Nàng thần nhiên hỏi, không để ý lắm.

“Ồ, công chúa không biết sao?” Đông Mai tựa hồ có chút kinh ngạc, “Vừa rồi công chúa có gặp Tô lão phu nhân trong lòng Bạch Đệ kia không?”

“Bà bà?” Lý Băng sửng sốt, “Không có a.”

“A, vậy nhất định là công chúa không thấy được cảnh tượng đó.” Đông Mai dường như nắm lấy cổ tay, “Thực sự là đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Không thấy lão phu nhân giáo huấn Bạch Đệ kia a.”

“Giáo huấn?” Lý Băng nhướng mày, “Chuyện gì xảy ra?”

“Mới vừa rồi Đông Mai đi gặp lão phu nhân, nói cho bà ấy chuyện hai nha hoàn đó.” Đông Mai giải thích, dáng dấp tươi cười rất đặc ý, “Lão phu nhân nghe xong rất tức giận, nói thẳng ra là hoạ do Bạch Đệ kia gây ra, nói rồi lập tức đi dạy bảo nàng ta.”

“Bà ấy đi giáo huấn Bạch cô nương?” Lý Băng nghe vậy, lông mày lại càng thêm nhíu lại, nhin không được liếc nhìn tỳ nữ bên cạnh mình, “Đông Mai, người thật nhiều chuyện.” Nàng nhẹ nhàng la rầy, một mặt nói, một mặt liền đi đến chỗ của Bạch Đệ.

Đông Mai bị giáo huấn không hiểu gì, “Vì sao? Công chúa, lẽ nào Đông Mai làm sai sao? Bạch Đệ kia là thật là phải được giáo huấn, nàng ta không nên suốt ngày bám lấy Phò mã không tha, rất là mất thể thống mà.”

“Ai, người quả thực không hiểu mà.”

“Làm sao lại không hiểu? Đông Mai biết hai nha hoàn đó nói rất đáng ghét, Phò mã cứ ở mãi trong phòng của Bạch Đệ, bọn hạ nhân cũng sẽ truyền ra những lời đồn đại khó nghe, cuối cùng, đều là do nữ nhân không biết tốt xấu kia gây ra.”

“Nàng bị bệnh a, Phò mã vốn là có thể chăm sóc nàng.”

“Ta nói nàng đang giả bộ bị bệnh!” Đông Mai không phục nói.

“Đông Mai!” Lý Băng dừng lại, ánh mắt sắc bén liếc nàng.

Đông Mai ngẩn ra, từ vừa vào cung nàng liền được phái đến hầu hạ vị chủ tử thiên thân này, trong lúc đó tất nhiên có những việc làm sai, nhưng công chúa chưa bao giờ đối với nàng tức giận, chưa từng trách nàng, thậm chí chưa từng dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn nàng.

Công chúa luôn luôn ôn hoà như vậy, bình tĩnh, ung dung rộng lượng.

Lần này công chúa thực sự rất tức giận, kết quả là trừng mắt liếc nàng.

“Ta sai rồi sao? Công chúa.” Nàng hoang mang hỏi, “Lẽ nào người không giận Bạch Đệ cô nương kia chiếm lấy Phò mã, không hy vọng Phò mã thường ngày đến chỗ này sao?”

“Ta. . .” Lý Băng cứng lại, nhất thời không có lời nào để nói.

Trước đây trong suy nghĩ trong lòng của nàng luôn phức tạp, nàng thực sự không biết mình có tức giận hay không, có oán nộ hay không, không cách nào phủ nhận câu hỏi của Đông Mai.

Nàng không hiểu được mình có giận hay không, chỉ biết chính mình không bao giờ muốn Đông Mai cùng lão phu nhân kiểm Bạch Diệp kia gây chuyện.

Nàng không muốn bà bà làm Bạch Diệp bị thương, như thế cũng sẽ gián tiếp làm tổn thương lòng của Tô Bình Tu.

Nàng. . . Điều nàng thực sự để tâm đó làm Tô Bình Tu bị tổn thương, nàng không muốn làm tổn thương hắn.

Suy nghĩ như thế, nàng lại bước càng nhanh, nhẹ nhàng như gió, thản nhiên thổi qua hậu hoa viên của Trạng Nguyên phủ, đến tây sương.

Còn chưa bước đến cửa phòng của Bạch Diệp, đã nghe thấy tiếng khóc truyền đến.

Nàng trong lòng nguội lạnh.

Đã quá muộn rồi sao?

Tuy rằng dáng đi của nàng cực chậm chạp nhẹ nhàng, Tô Bình Tu vẫn nghe nhạy cảm nghe được, hắn bỗng dừng dương tay, ánh mắt nhìn nàng trong nháy mắt trở nên thật sắc bén.

Lý Băng một trận run rẩy.

“Người tới nơi này làm cái gì?” Hắn trừng mắt nhìn nàng, gần như là gầm lên.

Tiếng gầm nhẹ vang lên, khiến nàng kinh hãi, cũng làm kinh động bạch Diệp, ở trong lòng Bình Tu nhẹ nhàng ngước mắt, đôi mắt nhìn Lý Băng đầy ai oán.

“Ta. . . Ta đến xem Bạch cô nương.” Lý Băng chưa nói hết, liền kiến Bạch Diệp kích động cầm chặt vạt áo của Tô Bình Tu, vẻ mặt hốt hoảng, dường như là rất sợ.

Tô Bình Tu vỗ vai trấn an biểu muội, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đứng dậy, thân hình cao to trực tiếp đối mặt với Lý Băng, “Người còn đến xem nàng làm cái gì?” Ánh mắt của hắn không tốt, đôi mắt sắc bén nổi lên hỏa diễm, “Người làm nàng sợ đến như thế còn chưa đủ ư? Đầu tiên là cố ý ở trên thuyền khiến nàng rơi xuống nước, còn lăm mồm bên cạnh mẫu thân ta, gây xích mích chia rẽ. Chưa đủ sao?”

Người còn muốn làm cái gì?”

“Ta. . .” Nàng đã làm cái gì? Nàng thực sự là không làm cái gì cả, vì sao hắn lại nói rằng nàng cố ý đẩy Bạch Diệp xuống nước?

“Người hiểu lầm rồi, ta không —— “

“Người không cái gì? Không đẩy nàng rơi xuống nước, không có gây xích mích chia rẽ sao?” Hắn quát, giương hai cánh tay, bỗng kích động dùng ở hai vai của nàng, “Người vì sao muốn làm như vậy?”

Người có thể nào làm quá lên như vậy?”

“Ta không có làm như vậy.”

“Cái gì?”

“Ta không có làm như vậy.” Nàng giương mắt, bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt giận dữ của hắn, từng câu từng chữ.

“Người. . .” Hắn tựa hồ càng thêm giận, ánh mắt lại càng thêm hùng hực, thở gấp một hồi, “Có thể nào trợn mắt lên nói dối như vậy?”

Trái tim nàng đau xót, “Người không tin ta?”

“Ta chỉ muốn người đã làm thì phải có gan thừa nhận!”

“Người cho rằng ta sẽ làm cái chuyện này sao?”

“Ta. . .” Giọng nói của hắn cứng lại, con ngươi xẹt qua một màu sắc kỳ lạ.

“Người không tin ta?” Nàng lại hỏi, hai tay nắm chặt, đôi môi hơi run rẩy, nhưng mâu quang vẫn kiên định nhìn hắn.

Tô Bình Tu lại trừng mắt nhìn nàng, “Đúng! Ta không thì sao? Người là một công chúa, vốn là chuyện gì cũng có thể làm được!”

“Đúng, ta là một công chúa, ta vui vẻ làm cái gì thì làm cái đó.” Hai tay nàng càng nắm chặt lại, đầu ngón tay mảnh khảnh như muốn đâm vào lòng bàn tay, “Người đã hiểu rõ điểm này, làm sao lại chất vấn ta? Người không có tư cách!”

Thiên, nàng đang nói cái gì đây? Ý của nàng không phải như vậy, nàng rõ ràng không có làm cái việc dễ tiện như vậy, vì sao lại nói như vậy khiến người ta hiểu lầm?

Nàng cuối cùng đang làm cái gì? Chỉ biết như vậy càng làm Tô Bình Tu thêm phần nộ. Quả nhiên hắn lại càng thêm oán hận, gắt gao nắm lấy vai nàng khiến nàng cảm thấy đau, con ngươi đen kia chưa thêm càng nhiều cảm hận làm nàng không cách gì chống đỡ.

Nàng nhắm mắt, không nhìn đôi mắt của hắn như vậy, trái tim run lên, mỗi một lần đập là một lần khổ sở.

“Công chúa có gì đặc biệt hơn người, công chúa là có thể ích kỷ tùy hứng, muốn làm gì thì làm sao?” Mười ngón tay hắn càng bám chặt, kích động dị thường, nhưng giọng nói không biết tại sao lại từ từ trầm xuống, “Ta đã nghĩ người không phải là người như vậy.

Ta đã từng có ý nghĩ như vậy. . .”

Tiếng nói nhỏ của hắn khiến mí mắt Lý Băng run lên.

“Không sai, ta là cái gì? Có cái tư cách gì mà chất vấn người?” Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, lửa giận trong ánh mắt từ từ tắt, “Ta là cái gì?” Hắn cúi đầu, tiếng cười khàn khàn như đang tự chế giễu mình, kỳ dị lại cơ hồ giống như chua xót.

Lý Băng kinh ngạc nhìn hắn.

“Người đi đi, rời ta xa một chút, càng xa càng tốt.” Hắn bỗng dùng hai tay đẩy nàng ra, từng chữ từng câu nói, “Đừng xuất hiện trước mặt ta lần nữa, ta không muốn nhìn thấy người!”

Hắn muốn nàng cách xa hắn một chút, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt hắn nữa?

Hắn không muốn nhìn thấy nàng?

Lý Băng kinh hãi, không dám tin rằng đó là lời nói phát ra từ trong miệng hắn. Hắn thực sự nói như vậy? Thực sự cả đời không muốn gặp lại nàng?

Hắn làm sao có thể?

“Người không thể như vậy, người không có quyền. . .” Nàng lắc đầu, trong lòng mê loạn, “Ta là thê tử của người —— “

“Là thê tử của ta thì thế nào?” Hắn phút chốc cắt ngang lời nói của nàng, “Ta cũng không phải là tự nguyện lấy người.”

Nàng ngẩn ra, lặng lẽ nhìn hắn.

Mà hắn, dường như không cách nào chống đỡ được ánh mắt sợ hãi hoang mang của nàng, bỗng dưng quay đầu đi chỗ khác, “Ta cũng không phải là tự nguyện lấy người. Ta tuyệt đối không thích người, tuyệt đối không. Ta. . . Không muốn gặp lại người.”

“Người không thích ta.” Nàng kinh ngạc, nhẹ nhàng chậm chạp nhắc lại, bỗng dưng quay mắt lại, nhìn hướng bạch điệp, “Vậy người thích nàng?”

“Nàng?”

“Bạch cô nương.”

“Ta là thích —— “

Nàng nhìn thấy đôi môi Bạch Diệp nở một nụ cười, rất rạng rỡ, mang theo chút đắc ý, khuôn mặt xinh đẹp hạnh phúc mà đỏ ửng.

Nàng trong lòng đau nhói, không muốn nhìn nữa.

“Ta hiểu được.” Nàng nhẹ nhàng buông một câu, hơi gật đầu, “Ta hiểu được.”

Giọng nói của nàng linh hoạt kỳ ảo, bình thản không vấp, nghe không ra một tia tình cảm.

Tô Bình Tu bắt giác nhíu mày.

“Người không muốn gặp ta, thì sẽ không gặp nữa.” Nàng nói thế, bộ dạng phục thù, “Ta không sao cả.” Quả thực không sao cả.

Nàng nghĩ, toàn thân nhẹ nhõm rời đi, tay áo nhanh nhẹn, đi lại nhẹ nhàng, dường như không hề dính chút bụi trần.

※ ※ ※

“Tịch điện hạ bức rèm che, lưu huỳnh phi phục tức. Đêm trường phùng la y, tư quân thử hà cực!”

Lý Băng than nhẹ, si ngốc yên lặng, một lần lại một lần, một hồi lại một hồi.

Ở trên lư hương thoảng ra mùi thơm ngát. Quanh quẩn bên cạnh nàng, từng sợi vảy bắt nàng, mịt mù như sương mù.

Nàng nháy mắt mấy cái, suy nghĩ nhận thấy rõ trước mắt đang bị những làn khói bao quanh, nhưng tinh thần kỳ thực đã đi đến nơi rất xa, nhìn không thấy tất cả trước mắt.

Trong lòng có cảm giác buồn bã, lại giống như là trắc trở, níu chặt xung quanh nàng.

Đánh đàn không đuổi được cảm giác khó hiểu này, vậy thối sáo thì sao?

Nghĩ, Lý Băng nhẹ nhàng bứt lấy một lá cây, lẳng lẳng đặt trên bàn, biến nó thành một cây sao trong treo.

Nhẹ nhàng đặt lên miệng, bài thổi vẫn là “Ngũ giai oán” với âm điệu phiền muộn, lộ ra giai điệu xót xa thê lương.

Tịch điện hạ bức rèm che, lưu huỳnh phi phục tức. Đêm trường phùng la y, tư quân thử hà cực.

Tư quân thử hà cực. . .

Trong lòng Lý băng khẽ rung động, lông mi chợt vung lên, đôi mắt sáng có chút kinh ngạc.

Nàng cơ hồ đã hiểu được đôi chút.

Từ trước đến giờ đọc thơ cổ, tuy biết là người trong cung không nên có cảm giác bi ai sâu sắc, nhưng bất luận là ai cũng có phiền muộn, cũng có phần trống trải, cũng có phần không cam lòng cùng sầu oán.

Vì sao “Tịch điện hạ bức rèm che, lưu huỳnh phi phục tức. Đêm trường phùng la y, ” liền muốn “Tư quân thử hà cực” ?

Vì sao lại trông mong một người như vậy? Vì sao trông mong không được liền tương tư như vậy?

Vì sao?

Lý Băng dời sáo, bình tĩnh nhìn về phía trước.

Nàng cơ hồ đã hiểu đôi chút.

Bởi vì không muốn trông mong, không muốn trông mong, cho là trong lòng có người đó.

Bởi vì nghĩ, bởi vì trông mong, cho nên trông mong không được liền phiền muộn trống vắng như vậy, lại tương tư nhiều lần như vậy.

Không thể —— nàng trước đây chưa từng có cảm giác như vậy, chưa bao giờ “Không thể”, cho tới bây giờ “Muốn gió được gió” đầy tự đắc.

Chưa bao giờ bị ép làm cái gì, cho tới bây giờ nàng muốn thế nào đều như thế đó.

Hôm nay, trong lòng đều bị hấn nắm giữ.

Bởi vì trong lòng đều bị hấn nắm giữ, sở dĩ phải trông mong, phải oán, phải tương tư.

Vì sao? Nàng không muốn a, không muốn như vậy, không muốn có tâm tình như vậy, toàn bộ tâm tư đều bị người ta lôi kéo.

Nàng không muốn ngăn cản. . . Một tiếng bát trà vỡ kéo nàng ra khỏi suy nghĩ mịt mù, Lý Băng nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, một một lúc trong người mới thấy trước mặt mình xuất hiện một bóng hình nữ tử xinh đẹp.

“Xuân Lan, có chuyện gì?” Nàng lẳng lặng, thấy vẻ mặt của Xuân Lan vô cùng kinh hãi, rồi lại bất giác khiến tâm trạng nàng trùng xuống.

“Công chúa, người. . . Người. . .” Xuân Lan nhìn nàng, ánh mắt khiếp sợ, khuôn mặt mang theo sợ hãi, giọng nói nghẹn lại ở cổ họng, hô hấp không thông.

“Ta thế nào?” Tiếng nói của nàng vẫn như cũ.

“Khóc. . . Rơi lệ.” Như dùng hết khí lực của toàn thân, Xuân Lan cuối cùng cũng nói được một câu.

“Ta rơi lệ?” Nàng nhẹ nhàng nhú mày, bất giác đặt tay xoa mặt, cảm thấy đúng là có gì đó ướt át.

Nàng khóc?

Nàng nhìn lòng bàn tay, rồi nhẹ nhàng lau qua mặt, hứng lấy vài giọt nước mắt trong suốt lên lòng bàn tay.

Cái dịch nước trong suốt này là —— nước mắt?

Vì sao nàng lại khóc? Nàng chưa từng rơi lệ, không nhớ rõ chính mình đã từng rơi lệ.

“Công chúa!” Tiếng Xuân Lan gọi đầy đau buồn, đôi mắt sáng rực rỡ, dường như cũng rơi nước mắt, nàng nhìn Lý Băng, vừa thương xót lại vừa đau xót, “Người cuối cùng làm sao vậy? Vì sao khóc? Cuối cùng. . .” Nàng bỗng nghẹn ngào, “Bị cái gì ủy khuất?”

Bị cái gì ủy khuất?

Lý Băng nhìn khuôn mặt bị kích động đầy quan tâm của Xuân Lan, nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta không bị cái gì ủy khuất a.”

“Nếu như không có, vậy người vì sao. . . Nói cho Xuân Lan, là chúng ta làm cho người không hài lòng sao?”

“Đừng suy nghĩ như thế, các người không có làm ta không vui.”

“Vậy vì sao? Công chúa, là vì sao?” Xuân lan vẫn kích động như cũ, “Là ai? Nói cho ta biết là ai?”

“Không có ai cả, không có ai.” Lý Băng lắc đầu, hơi cuồng loạn, “Đừng hỏi, đừng hỏi. . .” Giọng nói của nàng hơi cao lên, mới tính toán trong đầu phải trả lời tỷ nữ bên cạnh thế nào, liền nghe thấy được một tiếng quát nghiêm vang lên điếc tai.

“Người đâu, mau tới đây a!” Âm thanh cuồng liệt hô, “Công chúa. . . Công chúa thổ huyết rồi —— “

7. Chương 7

Edit + Beta: Nhã Đan

Không hiểu tại sao, công việc thường ngày có chút nhàm chán, thư phòng nhiều ngày nay mặc dù vẫn rất sáng sủa nhưng lại vẫn có vẻ âm u chật hẹp, ngoài trừ công việc xã giao bên ngoài thì cả ngày đều ở trong thư phòng xem công văn, đọc sách, viết chữ khiến Tô Bình Tu cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Vừa mới tiếp nhận được chức quản lý Trung Thư Tỉnh, không biết là do danh hàm tiến sĩ có tài văn chương hay là do thân phận đặc biệt Phò mã?

Hắn trở thành Trung Thư Lệnh trước mặt những người khác, sau đó, công việc rất bận bịu.

Nhưng cho dù công việc có bận đến mấy, cho dù có rất nhiều tiệc xã giao, thì đúng giờ hắn vẫn trở về Trạng Nguyên phủ, vẫn vắng vẻ một người.

Thời gian trôi qua như thế, ở tại thư phòng đọc sách viết chữ lẽ ra là niềm vui lớn nhất của hắn, nhưng hắn trong lòng buồn bực nóng nảy, khó mà có được yên tĩnh.

Đang phiên cái gì?

Hắn lại bất lực đè nén tâm tư không thể hiểu rõ của mình đang đến, chỉ là không muốn tin tưởng, không muốn đối mặt.

Hắn hiểu rõ trong lòng mình không vui lại lo lắng hấp tấp đều là vì một nữ nhân, một nữ nhân mà hắn từng thề rằng sẽ rời xa, một nữ nhân mà hắn muốn nàng vĩnh viễn đừng bao giờ gặp lại hắn.

Hắn không vui rõ ràng tất cả đều là do Lý Băng kia, là do Thiên Tinh công chúa kiêu ngạo thất thường.

Đã rất lâu không gặp nàng, nàng có khoẻ không. . . Chết tiệt! Tô Bình Tu bỗng dưng dưới cảm nhận lại, lông mày nhướng lên đầy hung ác nham hiểm.

Nàng ra sao thì liên quan gì đến việc của hắn? Nàng là một công chúa, tại sao lại không khoẻ?

Nàng chắc chắn là rất khoẻ! Không cần đến hắn xen vào chuyện của người khác? Hắn không có tư cách?

Từ dưới đáy lòng hắn châm biến chính mình, bỗng vùng đầu, thân thể cao ngất đứng lên, tiện tay cầm lấy cây bút lông, vuốt đều giấy Tuyên Thanh, đề tờ giấy thuỷ ngọc xuống, cúi người khiến cho cây bút lông hút mực.

Sau đó là một hồi múa bút vô chừng mực ——

“Đối rượu đương ca, nhân sinh bao nhiêu? Thí dụ như sương mai, khứ nhật khổ đa. Khái lúc này lấy khảng, ưu tư khó quên. Dùng cái gì giải ưu? Chỉ có Đỗ Khang.”

“Dùng cái gì giải ưu? Chỉ có Đỗ Khang.”

Hắn trừng mắt nhìn hai câu cuối cùng, tuấn mi bỗng dưng chau lại.

“Mang rượu tới cho ta!” Hắn ra lệnh cho Thư đồng bên cạnh, từ đầu đến giờ không nói gì.

Thư đồng lĩnh mệnh đi, khi đã được nửa ly trà, liền nghe tiếng bước chân bước tới, Tô Bình Tu vươn tay trái, “Rượu.”

Hắn một câu đơn giản, cái đó quả nhiên là ly rượu hảo hạng tốt nhất, hắn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Được! Quả nhiên là, “Dùng cái gì giải ưu? Chỉ có Đỗ Khang.” ” hắn hùng hồn nói, tiện tay vùng ly rượu, vừa cầm bút viết nhanh.

“Xanh tử linh, lo lắng lòng ta. Nhưng vì quân cố, trầm ngâm đến nay.”

Nhưng vì quân cố, trầm ngâm đến nay. . .

Hắn nhìn chăm chăm vào chữ vừa viết, chữ viết còn chưa khô mực, bỗng sững sốt.

Lúc đầu Tào Tháo vì mong muốn chọn được hiền tài của thiên hạ mà do dự, lại lấy Đỗ Khang giải sầu, vậy hắn hôm nay do dự vì ai? Vì sao phải dùng Đỗ Khang giải sầu?

Chẳng lẽ là để. . .

Hắn phút chốc rùng mình, ném bút, không còn muốn.

“Cho ... ta rượu nữa.” Hắn ra lệnh, ngữ âm bất giác bị mất mấy tiếng.

“Biểu ca hôm nay thật hào hứng a.”

Một tiếng nói đầy tiểu ý vang lên, Tô Bình Tu cả kinh, bỗng dưng quay đầu lại.

“Là người.” Hắn hơi kinh ngạc, hoá ra thư đồng đứng im lặng một chỗ kia vốn là bóng hình xinh đẹp của biểu muội yêu kiều, nàng còn bưng khay, sắp xếp rượu lên bàn.

Từ lúc khỏi phong hàn, nàng lại bỗng thường xuyên đến thư phòng nhìn hắn, cùng hắn nói chuyện phiếm giải buồn.

“Biểu ca không nghĩ tới là ta sao?” Bạch Diệp nhìn hắn, đôi mắt sáng rực rỡ, “Ta coi người múa bút vô đôn, vừa uống rượu vừa quăng ly rượu, thật sự là rất cao hứng a.” Nàng dừng một chút, khoe miệng chợt nở nụ cười quyến rũ, “Không ngờ tới biểu ca luôn luôn tao nhã cũng có mặt điên cuồng kích động như vậy, Tiểu Diệp còn chưa từng nhìn thấy qua.”

Con người của nàng đầy vẻ nhiệt liệt hâm mộ không chút e dè sợ hãi Tô Bình Tu, hắn lắc đầu.

Khoe miệng bỗng nhếch lên kéo theo một tia cười khổ.

“Được, Tiểu Diệp, người cũng đừng đùa cợt biểu ca nữa.”

“Hâm mộ chứ không phải đùa cợt nha.” Bạch Diệp lắc đầu, dịu dàng đến gần, một mặt đặt khay rượu xuống bàn, một mặt ngửa đầu nhìn hắn mỉm cười nũng nịu, “Người ta là thực tâm ca ngợi mà.”

Hắn bỗng dừng lại, không muốn tiếp xúc con người đen có thâm ý của nàng, một mặt chuẩn bị vuốt lại mặt giấy.

“Mấy cái này để Tiểu Diệp làm là được.” Bạch Diệp ôn nhu nói, đôi tay thon dài dè lên bàn tay to lớn bận bịu của hắn.

Hắn kinh ngạc, tròn mắt nhìn đôi bàn tay mềm mại đó chủ động kề sát hắn.

“Biểu ca cứ việc uống rượu của người.” Giọng nói của nàng khéo léo thấp xuống, đôi mắt sáng rực nhìn hắn, hai tay vẫn như cũ không hề có ý rời đi.

Hắn bất giác nhíu mày, chủ động rút hai tay, khom lưng cầm ly rượu ban nãy suýt rơi xuống, cầm bình rót lấy một chén.

Tô Bình Tu uống một hơi cạn sạch.

Chính mình vừa bỏ qua ý niệm do dự mê loạn không được hoan nghênh ban nãy, thì lại tiếp xúc với ánh mắt kỳ lạ của Bạch Diệp.

Nhưng vừa mới đổi tay, lại trực tiếp đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của Bạch Diệp, hắn không khỏi nheo mắt.

“Biểu ca, Tiểu Diệp có chuyện muốn hỏi người.”

“Nói cái gì? Người hỏi đi.”

“Ngày ấy người nói với công chúa rằng thích ta. . .” Nàng dừng lại, phảng phất e thẹn.

Hai gò má đỏ ửng, “Có đúng như vậy hay không?”

Hắn do dự một hồi, cẩn thận trả lời: “Người biết là biểu ca luôn luôn thương người.”

Đôi môi đỏ mọng của nàng vênh lên, hiển là vẻ không hài lòng với câu trả lời của hắn, “Yêu thương không nhất định là thích.”

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, “Nếu không thích, thì sao lại yêu thương một người?”

“Thực sự?” Đôi mắt nàng sáng ngời, đến gần hắn, hé ra dung nhan xinh đẹp, “Không gạt ta?”

“Ân.”

“Thật tốt quá.” Bạch Diệp cười rạng rỡ, “Thật tốt quá.” Nàng chăm chú nhìn hắn, được một lát, con người đầy vẻ kính trọng bỗng dưng đầy ái tình mật ngọt.”Biểu ca.”

Nàng cúi đầu gọi, giơ tay lên đặt tại cổ của hắn.

“Tiểu Điệp” hần nhú mào, cố gắng giặt tay nàng lại, nhưng lại càng không thả ra, “Đừng như vậy.”

“Ta thích ngươi, biểu ca, ta thích ngươi.” Nàng nhẹ giọng nói, giọng nói xấu hổ sợ hãi nhưng lại vô cùng kiên định.

“Ta biết.”

“Ngươi muốn ta đi.”

“Cái gì?” Tô Bình Tu ngạc nhiên, “Ngươi hiểu rõ mình vừa nói cái gì không?”

“Đáng ghét, ngươi ta đương nhiên hiểu rõ.” Bạch Điệp liếc nhìn hần, mí mắt nhắm lại đầy xấu hổ, đầu cũng khéo léo dựa vào ngực hần, “Ta rất nghiêm túc.” Tha cúi đầu, tiếng nói hơi khàn khàn.

“Không, ngươi không rõ chính mình đang làm cái gì.” Tô Bình Tu vẫn hoảng sợ như cũ, hần lắc đầu, cố gắng đẩy nàng ra xa, ánh mắt nhìn nàng an ủi cùng khuyên giải.

“Ngươi hiện tại đầu óc không rõ lắm, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Ta không muốn!” Nàng cao giọng phản bác, kịch liệt lắc đầu, dường như không thể tin được là hần lại cự tuyệt, “Đầu óc ta rất rõ ràng, ta biết chính mình đang làm cái gì.”

“Tiểu Điệp —— “

“Ta biết chính mình đang làm cái gì.” Nàng kích động lặp lại, “Ta biết ngươi thích ta, biểu ca, ta cũng thích ngươi.”

“Thế nhưng —— “

“Nếu như chúng ta đều thích nhau, vì sao lại không thể ở cùng một chỗ?” Nàng cắt ngang hần, vội vã tới gần hần, đôi tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của hần, hai gò má đỏ bừng không gì sánh được, “Ta và biểu ca ở cùng một chỗ, ta muốn. . .” Nàng do dự, không đủ dũng khí nói ra toàn bộ lời lớn mật, nhưng đã nói một câu khiến Tô Bình Tu hết hồn.

“Tiểu Điệp, đừng nói nữa.”

“Không, ta muốn nói, ta muốn nói.” Bạch Điệp bước bình, hai tròng mắt đầy thâm tình chân thành, “Tiểu Điệp. . . Tiểu Điệp phải là của ngươi. . .” Giọng nói của nàng rất nhỏ, không thể phân biệt được.

Nhưng hần đương nhiên là nghe rõ.”Đừng nói bậy —— “

“Ta không phải nói bậy, ta thực sự nghiêm túc!” Bạch Điệp lần thứ hai cắt ngang hần, “Lẽ nào biểu ca không muốn ta?” Nàng nhìn hần, đôi mắt xuất hiện nước mắt.

“Ta không phải ý tứ này, nhưng. . .”

“Ta biết ngươi muốn ta.” Tha bỗng tiến sát vào trong lòng hần, dính sát trong ngực của hần.

Tô Bình Tu chỉ có thể thở dài.

Hần quả thực thích biểu muội này, cũng từng nghĩ tới muốn kết hôn với nàng, nhưng chưa từng nghĩ về tình dục.

Huống chi, hai người bọn họ hiện tại căn bản chưa thành thân, hần lại có thể nào không màng tới lễ giáo làm bản vẻ thuần khiết của nàng?

“Tiểu Điệp.” Hần nhẹ kêu một tiếng, cúi đầu định thuyết phục nàng, nhưng không ngờ tới đôi môi đỏ mọng ấm áp của nàng đã áp sát trên mặt hần.

Hần hơi sững sốt, vốn tưởng rằng đây là suy nghĩ ngoài ý muốn, nhưng khi đôi môi đỏ mọng nóng bỏng đó, hần bắt đầu hiểu rõ rằng biểu muội thực sự rất nghiêm túc.

Hần vô cùng kinh ngạc, vô ý thức vội vã đẩy Bạch Điệp, lui ra cách xa nàng mấy bước.

Nhưng mà đôi mắt đẹp đầy ái tình vẫn như cũ trối chặt hần, môi đỏ mọng thâm thụy, giống như khao khát cầu xin hần hôn.

Hắn trừng mắt nhìn nàng.

Vậy đến cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra?

Hắn không cách nào đồng ý, toàn thân bỗng dưng rời khỏi thư phòng, mạnh mẽ điên cuồng.

※ ※ ※

Đến khi Bình Tu cuối cùng cũng đã hoàn hồn, hắn phát hiện chính mình đang đứng dưới một cây cầu đá hình vòm.

Chỉ cần đi qua cái cầu, tiếp đến chính là sân của Lý Băng.

Hắn ở chỗ này làm cái gì? Thế nào lại đi tới nơi đây?

Suy nghĩ trong đầu cứ như thế di chuyển qua lại, hắn lại kinh giác thấy hai chân của mình đã bước lên cây cầu đá, từng bước từng bước đi tới, giống như là chính suy nghĩ của mình.

Làm cái gì a?

Hắn nhắm mắt nhú mày, một mặt dưới đáy lòng ra lệnh quay đầu lại, nhưng hai chân dường như vẫn như cũ không nghe lời, chỉ chốc lát sau, hắn đã đến đầu cầu bên kia, đi qua lùm cây thấp giống như bức tường xanh, liền nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp.

Hắn nhớ kỹ đó là một tỷ nữ gọi là Đông Mai bên cạnh Lý Băng.

Đông Mai kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt thập phần rõ ràng đều là căm hận và chán ghét.

“Người ở chỗ này làm cái gì?” Nàng hỏi.

Hắn vẻ mặt lạnh lùng, “Ta không thể ở chỗ này sao?”

“Đây là nơi ở của công chúa!”

“Nga?” Hắn trả lời một tiếng, từ chối cho ý kiến.

“Người. . .” Đông Mai chán nản, còn định mắng chửi thì ở bên kia bức tường đã truyền đến một tiếng nói nhỏ tinh tế.

“Người nói Thiên Tinh công chúa mất tâm thân xử nữ là đúng hay sai?”

Hai người bỗng dưng rùng mình, cả hai tai lập tức lắng nghe.

“Vì sao? Người nói cái gì thế?”

“Lạc hồng a. Nghe nói công chúa trong đêm động phòng hoa chúc không có lạc hồng.”

“Thật sao?”

“Là Hứa đại nương nói cho ta biết, nàng nói hôm đó buổi sáng đem chăn ra giặt thì, ngay cả một chút máu cũng không thấy được.”

“Thật sự một chút cũng không?”

“Một chút cũng không, Hứa đại nương trong lòng nghi ngờ đã lâu, vẫn không dám nói cho ai, đến tối hôm qua mới vô ý tiết lộ.”

“Trời ơi!”

“Người cũng thấy khó tin sao? Đường đường công chúa so với nha hoàn còn không có chút lễ giáo, thấp hèn như vậy!”

“Chẳng trách thiếu gia chúng ta đối với công chúa lạnh nhạt như vậy. Ngẫm lại cũng đúng, nam nhân nào khi vợ mới thành thân thì đã ngoại tình. . .”

Hai nha hoàn kia nói chuyện không biết kiềm chế, Tô Bình Tu nhú chặt mày, lửa giận hừng hực ỗi lên, xoay người định răn dạy hai nha hoàn không biết trời cao đất dày kia.

Nhưng mà hình bóng xinh đẹp kia đã đi trước hần một bước.

Chỉ thấy nàng ùng ùng hai tiếng, tát cho hai nha hoàn mỗi người một bạt tai, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận mắng: “Hai người hạ nhân chết tiệt! Thật to gan!”

“Đông Mai tỷ tỷ. . .” Giọng của hai ả nha hoàn run rẩy, không biết bóng dáng từ đâu xuất hiện, cực kỳ sợ hãi.

“Dám ở phía sau công chúa nói vậy, không sợ hoàng thượng hạ chỉ sao trăm toàn bộ nhà các người sao?” Đông Mai tức giận mắng, “Công chúa là để các người nói vậy sao?”

“Đúng, xin lỗi, chúng ta không phải, không phải có ý định. . .”

“Cút! Để ta nghe lời đồn đại này truyền ra, cẩn thận ta cáo ngự trạng!”

Hai ả nha hoàn lập tức chạy đi, để lại cho Đông Mai cục tức khó tan, thở dốc.

“Đều là người!” Nàng bồng xoay người trừng hần, “Đều là tại người làm hại! Ghê tởm!”

Tô Bình Tu nhìn nàng, tuy rằng trong đời chưa bao giờ bị người ta chỉ thẳng vào mặt mũi chửi mắng, nhưng không tức giận, trái lại hơi cảm thấy áy náy.

Đúng là vì hần đối với Lý Băng lạnh nhạt như vậy nên mới truyền ra những lời đồn đại khó nghe, hần từng nghĩ đến, bởi vì đêm động phòng hoa chúc không để ý nàng, sẽ khiến cho bọn họ nhân suy đoán nàng mất tấm thân xử nữ.

Xúc phạm trinh tiết đối với một nữ nhân đúng là gây thương tổn cho danh dự, mà tất cả đều là do hần gây ra.

“Ta rất xin lỗi.” Giọng của hần thấp xuống.

“Nói xin lỗi có ích lợi gì: danh tiết của công chúa đều bị người phá hủy!”

“Xin lỗi.” Hần vẫn nói một câu như thế.

Đông Mai hừ lạnh một tiếng, xoay người muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Hần gọi nàng quay lại, mặc dù trong đáy lòng mách bảo không nên làm như vậy, nhưng cuối cùng đã mở miệng.

Nàng miễn cưỡng dừng lại, “Chuyện gì?”

“Lý Băng nàng. . . Gần đây có khỏe không?” Vừa mới hỏi xong, hần lập tức cắn lấy lưỡi của mình, nàng có khỏe hay không thì liên quan gì đến hần?

Đông Mai phút chốc xoay người lại, ánh mắt tràn ngập hận ý, “Người còn hỏi công chúa làm cái gì? Người thực sự quan tâm nàng sao?”

Hần cứng lại.

“Thân là Phò mã gia, nhưng hầu như ngay cả một chút cũng không đến xem qua công chúa, người căn bản là không quan tâm nàng!”

“Ta là. . .” Hần nhúu mày, lửa giận chậm rãi dấy lên, “Ta là không quan tâm nàng, thì thế nào? Chính cô ta nói ta không có tư cách quan tâm nàng.”

“Công chúa không phải là loại người nói cái này.” Đông Mai phản bác nói, “Tính tình nàng luôn luôn ôn hoà, sẽ không dễ thương người như vậy.”

“Tính tình rất ôn hoà? Ta thấy nàng là vô tình nha.” Hần lạnh lùng châm biếm, “Sẽ không dễ thương người khác? Nếu nàng thực không dễ thương người tại sao lại nói vậy với mẫu thân ta về biểu muội, lại cố ý đẩy nàng từ trên thuyền xuống nước?”

“Người nói nàng nói vậy về biểu muội người cái gì? Cái gì mà đẩy nàng ta xuống nước?” Đông Mai kích động cao giọng, “Công chúa làm việc này bao giờ?”

“Thực sự chưa làm qua sao? Chính cô ta thừa nhận như thế.” Giọng nói của hân lạnh lẽo.

“Công chúa nàng. . . Vì sao lại nói như vậy?” Đông Mai nghe vậy một hồi mờ mịt, hồi lâu sau, mới nhướn đôi mày thanh tú tức giận nhìn Tô Bình Tu, “Công chúa nàng chưa từng làm cái chuyện này! Người cáo trạng với mẫu thân của người chính là ta.”

Tô Bình Tu sững sốt, “Là người?”

“Người mới vừa rồi cũng nghe thấy được, nô tỳ nhà Tô gia các người không hề được giáo dưỡng, lúc nào cũng tung tin đồn bậy bạ, ngày đó cũng thế.” Đông Mai oán hận, “Ta tức giận chạy đi yêu cầu Tô lão phu nhân lấy lại công đạo, chính bà ấy cho rằng do Bạch Điệp quyến rũ người mới tạo nên tất cả, bà ấy muốn đi giáo huấn nàng, liên quan gì đến công chúa chúng ta? Phò mã gia vì sao không tự đi trách mắng mẫu thân của mình, lại muốn đem tất cả đổ lên người công chúa chúng ta?”

Hân ngẩn ra, “Là người đi tìm ta mẹ sao?”

“Không sai! Là ta.” Đông Mai nổi giận đùng đùng, “Nếu như người không dám nổi giận với mẹ của người, thì nổi giận với ta là được rồi.”

Hân nhướn mày, “Vậy chuyện Tiểu Điệp rơi xuống nước cũng là do người làm?”

“Ta đối với suy nghĩ đê tiện của người thật buồn chán!” Nàng lại cao giọng, tức giận đến run rẩy toàn thân, “Biểu muội của người chính là quãng chính mình xuống nước, lúc đó bên cạnh nàng căn bản là không có ai.”

“Đúng không?”

“Tin hay không do người.” Đông Mai hừ lạnh, “Nói không chừng là do Bạch cô nương làm vậy để người thông cảm, cố ý diễn trò hay.”

“Nàng không làm như vậy.”

“Công chúa chúng ta cũng không làm như vậy!”

Nhưng là do chính cô ta thừa nhận! Nếu như thực không làm, thế thì vì sao phải thừa nhận?

“Ý của người là ta hiểu lầm nàng sao? Người nghĩ rằng ta buồn chán đến tìm công chúa các người gây phiền phức?” Hân nắm chặt tay, mạnh đến mức lòng tay trở nên trắng, “Nếu không có tình cảnh bất đắc dĩ, ta mới không cần ấy nàng làm gì.”

“Vậy đừng quan tâm nàng như thế! Đừng đến đây, đừng sỉ nhục nàng, trêu chọc nàng đã rơi lệ lại còn ói ra máu. . .”

“Cái gì?” Tô Bình Tu cả kinh, tiến lên hai bước nắm chặt vai của Đông Mai, “Người mới vừa nói cái gì? Lý Băng thổ huyết?”

“Chuyện khi nào?” Hân trừng mắt nhìn nàng, con người đen không cho nàng né tránh.

“Ba ngày trước.”

Ba ngày trước? Hân hơi hoảng loạn, tim đập từ từ như ngựa đang hí, bỗng dưng vụt chạy đi.

“Ta vì sao không biết? Vì sao không ai nói cho ta biết chuyện này?”

“Lúc đó người không có ở trong phủ, công chúa cấm không để ai nói cho người.”

“Vì sao?”

“Ta còn không hiểu được vì sao?” Đông Mai giễu ợt nói, “Vậy thì nói cho người thế nào?”

Người chỉ biết chọc công chúa của chúng ta thêm tức giận thôi.”

Hân cứng lại, trong lòng mờ mịt.

“Công chúa từ nhỏ đến lớn không hề khóc, lần này không chỉ khóc, lại tức giận đến thổ huyết, tất cả đều là vì người. . .” Đông Mai kích động lớn tiếng nói thẳng vào lỗ tai hân, nhưng hân như mất điếc tai ngơ, trong óc hoàn toàn trống rỗng.

Hắn muốn đi gặp tha.

Ý niệm trong đầu hắn bị kích động khó mà đè nén xuống được, tim của hắn đập cuồn cuộn, trong đáy lòng và cả trong đây đều chỉ có một suy nghĩ.

Hắn muốn đi ập tha.

Hiện tại phải đi!

※ ※ ※

Tiếng sáo.

Đau thương phiền muộn, tiếng sáo khéo léo quanh quẩn theo gió như cánh chim bay đến lượn lờ bên cạnh tai của Tô Bình Tu.

Trong lòng hắn khê động, bất giác chậm rãi đi lại.

Chậm rãi, ánh sáng chiều chiếu rọi xuống, chiếu xuống chỗ thủy hồ, cũng là chỗ phát ra tiếng sáo.

Tiếng sáo đầy đau thương, đây là điệu nhạc gì? Vì sao lại khiến trái tim hắn thất lại, đầy đau thương?

Hắn say mê nghĩ. Hướng tiếng sáo đi đến, thẳng đến thủy hồ mới phát hiện bóng dáng Lý Băng đang đơn độc ngồi trên phiến đá to lớn.

Nàng tựa hồ rất thích ngồi trên tảng đá, nhìn mặt hồ, lẳng lặng trầm tư.

Nàng cuối cùng đang nghĩ cái gì? Vì sao khuôn mặt tuyệt mỹ thanh lệ như vậy lại đầy ưu thương phiền muộn? Vì sao trên đôi vai nàng lại tựa như có tảng đá nặng nghìn cân, bóng lưng của nàng lại cô đơn vắng vẻ như thế?

Vì sao một viên ngọc trên bầu trời lãnh lẽo đó, cao ngạo trong trẻo lạnh lùng như một ngôi sao như vậy, lại khiến hắn yêu thương không ngớt?

Vì sao?

“Đây là điệu nhạc gì?” Hắn đi tới phía sau nàng, trực tiếp hỏi, tiếng nói hơi khàn khàn.

Nàng sợ hãi quay đầu lại, suy nghĩ trong đôi mắt sâu không thấy đáy khiến người ta không thể hiểu nổi, tuy bên ngoài sợ hãi nhưng lại dễ dàng phân biệt.

“Đây là cái khúc gì?” Hắn lặp lại câu hỏi, khao khát được biết câu trả lời.

“Ngọc giai oán.”

“Ngọc giai oán?” Hắn mê man sững sốt, vẫn còn muốn biết cái này cái khúc gì, “Đó là cái gì?”

Nàng lặng lẽ không nói.

Mà hắn, chăm chú nhìn dung nhan của nàng giảm đi không ít, kinh ngạc lo lắng.

Lý Băng tựa hồ không thể chống đỡ lại đôi mắt khắc sâu của hắn, bỗng đôi mắt đẹp lại chăm chú nhìn mặt hồ, “Người tới làm cái gì?”

“Ta. . .” Hắn cứng lại, không biết nên trả lời làm sao.

“Người không phải nói không muốn gặp lại ta sao?” Nàng thản nhiên hỏi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

Hắn vẫn như cũ không nói gì.

Nàng cơ hồ không chịu được sự im lặng của ả, bỗng quay đầu lại, ánh mắt mạnh mẽ di chuyển, “Nói a. Người không phải không muốn ập ta sao?”

Hắn vẫn không trả lời ngay lập tức, tim đập mạnh loạn nhịp nhìn nàng hồi lâu, “Người. . . Tại tức giận.”

Đôi mi thanh tú của nàng nhu lại, “Có ý tứ?”

“Thì ra người cũng có nỗi buồn.”

“Vậy thì sao?”

“Lý Sâm nói cho ta, hẳn nói người tính tình không muốn gì, không khóc không cười, chưa bao giờ từng đau buồn; thế nhưng. . .”

Hắn bỗng dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, “Ta nghe nói người khóc.”

Trong lòng nàng nhảy lên, “Ai nói cho người?”

“Như vậy là sự thật.” Hắn thì thào tự nói, trong chốc lát hồn bay phách lạc, con ngươi đen lại lần nữa sáng lên, “Người khóc, hơn nữa kích động đến thổ huyết, là bởi vì ta sao?”

“Cái gì. . . Có ý tứ?”

“Là ta tức giận nên người vừa khóc vừa thổ huyết sao?”

“Ta không khóc, cũng không thổ huyết.” Nàng mạnh mẽ phủ nhận, “Lại càng không là bởi vì người.”

“Có đúng hay không?” Hắn thấp giọng hỏi, bỗng tới gần nàng, dương tay nắm lấy chiếc cằm duyên dáng của nàng, ánh mắt lấp lánh nhìn nàng, “Không phải bởi vì ta trêu chọc người tức giận?”

Lý Băng phút chốc nhắm mắt, “Người dựa vào cái gì chọc ta tức giận?” Giọng nàng hơi run rẩy.

“Ta cũng không vì bất luận kẻ nào, bất luận cái gì mà tức giận.”

“Nhưng người lại làm thế, để ta hiểu lầm người mà tức giận.”

Nàng nghe vậy lông mày dừng lại.

“Không phải sao?” Hắn ôn nhu nói nhỏ, “Nói cho ta biết, ngày đó người thừa nhận nói với mẫu thân ta để gây xích mích, cùng với việc kêu nô tỳ đẩy Tiểu Điệp xuống nước đều không phải là sự thật, đúng không?”

Nàng hô hấp run lên, lông mi phút chốc bỗng nhướng lên, nước mắt lăn dài, lặng lẽ không nói.

“Người là vì ta hiểu lầm người, cho nên mới bị tức giận thừa nhận phải không?”

“Không phải.”

“Bởi vì ta hiểu lầm liễu người, không phân tốt xấu quả trách người, cho nên người mới ủy khuất rơi lệ, đúng không?” Hắn thấp giọng hỏi, bình tĩnh nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng đầy hứng thú, “Đúng không? Nói cho ta biết.”

“Không. . . Đúng. . .” Nàng khó khăn nói, nhưng phát hiện chúng yếu ớt như không có sức lực, “Không phải bởi vì”

Hắn không để ý tới lời giải thích của nàng, tiếp tục hỏi: “Ta thực khiến người nôn ra máu?”

“Người. . .” Lý Băng trợn mắt nhìn hắn, lại không thể chịu đựng những câu hỏi của hắn, trong lòng bỗng dưng nổi lửa, giọng nói cũng vì thế mà giương cao, “Đúng vậy thì thế nào? Ta là vì người mới rơi lệ, mới thổ huyết, vậy thì làm sai? Người rất đặc ý sao?”

Tô Bình Tu chấn động, đôi mắt đen dày đặc sương mù nhìn nàng hồi lâu, chậm rãi lắc đầu.

“Ta không được như ý, tuyệt không đặc ý, ta rất xin lỗi vì lúc đó nhất thời mất đi lý trí, hiểu lầm người. Ta sớm không nghĩ người là một người có khả năng làm vậy, sớm nghĩ người không phải là loại nữ nhân đó. Ta. . .” Hắn im lặng trong chốc lát, rốt cục cũng thổ lộ tiếng lòng của mình. “Ta cảm thấy đau lòng.”

“Cái gì?” Nàng ngăn ra, nghi ngờ rằng chính mình nghe lầm.

“Người không có nghe lầm.” Hắn như là hiểu nàng không tin, khóe miệng bất đắc dĩ cười khổ, “Ta đau lòng, vì người.”

“Vì sao?” Nàng quay mặt lại không dám nhìn hắn nữa, ngồi nghiêm chỉnh, nhất thời chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

Tô Bình Tu lắc đầu, nửa ngẩn ngơ, “Ta vì người mà đau lòng.” Hắn thấp giọng lầm bầm.

Bồng vươn hai tay gắt gao nắm lấy nàng, khiến thân thể nàng run run dựa vào trong lòng ấm áp của hắn, “Đừng hỏi ta vì sao, ta cũng không rõ.”

Hành động thành linh của hắn khiến tim nàng đập điên cuồng, hô hấp mất trật tự, tiếng nói nhưng nghẹn tại cổ họng, một câu nói cũng không nói được.

“Ta vừa nghe Đông Mai nói ngươi từng thổ huyết, liền toàn tâm toàn ý thăm nghĩ đến xem ngươi.”

Hắn nhẹ giọng nói nhỏ, bình tĩnh thản nhiên thở dài, “Ta biết chính mình nói không muốn gặp lại ngươi, đối với ngươi không thể đoạn tuyệt” nàng phút chốc hô hấp căng thẳng.

“Ta không nhẫn tâm đoạn tuyệt” hắn tiếp tục nói nhỏ, nhấc tay xoa nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của nàng, “Cho nên tới.”

“Bình Tu. . .” Nàng nhẹ gọi, ánh mắt từ từ phủ đầy mưa bụi mịt mù nhìn hắn.

“Ngươi gầy đi không ít.” Hắn nâng mặt nàng, ôn nhu mơn trớn khuôn mặt gầy gò của nàng.

Con ngươi chứa đựng đầy yêu thương, “Vì sao lại gầy đi nhiều như vậy, không khỏe?”

“Đừng. . . Đừng như vậy.” Nàng hô hấp run rẩy, đến giọng nói run, đến cả toàn thân cũng run nhẹ nhè, “Đừng đối với ta như vậy.”

“Thế nào?”

“Đừng nói với ta bằng giọng nói ôn nhu như vậy.” Nàng cắn môi dưới, trong lòng như có sóng biển dâng lên, “Ngươi rõ ràng chán ghét ta, không phải sao?”

“Ta chán ghét ngươi?” Hắn dường như rất sửng sốt.

“Đúng vậy, ngươi đáng ghét ta, không phải sao?” Nàng thấp giọng hét, giọng nói vừa tự chế giấu mình vừa thương xót, “Nhất là vì ta ép ngươi lấy nữ nhân mà ngươi căm hận đến tận xương tủy, không phải sao?”

Hắn không lập tức trả lời, yên lặng nhìn nàng hồi lâu, một lúc sau, hắn tối sầm lại đáp lời khiến nàng cực kỳ khiếp sợ.

“Ta nói thế, nhưng kỳ thực không phải.” Hắn dừng một chút, thở dài, “Ta rất muốn căm hận ngươi, nhưng ta làm không được.”

“Vì, vì sao?”

“Ta hận là căm hận của ngươi.” Hắn nhìn nàng, trong nháy mắt dường như dấy lên hoả diễm, rồi lại lập tức buồn bã, “Thế nhưng ta làm không được —— đáng ghét!”

Hắn thành linh chữ rửa khiến nàng nhảy lên, thân thể trong lòng hắn vô ý thức lui ra.

Mà hắn cảm giác được.

“Chết tiệt” hắn lại chữ rửa một tiếng, bỗng dưng lấy tay kéo, lập tức kéo nàng trở lại trong lòng.

Hắn cũng lập tức nắm chặt lấy nàng.

Nàng hoảng sợ thở gấp, còn không kịp phản ứng gì, hắn bỗng cúi đầu, đặt đôi môi ấm áp của hắn lên đôi môi nàng.

Nàng kinh hãi không hiểu, toàn thân nóng rực, trái tim cứ đập như ngựa hoang, gần như muốn bay ra khỏi ngực.

Nhưng hắn hoàn toàn không để ý tới nàng kích động, đôi môi vẫn như trước mút mạnh môi nàng, đầu lưỡi khéo léo thừa dịp nàng không để ý xâm nhập vào, trên chọc hai hàm răng của nàng.

Hắn tại. . . Hắn cuối cùng đang làm cái gì?

Nàng bối rối, mông lung nghĩ, bỗng nhiên mất đi ý thức.

※ ※ ※

Nàng ngất đi.

Lúc cảm thấy giai nhân trong lòng mình thật lâu mà không hề đáp lại, Tô Bình Tu hoảng hốt nâng khuôn mặt của nàng lên, nhìn sắc mặt trắng bệch cùng mí mắt nhắm lại, vô cùng hoảng sợ khi phát hiện.

Nàng cuối cùng ngất đi!

Lão Thiên, hần làm cái gì?

Hần kinh hoảng, lúng túng ôm lấy nàng hướng phòng nàng bước đi.

Vừa vén rèm vào nhà, những tỳ nữ bên cạnh Lý Băng mang theo liền hốt hoảng nghênh đón, “Làm sao vậy? Công chúa làm sao vậy?”

“Nàng ngất đi thôi.”

“Ngất đi thôi!” Đông Mai khiếp sợ thét chói tai, “Người làm cái gì?”

Đúng vậy, hần cuối cùng làm cái gì?

Tô Bình Tu nhắm mắt, cố gắng ổn định tình trạng hoảng loạn bây giờ, hần nhẹ nhàng chậm chạp đi đến giường của Lý Băng, xoay người đang định ra lệnh cho tỳ nữ thỉnh ngự y thì, chợt nghe trên giường một tiếng than nhẹ.

Hần phút chốc xoay người, hướng về phía giai nhân đang từ từ tỉnh.

“Băng nhi. Người không sao chứ?” Hần vội vã hỏi, nhìn khuôn mặt Lý Băng trắng bệch từ từ có chút huyết sắc, trong lòng bất an cuối cùng cũng thoáng bình tĩnh.

“Ta không sao.” Lý Băng nói, lông mi vung lên, lộ ra một đôi mắt sáng đẹp.

“Thực sự không có chuyện gì? Có chỗ nào khó chịu hay không?” Hần nhíu mày, tay phải đặt lên trán nàng, dò xét nhiệt độ cơ thể, “Có muốn ta thỉnh ngự y hay không?”

“Không cần.” Nàng lắc đầu, thân thể khẽ ngồi dậy, “Ta khỏe.”

“Thực sự không có chuyện gì sao? Công chúa” Xuân Lan lập tức đại diện cho các cung nữ một bên lo lắng này giờ, “Người mấy hôm trước mới thổ huyết, hiện tại lại —— “

“Ta nói không có chuyện gì.” Lý Băng lẳng lặng một câu, ngăn không cho Xuân Lan tiếp tục, “Các người lui đi.”

Đến khi bọn họ rời khỏi khuê phòng của nàng, chỉ còn hai người ở cùng một phòng thì hướng đôi mắt nhìn Tô Bình Tu, nhưng chỉ vừa liếc mắt, hai gò má liền bỗng nhiễm màu của cây tường vi.

“Thế nào rồi” Hần nhận thấy được sắc mặt của nàng biến hoá dị thường, nhin không được chăm sóc, “Thỉnh ngự y đi a, nàng mấy ngày trước nôn ra máu, có thể hay không là do thân thể quá yếu? Để ngự y cho phương thuốc điều dưỡng một chút cũng tốt.”

“Ta thân thể không kém, chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì?”

“Là bởi vì chàng vô cố. . . Vô cố hôn ta.” Nàng khẽ cắn môi, ngữ âm rất nhỏ, không thể nghe thấy.

Tô Bình Tu sửng sốt, hồi lâu mới tìm được giọng nói của mình, “Ý của nàng là bởi vì vậy nên nàng mới ngất đi?”

Nàng phục tùng nhắm mắt, “Ta không nghĩ tới chàng lại. . . Khiến cho ta hoảng sợ.”

“Bởi vì hoảng sợ kích động mới ngất đi sao?” Hần giật mình, ngực cảm thấy một cảm giác kỳ lạ, như là không thể tin được, lại tự mình vô cùng cảm động, cảm giác đó khiến cho lòng hần như muốn nổ tung.

Hần nhìn nàng, trái tim mãnh liệt diu dặt, bỗng đến giường ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm tay kia của nàng, một tay kia đặt lên cằm của nàng.

“Ta thực sự có ma lực như vậy sao?” Hắc hởi, con người đen chăm chú nhìn nàng, khóe miệng nở lên một nụ cười đầy tà khí.

Đôi mắt đẹp như có hơi nhắm lại, “Ta chỉ là kinh ngạc.”

“Một người hôn người có thể làm nàng kinh ngạc thế sao?” Ánh mắt của hắc đầy tiểu ý, “Còn có rất nhiều chuyện người làm ta kinh ngạc đó, Bằng nhi.”

Hắn nhẹ nhàng ôn nhu gọi tên của nàng, nàng cũng là nguyên nhân của một trận xúc động.

“Chuyện gì?”

“Không ai nói cho nàng sao?”

“Nói cho ta biết cái gì?”

“Đêm động phòng hoa chúc nên làm sự.”

Nàng ngưng mảy, hai gò má càng thêm đỏ bừng, nhưng không có lời nói nào phát ra.

Hắn thực sự rất yêu thích nhìn nàng thẹn thùng, “Trước đây gả cho ta, trong cung nhất định có người nói cho nàng chuyện này nha.”

“Là. . . Có nói qua.” Nàng cắn môi, trán lại càng cúi xuống.

“Vậy các nàng có nói cho nàng ta sẽ làm như vậy?” Tô Bình Tu bỗng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng cắn vào vành tai của nàng, lại còn nói vào tai nàng những lời gợi cảm, “Lại như thế này, như vậy, còn có như thế này. . .” Hắn một mặt nói nhỏ, một mặt hai tay cùng đôi môi không an phận làm mẫu.

Nàng mặt đỏ tim đập, hô hấp gấp không đều đặn, liễu mạng cố gắng không bật ra tiếng kêu, “Chàng không thể như vậy. . . Bây giờ còn không phải buổi tối. . .”

“Buổi tối theo ta nghĩ muốn người là hai việc khác nhau.” Hắn gần như bất chấp đạo lý, “Ta hiện tại muốn nàng.”

“Thế nhưng —— “

“Ta hiện tại muốn nàng. Ta sẽ bù đắp tiếc nuối của đêm động phòng hoa chúc đó. . .” Hắn cúi đầu, nửa trên chọc nửa nghiêm túc, một mặt lấy tay cởi bộ đồ tử sắc, tiếp theo đôi môi lại đánh dấu trên cổ nàng.

Nàng kêu lên một tiếng.

Hắn cúi đầu nở nụ cười, “Đừng quá kinh ngạc, Bằng nhi, còn chưa hết mà.” Nói, hắn ôn nhu cởi áo khoác của nàng, rồi kéo cái yếm màu thiên tử xuống.

Lý Bằng đề tay hắn lại, “Chàng muốn làm cái gì?”

Về mặt của nàng kinh ngạc chiều ý hắn, lại càng kích thích rung động trong lòng nàng, “Đừng lo lắng, ta sẽ không làm thương tổn nàng.” Hắn khàn giọng lừa nàng, “Tín nhiệm ta. . .” Cúi đầu hôn vào nhũ phong của nàng.

Nàng cắn chặt răng, khăn trải giường nhỏ bị nàng nắm chặt lại, ngón chân mảnh khảnh cố sức cuộn lại.

“Tín nhiệm ta, Bằng nhi, nghìn vạn lần đừng ngắt đi a.” Hắn ôn nhu đùa cợt, đôi tay của nàng bắt giắc xoa nhẹ ngực hắn. Ngón tay nhỏ bé của hắn không hề an phận, ngóe nhìn của con người đen của nàng đầy lửa tình, “Khiêu khích một nam nhân như vậy rất nguy hiểm, hiểu không?”

Nàng giật mình lắc đầu.

“Đương nhiên không hiểu.” Hắn nói nhỏ, nửa võ mộng nửa tự chế giấu mình, bỗng, con người đen xẹt qua một đạo tia sáng kỳ dị, lúc toàn thân nàng nóng lên.”Nhưng nàng rất nhanh sẽ hiểu, rất nhanh. . .” Hắn thổi vào trong tai nàng, ôn nhu ấm áp, khiến tâm hồn nàng kích động.

Thân thể nàng run lên, đôi mắt thấp lại che đậy, toàn tâm toàn ý cảm nhận cảm giác mới tinh, chưa từng trải qua, càng không thể tưởng tượng được sự cuồng dã của tình triều.

8. Chương 8

Lần này nàng không có ngắt đi.

Khi sự cuồng dã của sóng tình cũng dần dần rút đi, Lý Băng vẫn như cũ nhắm mắt lại, thân thể mềm mại yếu đuối lẳng lặng nằm, thần trí hoảng hốt nhẹ nhàng chìm nổi trên sóng biển.

Đây là cái cảm giác gì? Đầu óc lại suy nghĩ, đáy lòng lại lưỡng lự, nhưng cảm giác ban nãy vẫn dài dằng dặc, tình cảm mãnh liệt trong chốc lát đó rốt cuộc là cái cảm giác gì ?

Nàng như là điên rồi, điên cuồng, đánh mất lý trí, chỉ nghe theo mệnh lệnh của các giác quan. Mà tình thần, cứ như là lằng lằng trên trời, hái những ngôi sao lấp lánh, vừa hưng phấn vừa say mê, không cách nào để gọi về.

Nàng không có ngắt đi, nhưng, thần hồn lại bay khắp nơi...

“Nghĩ cái gì? Băng nhi.”

Tiếng nói đầy tình cảm ôn nhu môn trớn bên tai nàng, trong lòng Lý Băng căng thẳng, không dám mạo hiểm mở mắt ra.

“Không có gì.” Nàng cắn đôi môi đỏ hồng, “Ta không sao.”

“Đúng không?” Hắn giống như không hài lòng nhanh chóng đáp lại, “Mở mắt nhìn ta.”

Toàn thân nàng run lên.

Tô Bình Tu cảm nhận được, vòng cánh tay ôm chặt người nàng, “Vì sao không nhìn ta?” Hắn hỏi giọng nói có chút thương cảm, “Nàng không thích những thứ ta vừa làm với nàng?”

Tim nàng như ngừng đập “Không phải.”

“Nàng thích?”

“Ta...”

“Nói cho ta biết. Mở mắt ra nhìn ta.”

Nàng nín thở, một lúc lâu, đôi mắt cuối cùng cũng chậm rãi mở ra, con ngươi đầy sương mù như in trên khuôn mặt của hắn — đúng là đẹp, mang theo vẻ mặt thần thiết.

Nàng nhẹ nhàng hô hấp trở lại, ánh mắt do dự nhìn chiếc cằm của hắn, xẹt qua đôi môi khô gợt, mũi thẳng tắp, con ngươi đen lạnh lẽo bình tĩnh, ẩn giấu những điều mà không thể hiểu được, giống như rất cổ xưa, rất mê hoặc, vậy gọi nàng.

Lý Băng run lên, thân thể vừa lạnh lẽo, lại vừa ấm áp.

Tinh thần của nàng bay mất — vốn là tại đáy mắt của hắn.

Con ngươi lẳng lặng, chăm chú nhìn hắn, xuyên thấu con ngươi đen, chậm rãi nhìn xuống...

“Đừng nhìn ta như vậy.” Hắn không thể chịu nổi bị ánh mắt của nàng xâm lấn, thấp giọng nói.

“Vì sao?”

“Không vì sao. Nói chung đừng nhìn ta.”

Nàng không hiểu được, “Chàng muốn ta nhìn chàng.”

“Không phải là nhìn như thế này.” Hắn ồ ồ nói, bỗng đem bàn tay mềm mại của nàng đặt vào trong tay hắn, con ngươi đen chăm chú tha thiết nhìn nàng, rồi lại ẩn giấu chút nhắc nhở, “Nếu nhìn một nam nhân khác như vậy thì hắn sẽ mất hồn, nàng hiểu chưa?”

Hắn sẽ nghĩ người nhìn thấu toàn bộ của hắn, trong lòng của hắn, tinh thần của hắn.”

“Ta là nhìn thấu tinh thần của ta.” Nàng khàn khàn đáp lại.

“Cái gì?”

“Tinh thần của ta.” Lý Băng kinh ngạc, tinh thần vô cùng hoang mang, “Đôi mắt của chàng, ta chỉ muốn tìm về nó.” Nàng nói, giọng nói rất rõ, căn bản không thể hiểu rõ nàng đang nói gì.

Nàng có thể nói trong hoang mang, hần rõ ràng nghe được, điều thấp thỏm trong lòng nháy mắt đã phần chần đứng lên, ba phần vui sướng, lại có bảy phần cảm động.

“Băng nhi” hần cúi đầu, hết sức ôn nhu kêu một tiếng, “Nàng thích ta sao?”

“Thích?” Nàng ngẩn người, suy nghĩ về cái danh từ mà đối với nàng hoàn toàn xa lạ.

“Àn. Nàng thích không?”

Nàng thích hần sao?

“Ta không biết.” Nàng mờ mịt lắc đầu, “Thích một người là cảm giác như thế nào?”

“Nàng không hiểu được sao?” Hần hỏi, dường như có chút kinh ngạc, rồi lại lưu ý trong dự liệu.

“Nàng chưa từng thích người khác sao?”

“Ta nghĩ... Hần là chưa từng nha.”

“Băng nhi” Tô Bình Tu chăm chú nhìn nàng, “Cuối cùng là do cái gì khiến tính cách của người như vậy?” Hần thấp giọng hỏi nói, thở dài, “Lý Sâm nói người vô tình vô cảm, nói người bẩm sinh như vậy — thật là người bẩm sinh đã như vậy sao?”

“Ta là vô tình vô cảm.” Không biết tại sao, nàng có cảm giác như bị chính lời nói của hần làm tổn thương, giọng nói bất giác có chút bén nhọn, “Người không phải cũng từng nói ta là một khối hàn băng sao?”

“Ta sai rồi.” Hần thẳng thắn không kiêng nể, “Sai rồi.”

Lý Băng hơi sững sốt, “Chàng sai rồi?”

“Ta sai rồi.” Tô Bình Tu cúi đầu nói, bàn tay to ôn nhu xoa má của nàng, chậm rãi vuốt đường cong mềm mại trên khuôn mặt nàng, “Nàng không phải là hàn băng, nàng cũng là người, có tình có cảm. Chỉ là cảm giác này đến rất chậm, trong lòng suy nghĩ cũng ít, nhưng nàng là có cảm tình.” Nói, con người đen xẹt qua một ánh sáng kỳ lạ.

Khóe miệng cũng nở một nụ cười mê người, “Nàng là một người ôn độ sinh động — một nữ nhân.” Hần bỗng dừng nói câu cuối, càng lúc càng cười sâu hơn.

Dường như đang rất vui vẻ.

“Bình Tu...”

“Biết ta nghĩ cái gì sao?” Hần tiếp tục nhìn nàng mỉm cười, trên mặt có ba phần tà khí kỳ lạ, “Ta nghĩ người thích ta.”

Nàng nghe vậy bỗng dưng hô hấp run lên, đôi mắt đẹp nổi lên chút sóng, đầy sương mù.

“Ta cũng thích nàng.” Tà khi ở con người phút chốc cũng tiêu tan, chỉ có ôn nhu.

Toàn bộ đều là ôn nhu và thâm tình.

※ ※ ※

Công chúa nở nụ cười.

Đầu hạ, tin tức khiến mọi người kinh ngạc cứ như vậy lan đi trong phủ, lẳng lặng đi qua lòng của mỗi người.

Tất cả phản ứng đều khác nhau, có kinh ngạc, có cảm thán, có mừng rỡ.

Nỗi lo lắng nhất về Thiên Tinh công chúa của bốn tỳ nữ cuối cùng cũng được gỡ xuống.

Không phải là kinh ngạc, không phải là cảm thán, không phải là mừng rỡ, mà là nhiều tâm tình hỗn loạn đan vào nhau, những lo lắng trong đáy lòng sau đó cũng từ từ thay đổi.

Công chúa nở nụ cười, từ lúc theo công chúa tới giờ, Đông Mai được ba năm còn Xuân Lan đã gần mười năm, từ trước ở trong cung chưa bao giờ thấy nàng cười.

Nàng quả thực chưa bao giờ cười —— không khóc không cười, vô sân vô hỉ.

Nhưng bây giờ nàng đã khóc, cũng đã cười.

Nụ cười của nàng thực sự rất đẹp, thực sự rất đẹp.

Chút tiểu ý trên khuôn mặt lạnh lẽo của nàng cũng không làm mất đi khí chất cao quý tao nhã, trái lại còn tăng thêm vài phần rực rỡ động lòng người.

Nàng không giống như một ngôi sao lạnh lẽo như trước, mà là một ngôi sao có thể nở nụ cười, thỉnh thoảng còn có thể bừng bừng hướng người ta nháy mắt vài cái.

“Là phò mã khiến người hài lòng như vậy sao?” Đông Mai kinh ngạc hỏi, si ngốc nhìn công chúa từng bước từng bước đi dạo trong sân, bóng hình của nàng xinh đẹp yểu điệu, nhàn nhã đi lại, giương cánh tay áo lên như một đoá hoa lịch sự tao nhã, trong nàng bây giờ cũng như ống tay áo này, cả người dường như là muốn bay lên trời.

Nàng quả thực cũng giống như đang bay lên, ở dưới gốc cây đào, bên cạnh bụi hoa, nhẹ nhàng bước, xoay vòng theo nhịp khiến người ta động lòng.

Nàng đang nhảy múa, sợi dây đen tinh tế được thắt trên bím tóc cũng nghịch ngợm di chuyển, thắt lưng cùng ống tay áo nhẹ nhàng tung bay, ống tay áo tự nhiên chuyển động, đong đưa theo nhịp, vòng tay xanh biếc trên cổ tay, những trang sức trước ngực, đính đính đang đang, đánh vào nhau tạo nên một âm thanh dễ nghe.

Nàng nhảy múa, tay chân nhỏ nhắn mềm mại nhẹ lay động, kể ra cũng rất mê người, ngẩng mặt lên hơi hé ra dung nhan thanh lệ, như tắm rửa cho sắc trời trong xanh ngày hè, cây hoa hồng bên cạnh trông cũng thật tươi cười.

Róch rách, tươi cười rách rách, thật khiến chấn động lòng người.

“Đây là... Nghe thường vũ y khúc sao?” Đông Mai kinh ngạc tự hỏi. Nhớ kỹ năm ngoái công chúa tham gia tiệc rượu của hoàng thất, đó là vũ khúc hàng đầu trong tất cả các màn biểu diễn, kỹ xảo thuần thực của các mỹ nhân nhảy múa dĩ nhiên khiến cho người khác cảm động, cũng không thể đạt tới tâm hồn người ta như của công chúa.

Nàng không hiểu được vì sao công chúa lại múa, hơn nữa lại còn múa tốt như vậy, động lòng người như thế, khiến người quan sát bên cạnh nàng cũng muốn bay lượn theo.

“Nàng vì Phò mã mà múa sao?” Nàng tiếp tục lẩm bẩm, nhưng không nên trả lời vấn đề này, khi Tô Bình Tu thành linh xuất hiện, nhẹ nhàng ôm cả người công chúa vào lòng, nụ cười sáng lấp lánh như ngọc của công chúa cũng nổi lên tất cả.

Vậy tất cả —— nước mắt của công chúa, nụ cười của nàng, điệu múa mềm mại vui sướng, đều là bởi vì Tô Bình Tu, đó là người có tài trí hơn người, là Phò mã mà thánh thượng cực kỳ yêu thích.

Đông Mai nghĩ, vẫn ngăn ngại không dám tin rằng khuôn mặt mình cũng nở một nụ cười.

Nhớ tới lúc trước hai người như người xa lạ, quan hệ rất lạnh nhạt, không ngờ tới hôm nay lại đầy tình cảm như vậy, tình cảm rất giống uyên ương, dường như một khắc rời xa nhau cũng luyến tiếc.

Uyên ương a.

Thật khó để tưởng tượng một công chúa luôn luôn cô độc như vậy cũng có lúc không muốn rời xa một người.

Uyên ương a.

Đông Mai xoay người, đang định lặng lẽ rời khỏi sân nhà, để lại cho hai người một khoảng không gian yên tĩnh không bị quấy rối thì trong mắt bỗng dưng lộ ra một khuôn mặt tái nhợt.

Đó là khuôn mặt trắng bệch, răng cắn chặt hàm, khuôn mặt tràn ngập phần nộ cùng ghen ghét.

Khuôn mặt của Bạch Diệp.

Đông Mai trong lòng căng thẳng, “Người ở chỗ này làm cái gì?”

Bạch Diệp không trả lời, con mắt cứ chăm chú nhìn hai người kia, lạnh lùng, oán hận nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, mới bỗng phát tay áo, xoay người mau lẹ rời đi.

Đông Mai trong lòng lạnh lẽo, bỗng dưng nổi lên một dự cảm bất thường.

※ ※ ※

“Công chúa, như vậy không được a.” Một tiếng nói kinh hoàng bén nhọn vang lên, nữ đầu bếp vươn hai cánh tay mập mạp của mình cố gắng đoạt lại con dao trong tay công chúa.

Lý Băng đem cải trắng ra nắm chặt, “Người để ta làm đi, Từ đại nương, dạy ta làm.”

“Điều... Điều này sao được?” Về mặt Từ đại nương sợ ngây người, “Người đường đường làm một công chúa mà, có thể nào làm những việc nặng thấp hèn này?”

“Chẳng qua chỉ là nấu ăn thôi, kim sắc đại đường, cải trắng, chân giò hun khói, cây ngô —— hẳn là không khó làm chứ?”

“Không... Vấn đề không phải là làm có khó hay không, mà là người cần bản không nên làm.

Người muốn uống canh, phân phó chúng ta làm là được, hà tất phải tự mình?”

“Không phải ta muốn uống, là Bình Tu muốn uống.”

“Thiếu gia muốn uống? Nếu như thế, để ta tự mình làm cho hắn —— “

“Không phải, là ta muốn tự mình làm cho hắn uống.”

“Cái gì?”

“Ta muốn tự mình làm cho hắn uống.” Lý Băng ôn nhu lặp lại, thần khí lại thập phần kiên định.

“Vì sao?”

“Là tấm lòng.” Giọng nói của nàng bình thản, đôi mắt sáng như ánh sáng ngọc, “Ta chưa làm cho hắn được chuyện gì, chỉ ít để ta tự mình làm canh cho hắn uống đi.”

“Thế nhưng, thế nhưng...” Từ đại nương tuy biết việc này hoang đường, nhưng sau khi thấy tấm lòng của Lý Băng lại không nở từ chối, không khỏi rơi vào thế khó xử.

“Ta biết yêu cầu như vậy gây khó dễ cho người, để người dạy một công chúa chưa từng đến nhà bếp như ta sẽ rất khó cho người. Nhưng” Lý Băng dừng lại, con người của nàng đầy thành khẩn kiên định, “Người có mà làm lần này đi, ta xin người.”

Xin bà? Đường đường là một công chúa đang cầu xin bà? Từ đại nương nhất thời luống cuống, khiến bà làm sao không đảm đương a.”Đừng nói như vậy, công chúa điện hạ, người muốn làm canh để lão dạy người cũng được, nói cái cầu xin hay không? Đừng giết ta.” Nói, bà bất đắc dĩ thở một hơi dài, rốt cuộc nhận mệnh.

Tiếp theo, bà bắt đầu dạy Lý Băng làm sao rửa sạch rau dưa thịt cá, trong lúc đó sẽ có những bước mà đối với một công chúa như nàng rất dơ bẩn không chịu được, nàng là công chúa được nuông chiều từ bé sẽ tự động tuyên bố bỏ cuộc.

Nhưng Lý Băng thì không. Nàng không có bỏ cuộc, đôi tay mịn màng lần đầu tiếp xúc với nước lạnh cũng không, nhắm hai mắt lại để xử lý vảy cá cũng không, thậm chí khi Từ đại nương cầm lấy dao thái thịt, muốn dạy vị công chúa này thái thịt, nàng cũng chỉ là kinh ngạc mở to đôi mắt nhìn, không có chút gì gọi là bỏ cuộc.

Vì vậy Từ đại nương cuối cùng cũng hiểu rõ nàng thật sự nghiêm túc, thật tình muốn xuống bếp, vì thiếu gia mà nấu canh.

Trời ạ, ai tới cứu bà đi? Bà thật không dám dạy quý nhân hoàng tộc này dùng dao, lỡ cắt vào tay của công chúa, bà thật không kham nổi tội lớn tày đình đó.

“Công chúa, người xác định... Còn muốn tiếp tục sao?”

“Ta muốn tiếp tục.” Một câu nói giản đơn cuối cùng tắt đi ngọn lửa hy vọng trong lòng Từ đại nương, bà chỉ có thể gạt đầu, cầm dao cẩn thận đưa vào tay công chúa.

“Có chuyện gì đang xảy ra?”

Còn chưa đưa được ổn định, một tiếng nói giận dữ phút chốc vang lên, thiếu chút nữa khiến Từ đại nương kinh sợ làm rơi con dao trong tay, nàng vội vã nắm chặt lại, trái tim gần như nhảy ra khỏi ngực.

Quay đầu lại, liền thấy khuôn mặt không thể tin được của thiếu gia.

Cứu tinh cuối cùng cũng tới.

Nàng hít một hơi, “Thiếu gia, người tới vừa lúc, công chúa nói nàng muốn tự mình xuống bếp.”

“Cái gì?” Tô Bình Tu sững sốt, ánh mắt sầm sét liếc qua phía Lý Băng đang bình tĩnh, hàng lông mày rậm nhướng lên, “Chuyện gì xảy ra?”

Ta ban đầu nghe tỷ nữ nói nàng đang ở chỗ này còn không thể tin được, làm sao mà nàng lại muốn đích thân xuống bếp?”

“Đúng vậy, là ta muốn như thế.” Lý Băng bình tĩnh đáp lại.

“Vì sao?”

“Ta muốn tự mình nấu canh”

“Canh gì?”

“Kim sắc đại đường.”

“Kim sắc đại đường?” Là canh mà hắn thích uống nhất, Tô Bình Tu ngẩn ra, “Là vì ta?”

“Àn, ta muốn tự mình làm cho chàng cái gì đó —— “

“Ồn gì, làm sao lại ồn như vậy hả?” Không đợi nàng giải thích xong, hắn liền tiến đến cầm đôi tay nhỏ bé của nàng, mới vừa tiếp xúc, cái lạnh lẽo đã khiến hắn sợ run, “Làm sao lại lạnh như thế?”

“Vừa rửa đồ ăn, cho nên...”

Tô Bình Tu trong lòng đông lại, “Băng nhi của ta ồn, nàng là một công chúa a, hà tất phải làm chuyện này?” Hắn một mặt không muốn trách cứ, một mặt hoảng loạn lật xem lòng bàn tay non mềm của nàng, “Nhìn nàng kia, cả tay đều đông lạnh lại đỏ hết cả lên.”

“Không có gì.” Nàng nhanh chóng rút tay về giấu ở sau người, “Thực ra nước không lạnh, chỉ là ta không quen mà thôi.”

Đương nhiên là không quen, nàng xuất thân là một công chúa, rửa mặt rửa tay đều dùng nước ấm, thường ngày ngay cả nước lạnh cũng không uống, huống chi uỷ khuất đôi tay rửa qua trong nước lạnh?

“Nàng quả thực không cần làm như vậy” hắn vội vã, vừa trách cứ vừa yêu thương, “Băng nhi, nàng cho ta kể ồn sao? Ta sao không rõ tấm lòng của nàng đối với ta? Nàng hà tất phải uỷ khuất chính mình như thế?”

“Tự mình nấu canh cho người rốt cuộc là uỷ khuất ở chỗ nào?” Nàng chăm chú hắn, đôi mắt sáng trong veo, “Ta chỉ là muốn tự mình có thể làm gì đó cho chàng.”

“Nhưng nàng là một công chúa —— “

“Nhưng ta cũng là thê tử của chàng.” Nàng lẳng lặng nói, “Ta làm chẳng qua là cũng giống như thê tử vì phu quân mà làm, không phải sao?”

“Vậy không giống với...”

“Không giống với cái gì?” Nàng nhẹ nhàng nói, “Hay là chàng vẫn muốn ta dùng thái độ của một công chúa đối với chàng?”

“Ta...” Tô Bình Tu cứng lại, không nói gì.

“Để ta làm đi.” Nàng thản nhiên, mỉm cười, “Trước mặt chàng ta không phải là một công chúa, chỉ hy vọng mình là thê tử của người.”

Tô Bình Tu trong lòng khê cảm động, ánh mắt trong chốc lát như khoá chặt vào khuôn mặt nàng, rốt cục cũng thở một tiếng dài, “Nàng không hiểu, Bằng nhi.” Hắn thấp giọng nói, bàn tay to cẩn thận xoa lên má nàng, “Quả thực ta chỉ là yêu thương, lòng ta thương nàng a.” Lý Bằng ngẩn ra, “Yêu thương ta?”

Hắn gật đầu, con ngươi chăm chú si ngốc quẩn luyến nhìn nàng, “Nàng là một công chúa hoàng tộc như vậy, lại tự mình xuống bếp, lỡ như không may bị bắt trúng tay, bị phỏng thì làm sao bây giờ? Ta không nỡ a!”

“Chàng sợ ta bị thương?” nàng kinh ngạc, tinh tế suy ngẫm lời nói sâu xa của hắn, trong lòng khê động, đôi môi bất giác nở một nụ cười, “Vậy ngày trước cũng là vì như thế này sao?”

“Ngày trước?”

“Lúc ta đem thuốc đến phòng Bạch cô nương.” Nàng nhắc nhở.

“Đúng vậy, nàng không nhắc tới ta cũng đã quên.” Hàng lông mày rậm của hắn căng thẳng, “Nàng khi đó còn suýt nữa bị phỏng, bây giờ còn muốn nấu canh.”

“Thì ra chàng lo lắng cho ta.” Nàng nhẹ giọng lẩm bẩm, “Ta vẫn nghĩ rằng chàng lo lắng cho Bạch cô nương...”

Đúng vậy, nàng khi đó vì sao lại cho rằng hắn chỉ quan tâm Bạch cô nương chứ? Khi chén thuốc vừa rơi xuống, không phải hắn là người đầu tiên kéo tay nàng tỉ mỉ kiểm tra sao? Hắn còn trách nàng không nên nhiều chuyện, cũng là bởi vì lo lắng cho nàng, yêu thương nàng.

“Nàng nói cái gì?” Tô Bình Tu không nghe rõ nàng lẩm bẩm cái gì.

“Không.” Nàng lắc đầu, bỗng khoe miệng nhếch lên, thản nhiên cười, “Chàng để ta xuống bếp đi, Bình Tu.”

“Bằng nhi, nàng —— ”

“Ta rất muốn có thể làm gì đó cho chàng với thân phận là một thê tử, nhưng ngoại trừ những việc này, ta thật không biết ta còn có thể làm gì cho chàng.” Nàng ôn nhu nói nhỏ, hứng thú uyển chuyển.

Làm sao không thể chứ? Nàng đã vì hắn làm rất nhiều chuyện.

Tô Bình Tu nhìn khuôn mặt yêu kiều của ái thê, trong lòng có chút rung động.

Từ ngày đó sau giờ Ngọ hai người lại bắt đầu triền miên, nàng cả ngày đều tạo cho hắn nhiều niềm vui bất ngờ.

Nàng không hy vọng ở trước mặt hắn trưng ra dáng vẻ của hoàng gia, khiến trong lòng hắn khó chịu.

Vì vậy bây giờ nàng luôn cho các cung nữ bên cạnh hầu hạ lui đi, tự mình sinh hoạt cá nhân.

Sáng sớm rời giường, nàng tự mình mặc áo vào, nhìn dáng dấp nàng ngốc nghếch thắt nút của vạt áo, hắn vừa buồn cười vừa cảm động, sau đó nàng lại quay về giường, hắn liền hôn nàng một cái.

Mặc xiêm y xong, nàng lại học cách trang điểm qua gương, mà hắn, kinh ngạc sững sờ nhìn nàng chải từng sợi tóc mây, sau đó kiểm chế không được vươn mình, đoạt lấy cái lược trên tóc nàng, tự mình chải tóc cho nàng, lấy trăm gài tóc gài cho nàng, sau đó nâng nhẹ khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lên, cẩn thận tỉ mỉ đánh lông mày, điểm vào đôi môi đỏ thắm.

Được một lúc, nàng lại muốn tự mình tắm rửa, hấn không chút khách khí xung phong nhận giúp nàng.

Chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng đỏ ửng lên, “Như vậy sao được?” Nàng hờn dỗi.

“Thế nào lại không được?”

“Thế... Còn ra thế thống gì?”

“Thế nào lại không ra thế thống gì?” Hấn đánh đá, có ý định trêu nàng, “Nàng là nương tử của ta, ta là tướng công của nàng, vì sao ta không thể giúp nàng tắm rửa?”

“Chàng đừng ồn ào” Hàm răng của Lý Băng cắn đôi môi dưới, “Ta có thể nào ở trước mặt chàng cởi áo cùng thất lưng?”

“Thế nào không được?” Hấn cười hỏi, gian tà nhìn nàng, “Toàn thân trên dưới của nàng ta còn chưa nhìn thấy tất cả?”

“Nhưng không... Không giống với.”

“Không giống với chỗ nào?”

Nàng bỗng đứng cứng lại, không thể cãi lại, chỉ phải nhẹ nhàng dẫm chân, “Nói chung phải không là được.”

“Ta càng muốn, ta ở đây cùng nàng, nàng đi đâu ta theo đó, nàng thay y phục tắm rửa thì ta cũng cùng nàng tắm rửa.”

“Cùng nhau?”

“Chủ ý không sai.” Hấn cười đùa nàng.

Nàng bỗng đứng nhắm mắt, không biết là đang nghĩ đến chuyện gì, hai gò má càng thêm đỏ bừng.

Nàng then thùng nhưng lại khiến trong lòng hấn mừng rỡ, kéo thân thể của nàng, liên tục hôn vào má nàng, vốn chỉ định hôn vài cái trêu nàng, ai biết được vừa hôn vài cái, lại đốt cháy lửa tình trong người hấn, hai tay cường tráng ôm lấy nàng hưởng sương phòng đi đến.

Dọc theo đường đi cũng doạ vài tỳ nữ, các nàng ai cũng trợn ta đôi mắt nhìn bọn họ.

Nhưng hấn mặc kệ, cũng không cho Lý Băng để tâm, cứ như thế ôm nàng vào trong khuê phòng, xé phẳng chiếc màn vải xuống, ôn nhu muốn nàng...

Tô Bình Tu nghĩ, khoe miệng bắt giác nở một nụ cười khêu gợi.

Tựa hồ mỗi khi Lý Băng làm gì đặc biệt sẽ quyến rũ dập lửa trong lòng hấn, cái độc lập tự chủ của nàng lại trở thành cái khiêu khích ta nhất.

Lần này nàng muốn đích thân nấu canh, nấu xong canh rồi có đúng hay không nàng sẽ tự mình ép hấn uống?

Ấn, hấn muốn nàng cho hấn uống, hơn nữa không được cách bình thường.

Dùng thìa cho một người uống canh còn gì hứng thú nha? Hay là dùng miệng anh đào nhỏ...

“Chàng đang suy nghĩ cái gì?” Lý Băng hoài nghi nhìn hấn, như là phát hiện trong đầu hấn có ý niệm không đúng đắn.”Không có gì.” Hấn vội vã thu hồi suy nghĩ đó, tiễn nàng đi cười mê người “Nàng làm ở đây đi, ta ở chỗ này nhìn.”

“Không cần, chàng có thể đi làm chuyện của mình —— “

“Không, ta ở chỗ này xem.” Hấn chăm chú nhìn nàng, con ngươi đen nổi lên một ngọn lửa, khoe môi rõ ràng có thâm ý, “Bởi vì ta chờ không được muốn uống ngay...”

※ ※ ※

Thì ra cảm giác thích một người là như vậy.

Lý Băng nghĩ, si ngốc, ngây ngốc nhìn bóng mình trong hồ mà cười.

Cửu đường ca đã từng nói với nàng, yêu một người, thích một người thì có thể vì hắn làm nhiều chuyện, vui vẻ lừa hắn, mà cũng thường bị nhất cử nhất động của hắn chọc cười, thậm chí chỉ cần thấy hắn trong lòng nháy mắt liền phấn chấn lên.

Thật là như vậy, cảm giác nàng đối với Tô Bình Tu cũng như thế. Vậy, hoá ra đó là thích a. Thì ra là ngọt ngào như vậy, hài lòng như vậy, cuộc sống đầy sung sướng.

Sẽ rất vui vẻ nếu nhìn thấy hắn, cả ngày đêm đều nhớ đến hắn; ngay cả trong mơ cũng thấy hắn hàm chứa tiểu ý mà tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, phát hiện hắn đang ngủ bên cạnh, hô hấp đều đều, hé ra khuôn mặt trẻ con khi ngủ khiến nàng say mê, trêu chọc khiến tâm hồn của nàng loạn hết cả lên.

Nàng thực sự rất yêu thương hắn, mỗi đêm đi vào giấc ngủ người cuối cùng nàng nghĩ là hắn, sáng sớm tỉnh giấc người đầu tiên nhìn thấy cũng là hắn.

Bất giác phát hiện, giọng nói cùng hình bóng của hắn đã hoàn toàn in sâu vào trong lòng nàng, lại không cách gì phá huỷ được.

Mà nàng cũng không muốn phá huỷ, muốn vĩnh viễn đem cất hắn vào trong đáy lòng.

“Ta thích chàng, Bình Tu.” Nàng thì thào, nói với chính bản thân mình, bình tĩnh nói nhỏ với thủy hồ, sau đó khloe miệng bỗng nở một nụ cười.

Thật ngốc, những việc ngốc nghếch như vậy không phải là việc nàng hay làm.

Nhưng nàng liền làm, lại muốn làm.

Lý Băng khẽ nhắm mắt, trông giống như một bóng ma xinh đẹp, nàng hé miệng, khẽ thì thầm lời yêu theo gió bay đi.

“Ta thích chàng, Bình Tu.”

“Ta nghe được.” Tiếng nói mang theo tiểu ý vang lên phía sau lưng nàng, theo đó là một cánh tay ôm cả người nàng vào trong lòng.

Là Bình Tu, hắn đều nghe thấy được.

Khuôn mặt của Lý Băng nóng lên, nhin không được hơi ngượng ngùng, “Chàng đến đây lúc nào?”

“Mới vừa rồi.” Hắn ngữ âm khàn khàn, cầm đặt ở bờ vai của nàng, “Lên thiết triều một tý liền gấp gấp trở về nhìn nàng.”

“Hà tất phải gấp gấp như vậy?”

“Nếu không vội vã như thế thì biết đến khi nào mới nghe nàng biểu lộ?” Hắn nửa trêu chọc, hơi thở ấm áp thổi qua tai nàng, “Nếu không nghe được những lời kia ta sẽ hối hận cả đời.”

“Không... Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Rất nghiêm trọng.” Hắn cười nói, “Nàng không biết ta đã chờ câu nói này của nàng bao lâu đâu.”

“ Bao lâu?” Nàng quay đầu, đôi môi ấm áp bất ngờ sát vào cằm của hắn.

Nàng cả kinh, trán lui ra một chút.

Ánh mắt Tô Bình Tu chột loé, “Đại khái là từ ngày đôi môi của nàng áp sát vào mặt ta.” Hắn cúi đầu nói, lấy một tay nâng khuôn mặt đang né tránh của nàng, ôn nhu nhìn nàng, “Từ khi đó ta đã mong nàng nói như vậy.”

“Thế nhưng...” Nàng do dự, cau mày, “Khi đó chàng rất ghét ta.”

“Khi đó ta muốn chính mình ghét nàng.” Hắn cường điệu nói.

“Như vậy thì có gì khác?”

“Khác biệt rất lớn.” Tô Bình Tu nói nhỏ, nhẹ nhàng thở dài, “Ta nghĩ đến nàng kiều ngạo tùy hứng, liều mạng muốn chinh bản thân ghét nàng, nhưng lại không làm được, thậm chí khi đôi môi của người áp sát người ta thì tim đập không ngớt, giống như một đứa ngốc.” Hấn lắc đầu, nhin không được tự chế giễu.

Lý Băng giật mình, cũng nghe được tiếng tim đập không ngớt.

“Nhớ ra chưa? Lúc đó ta hỏi nàng vì sao cố ý gả cho ta?”

Nàng gật đầu.

“Ta khi đó không hiểu được chính mình ra câu trả lời như thế nào, nhưng bây giờ thì đã hiểu rõ.”

“Hiểu rõ cái gì?”

“Ta muốn nghe nàng nói vì nàng thích ta nên mới gả cho ta.” Hấn nghiêm túc, con ngươi đen chăm chú nhìn nàng, giây lát không rời, “Bởi vì từ lúc đó, ta đã vì nàng mà động lòng.”

Nàng cả kinh, “Cả thời gian đó?”

“Cả thời gian đó.” Hấn gật đầu, khẳng định câu hỏi của nàng.

Từ lúc đó hấn đã vì nàng động lòng? Tại sao nàng vẫn cho rằng thời gian đó hấn rất ghét nàng?

Lý Băng lại mỉm cười, nàng không thể không cười, lời nói của Tô Bình Tu khiến tâm hồn nàng chấn động, khiến trong lòng nàng vui mừng như điên.

“Ta thích nàng, Băng nhi.” Hấn bỗng thổ lộ, nhìn thân thể của nàng, rồi nhìn nàng, “Rất yêu nàng.”

Nàng không cách nào hô hấp, “Ta... Cũng là.”

“Ta muốn cùng nàng gần nhau cả đời.” Hấn ôn nhu đồng ý, ngữ âm khàn khàn.

“Cả đời?” Nàng sững sốt.

“Cả đời.” Hấn khẳng định, “Sinh tử không rời.”

Sinh tử không rời?

Lời nói thâm tình này như sét đánh ngang tai, khiến cho nàng sợ hãi, sắc mặt bỗng trắng xanh, trái tim hầu như ngừng đập.

“Vì sao?”

“Vì sao?” Hấn cúi đầu cười, dường như nghĩ câu hỏi của nàng rất hay, “Đương nhiên là bởi vì ta rất yêu nàng.”

“Thế nhưng, thế nhưng...” Nàng tinh thần hoảng loạn, nỗi lòng bất định, nói không ra một câu hoàn chỉnh.

“Nhưng là cái gì?”

Thế nhưng, thế nhưng...

Mới vừa rồi trong lòng nàng còn vui mừng như điên, bây giờ nàng chỉ cảm thấy hoang mang hoảng loạn, chỉ có thể bình tĩnh nhìn nam nhân đang nhú mày nghi hoặc trước mắt, không biết làm sao.

Nàng phải thế nào nói cho hấn? Nên nói cho hấn thế nào?

Lý Băng hít thật sâu, trái tim đau đơn thất lại, hốc mắt như nổi lên sương mù, nhưng nàng cố nén lại, cắn chặt răng.

Nàng không thể bên hấn suốt đời, không thể cùng hấn sinh tử không rời.

Bởi vì, bởi vì...

Bởi vì mạng của nàng không lâu dài, bất cứ lúc nào cũng có thể chết!

Nàng —— mạng không quá dài.

9. Chương 9

Edit: Nhã Đan

Beta: Ngọc Mẫn

”Nói cho con biết, phụ hoàng, Thiên Tinh còn có thể sống bao lâu?”

Ngày mùa hè sáng khời, cây cỏ của Ngự hoa viên um tùm vui sướng, ngay cả những đoá hoa sen ven hồ cũng dịu dàng tươi mát, bên bờ lại có cây mẫu đơn kiều diễm mê người.

Ngày mùa hè thoải mái, gió nhẹ thổi khiến cho người ta mát lạnh vui vẻ thanh thản.

Trong lúc đó vì câu nói nghiêm túc bình tĩnh của Lý Bằng khiến nụ cười trên mặt hoàng thượng chợt tắt đi.

Hắn chăm chú nhìn ái nữ, ánh mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, “Thế nào lại bỗng nhiên hỏi như vậy? Thiên Tinh, có chuyện gì xảy ra sao?”

“Không có gì. Nhi thần chỉ là muốn hỏi một chút.” Lý Bằng thần hiên đáp, bóng dáng dịu dàng đứng lên từ ghế đá trong đình, cuối đầu, con người nhìn chăm chăm vào những đoá sen đang nở rộ.

“Con không phải đã nói là không muốn biết chuyện này sao?”

“Bây giờ nhi thần muốn biết.”

“Thiên Tinh —— “

“Nói cho ta biết đi, phụ hoàng.” Nàng bỗng dừng gương tay, con người chăm chú nhìn hoàng đế, ánh mắt bình tĩnh, “Nói cho nhi thần biết nhi thần có thể sống được bao lâu?”

Hoàng đế cứng lại, vẻ mặt long nhan nhiều lần biến hóa, đầu tranh tốt cùng, “Trẫm... Không biết.”

“Thật không biết sao?”

“Thật sự không biết được.”

“Vậy... Thiên Tinh cuối cùng là bị bệnh gì?”

“Nói đến thì rất dài.”

“Con muốn nghe.” Lý Bằng thần nhiên, giọng nói có chút không ổn định.

Hoàng đế nhìn nàng trong chốc lát, “Có nhớ trẫm đã từng nói cho con? Trong cơ thể con có hàn khí.”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

“Là một gã chân nhân nói như vậy. Lúc người ra đời được vài ngày, bỗng nhiên có một gã chân nhân từ bên ngoài xin cầu kiến.” Hoàng đế tiếp tục nói, vẻ mặt nửa suy tư, nhớ lại tất cả sự việc xảy ra ngày ấy. “Hắn nói mấy ngày trước quan sát thiên văn, biết được hôm nay có một ngôi sao vô danh rơi vào trong hoàng cung, Vì vậy vội vã tới diện thánh nhan, mà cái ngôi sao kia chính là —— “

“Là Thiên Tinh?” Lý Bằng nói tiếp, hơi kinh ngạc. Thì ra lời đồn đãi trong cung và dân gian cũng có căn cứ.

“Không sai, là con.” Hoàng đế gật đầu, “Hắn yêu cầu được thấy con, trẫm cũng để cho hắn nhìn, sau khi xem xong, hắn nói...” Hoàng đế dừng lại, suy nghĩ như rơi vào một không gian nào đó xa xôi...

“Hoàng thượng, con gái của người là ngôi sao trên trời chuyển thế, tính cách sợ không thể giống như người thường.” Một người mặc áo đạo bào xám chậm rãi nói.

“Thế nào không giống với người thường?” Hắn hỏi.

“Nàng trời sinh trong lòng đã có hàn khí, những hàn khí đó sẽ khiến tính cách của nàng lạnh lẽo, vô tình vô cảm.”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Là nghiêm phạt.” Chân nhân giải thích, “Con gái người phạm vào điều cấm của thiên đình, bởi vậy bị giáng tội phải chuyển thế, ngôi sao đã được định trước suốt đời sẽ bị hàn khí bao quanh người.”

“Nàng phạm vào cái tội gì?”

“Thiên cơ bất khả tiết lộ.”

“Thiên cơ?” Hắc ngấn ra, mơ hồ giận dữ, “Như cái hàn khí đó sẽ khiến nàng làm sao hả?”

“Cái này...” Chân nhân chần chừ, nửa đầu nhắm mắt, trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng chậm rãi nói, “Sợ là khiến mạng của nàng không được lâu dài.”

“Cái gì? !” Hắc khiếp sợ.

“Theo bản đạo tính toán, đại khái khi công chúa khoảng hai mươi tuổi, hàn khí sẽ phát tán...”

“Hắc nói con khoảng hai mươi tuổi thì hàn khí sẽ phát tán, mà năm ngoái con đã lần đầu tiên vô cơ mà đau lòng.” Hoàng đế nhìn nàng, ánh mắt ẩn chứa đau xót.

“Mười chín tuổi.” Lý Băng nhẹ nhàng nói, trái tim thất lại.

Gần như đã cùng lúc với suy tính của hắc —— vậy chân nhân ở ngoài kia nói thực sự sợ có vài phần đúng.

Nàng nhắm mắt, “Tên chân nhân đó không nói Thiên Tinh sẽ sống được tới bao giờ sao?”

“Đây cũng là thiên cơ.” Hoàng đế cúi đầu nói rằng, thanh âm khàn khàn, “Hắc chỉ nói sau khi con phát tán, sẽ liên tiếp phát tán hơn nữa, số lần càng lúc càng nhiều, thì ——” Hắc bỗng dừng dừng nói, cuối cùng nói không được.

Nhưng Lý Băng thông minh như vậy làm sao không hiểu được ý của phụ thân?

Phát tán càng lúc càng nhiều, chỉ sợ đã cận kề cái chết!

Nàng chỉ mới nghĩ như thế, thình lình có một vầng sáng làm hoa mắt nàng, nàng vội vã xoay người, thân thể hơi xụi xuống dựa vào cột đá của đình, lấy tay đặt trước ngực, ổn định hô hấp.

“Thiên Tinh!” Hoàng đế kinh hoảng gọi, “Con không sao chứ?”

“Con không sao.” Nàng nhẹ nhàng đáp lại, mí mắt vẫn nhắm lại như cũ, chờ trận hoa mắt đi qua.

Cuối cùng, cảm giác hoa mắt cũng mất đi, trong óc từ từ rõ ràng.

Nàng mở mắt, đối diện với ánh mắt lo sợ của phụ thân, “Không có việc gì, phụ hoàng, nhi thần chỉ là bỗng nhiên hoa mắt.”

“Không có việc gì... Không có việc gì là tốt rồi.” Hoàng đế bình tĩnh nhìn nàng, “Thiên Tinh, con bây giờ rất vui sướng sao?”

“Vui sướng.” Lý Băng thấp giọng đáp lại, trái tim như nhảy ra.

Là bởi vì quá vui sướng nên mới có sở dục, có điều mong muốn, là bởi vì rất hài lòng cho nên mới vô ý quên rằng mạng mình không được lâu dài.

Là bởi vì rất ngọt ngào hạn phúc, cho nên thực sự muốn cùng người khác âu yếm gần nhau suốt đời, vĩnh viễn không rời xa.

Chẳng lẽ đúng như lời người kia nói, đời người chỉ có thời gian cuối cùng mới hài lòng, như hoa trong gương, trắng trong nước, ngắn ngủi trôi đi, chỉ có chỉ có đau xót bị ai là vô tận sao?

Nàng không tin, thực sự không muốn tin.

Nàng còn muốn cùng Bình Tu hai người sống tới già.

※ ※ ※

“Muốn cùng một người sống đến già thật là một suy nghĩ xa vời sao?” Lý Băng khàn khàn, nghiêm túc hỏi, đôi mắt sáng ngời, chăm chú nhìn mỹ nhân yếu đuối trước mặt.

Nguyệt Nha Nhi nghe vậy liền kinh ngạc, bất giác tỉnh tể quan người công chúa đã xuất giá trở thành chị dâu của mình, thử tìm ra vài phần dị thường.

Hôm nay, nàng với thân phận là muội muội đến chơi phủ của ca ca, sau khi bữa cơm, tướng công Lý Sâm của nàng cùng ca ca Tô Bình Tu hào hứng vẫn không giảm, nàng cốc vui vẻ, mà chị dâu Lý Băng vẫn chỉ nhẹ nhàng cười dẫn nàng đi, hai người tản bộ dọc theo hậu hoa viên tinh xảo của Tô phủ.

Trong lúc đó, Lý Băng vẫn lẳng lặng không nói một lời, hình như là tinh thần không được ổn, có chút suy nghĩ.

Nguyệt Nha Nhi cũng không muốn quấy rầy suy nghĩ của nàng, để nàng lẳng lặng suy nghĩ, không ngờ khi nàng mở miệng lại làm một câu hỏi khiến người ta kinh ngạc.

“Nguyệt Nha Nhi không rõ công chúa —— không, chị dâu hỏi câu này có ý gì.”

“Chính là ý này.” Lý Băng bỗng dừng dừng lại, nhìn xung quanh, lại hoang mang, “Muốn cùng một người sống đến già thật sự là rất buồn cười và xa vời sao?”

Nguyệt Nha Nhi cũng dừng bước, “Chị dâu vì sao lại nghĩ như vậy?”

“Con người thật sự khó tránh khỏi cái chết, dù sớm hay muộn, không nhất định có thể đợi đến đầu bạc, không phải sao?” Lý Băng lại hỏi.

“Cái này không hề sai.”

“Nếu như thế, vì sao con người từ xưa đến nay đều có nguyện vọng sống cùng nhau tới già?”

“Đó là bởi vì yêu a.”

“Yêu?”

“Đúng vậy, yêu.” Nguyệt Nha Nhi nhìn Lý Băng, dè dặt giải thích, “Yêu một người không phải là muốn cùng người đó sống đến già, sinh tử không rời sao?”

“Có đúng không?” Lý Băng nghe, dung nhan tuyệt mỹ mê hoặc, lại càng thêm ưu sầu, khuôn mặt đầy phức tạp, cùng với con người đen sâu xa.

Nguyệt Nha Nhi nín thở biến hoá kỳ dị, “Lẽ nào chị dâu không cho rằng như thế sao?”

Mi mắt bỗng run lên, đôi mắt nhen nhóm một ngọn lửa âm u, “Ta... Không thể.”

Hai chữ cuối cùng trong suốt như hoa tuyết, vừa rơi xuống liền tan biến trong gió.

“Cái gì?” Nguyệt Nha Nhi không có nghe rõ.

“Không.”

Lý Băng ngắn gọn đáp lại nghi ngờ của Nguyệt Nha Nhi, chăm chú nhìn nàng hồi lâu, “Chị dâu, người... Yêu ca ca sao?”

Lý Băng run lên, gật đầu.

Nguyệt Nha Nhi chấn động.

Tuy rằng lúc trước nghe nói Thiên Tinh công chúa vô tâm vô tình, hôm nay trong bữa cơm đã tận mắt thấy nàng cùng ca ca nùng tình mật ý, lại đột nhiên nghe nàng thản nhiên đáp lại như vậy, không khỏi có chút khiếp sợ.

Thì ra ngôi sao lạnh lẽo trên bầu trời cũng không tránh khỏi động lòng tình.

Khiếp sợ đã qua, trong lòng vui vẻ, “Thật sự là quá tốt. Muội thấy hai người thật sự là rất vui vẻ.” Nguyệt Nha Nhi cười rục rịch, “Thảo nào ca ca gần đây mặt mày hớn hởi, hoá ra là cùng chị dâu tình ái nồng đậm.”

“Hắn thực sự rất vui sướng sao?”

“Vui sướng khác thường.” Nguyệt Nha Nhi khẳng định câu hỏi của Lý Băng, mỉm cười, “Chắc chắn là bởi vì tỷ.”

“Bởi vì ta?”

“Bởi vì yêu tử rất sâu đậm, mà tử cũng thương hân như thế, cho nên ca ca mới có thể vui sướng như vậy.” Giọng nói của Nguyệt Nha Nhi nhẹ nhàng, “Đây là nguyên nhân khiến hai người yêu nhau sinh tử không rời, bởi vì nếu mất đi một người, không chỉ mất đi sự vui sướng, sợ rằng còn có thể rơi xuống địa ngục vô biên.”

“Vô biên... Địa ngục vô biên?” Giọng nói Lý Băng biến đổi, vô cùng khiếp sợ, con ngươi bỗng nhiên xuất hiện sợ hãi.

“Đúng vậy, cái cảm giác này thật sự rất đau khổ nha.” Nguyệt Nha Nhi nhẹ nhàng thở dài, khàn giọng, tinh thần như rơi vào quá khứ, “Tuyệt đối không có ai muốn trải qua.”

“Muội từng... Trải qua sao?”

“Chị dâu đã quên sao?” Nguyệt Nha Nhi cười khổ, “Muội từng cùng Lý Sâm chia lìa một năm, hai người cùng nhớ nhau. Cái mùi vị đó, ta vĩnh viễn không muốn nếm lại lần nữa.”

Lý Băng nhìn nàng một lát, mới khẽ mở miệng, “Nếu như...” Nàng cắn răng, mới liều mạng nói ra từng câu từng chữ rõ ràng, “Muội cả đời không thể thấy hân? Muội sẽ thế nào?”

“Muội tình nguyện chết!” Nguyệt Nha Nhi không chút do dự.

“Cái gì?”

“Muội tình nguyện chết.” Nàng kiên định nhắc lại, “Nếu vĩnh viễn không được thấy người mình yêu thương. Thì chết còn tốt hơn sống trên đời.”

※ ※ ※

Sau khi tiễn muội muội cùng chồng ra về, Tô Bình Tu lập tức xoay người tìm nương tử mình.

Băng nhi.

Hôm nay tinh thần của nàng không vui vẻ, mặc dù trong bữa tiệc vẫn cười, nhưng lại không yên lòng, sau khi cùng Nguyệt Nha Nhi đi dạo hậu hoa viên về, tinh thần càng thêm không ổn.

Cuối cùng làm sao vậy?

Tô Bình Tu cảm thấy vô cùng kỳ quặc, nhưng vẫn nghĩ không ra lý do.

Thật sự không chỉ hôm nay, từ vài ngày trước tinh thần của Lý Băng đã lộ vẻ nửa hoảng hốt, thường thường nói chuyện cùng nàng không được đáp lại, chỉ đôi lúc tình cờ trả lời một nẻo.

Trong lòng nàng nhất định là có ưu phiền, nhưng lần thử hỏi nàng, nàng lại lắc đầu, mỉm cười nhìn hân.

Hân đã từng hỏi những tỷ nữ bên cạnh nàng, các nàng cũng không biết gì cả.

Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Hân thật sự nghĩ không ra...

“Biểu ca, vì sao lại vội vội vàng vàng như vậy?” Giọng nữ khàn khàn kêu nhíp bước vội vội vàng vàng của hân.

Tô Bình Tu xoay người, nhẹ nhàng gọi tên biểu muội gần đây có chút xa lánh.”Tiểu Diệp.”

Thân thể Bạch Diệp run lại, đôi mắt đẹp có chút có ít nhiều u oán nhìn hân, “Biểu ca thì ra là vẫn chưa quên ta.”

“Làm sao lại có thể không nhớ chứ?” Hân cười khổ.

“Thế nào sẽ không đây?” Khoé miệng non mềm nở một nụ cười trào phúng, “Gần đây biểu ca rất bận, không phải là công việc của triều đình, mà là tham gia các bữa tiệc, nếu ở trong phủ cũng chỉ là ở chỗ của công chúa, vậy có còn nhớ là còn có một biểu muội như ta?”

“Đừng nói như vậy, Tiểu Điệp, là biểu ca sao nhăng người.” Tô Bình Tu cúi đầu nói.

Thật sự cảm thấy rất ân hận.

Quả thực gần đây toàn bộ suy nghĩ của hắn đều làm việc cho triều đình, còn lại thì đều ở trên người Băng nhi, đúng là rất ít khi nhớ tới Tiểu Điệp, cũng thật lâu không muốn nhìn thấy nàng, cũng khó trách nàng lại cho rằng hắn lạnh nhạt với nàng.

“Hừ.” Đối với lời xin lỗi của hắn, Bạch Điệp chỉ bĩu môi khinh thường.

Tô Bình Tu nhẹ nhàng thở dài, con mắt bình tĩnh quan sát biểu muội hồi lâu, bỗng dừng lại yêu thương, “Tiểu Điệp, người gây đi.”

Nàng không trả lời, lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác.

Hắn càng cảm thấy có lỗi, “Gần đây thân thể có chỗ nào khó chịu sao? Thế nào lại không cho người nói với biểu ca một tiếng?”

“Là trong lòng khó chịu.” Bạch Điệp lạnh lùng đáp lại, “Hơn nữa phái người đến nói cho người thì sao? Người còn có dư thừa chút lòng dạ nào quan tâm tới biểu muội ta sao?”

“Không giống thế, người biết là biểu ca không phải là có ý định —— “

“Đúng vậy, người cũng không phải là có ý định, chỉ là không quan tâm” nàng đau khổ bắt bẻ hắn, “Trong lòng người hiện tại đều đặt trên người công chúa kia, vẫn còn nhớ ta sao?”

Tô Bình Tu lặng lẽ.

Thấy hắn lặng lẽ không nói gì, Bạch Điệp lại càng thêm thức giận điên cuồng, “Biểu ca! Người vì sao không nói lời nào?”

Đối với những lời tức giận của nàng, hắn chỉ là nhẹ nhàng nhướn mày.

“Người là... Là thật sự yêu Thiên Tinh công chúa kia sao?” Nàng hỏi hắn.

Giọng nói dần dần giương cao, ống tay áo che đầy hai cánh tay đang nắm chặt, “Người yêu nàng, cho nên không hề yêu ta sao?”

“Đó là không giống như vậy, Tiểu Điệp.”

“Không giống với chỗ nào?”

Hắn chần chờ một lát, cuối cùng quyết định thổ lộ tiếng lòng, “Cảm giác của ta đối với người không giống với cảm giác của ta đối với Băng nhi.”

Bạch Điệp sắc mặt trắng bệch, “Có ý gì?”

Tô Bình Tu nhìn nàng hồi lâu, bỗng dừng tiến lên, cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, “Tiểu Điệp, người biết từ khi người vào Tô gia, biểu ca liên tục tốt xấu đều cùng người, chiếu cố người, tuyệt không để người bị bất nạt uly khuất.”

“Ta biết.” Bạch Điệp hô hấp run lên, giọng nói yếu đuối.

“Người đối với ta mà nói, giống như một biểu muội đáng yêu nhất, ta một chút cũng không nỡ để người chịu uly khuất.”

“Đó là có ý gì?” Nàng bắt đầu lo lắng, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào khuôn mặt oai phong tuấn lãng của Tô Bình tu, trái tim không nghe lời cảm thấy kinh hoàng.

Biểu ca nói nàng là muội muội đáng yêu nhất... Muội muội?

“Thế nhưng Băng nhi nàng...”

“Nàng thế nào?”

“Ta đã từng muốn hận nàng, rồi lại không tự chủ được bị nàng hấp dẫn, ta nghĩ rằng nàng làm tổn thương nàng, thật là làm làm cho ta tâm hồn bất ổn, hối hận được ngay.” Hắn lạt giọng nói.

Từng câu từng chữ mâu thuẫn nhau, rồi lại rất tự nhiên tuyên bố, “Ta mỗi ngày đều muốn nàng, lòng cũng muốn nàng, một khắc cũng không muốn đuổi nàng, rồi lại hết lần này đến lần khác lại lừa dối bản thân mình, hết lần này tới lần khác còn ép mình rời xa nàng, không muốn thấy nàng...”

Nàng không muốn nghe nữa, “Biểu ca, người đến cuối cùng muốn nói cái gì?”

“Ta yêu nàng.” Hắn cuối cùng cũng nói ra, trong giọng nói có chút áy náy, lại rất kiên định, “Bây giờ càng ngày càng lún sâu vào, một lòng vì nàng, cũng không thể trốn tránh đc.”

Thân thể Bạch Diệp vang lên, nghe tuyên bố thực lòng của hắn, nghe như có sấm vang bên tai, “Người thực sự yêu nàng?”

“Thực sự yêu nàng.”

“Không thương ta?”

“Không yêu giống như vậy, ” hắn thừa nhận, “Ta xem người là hảo muối muối.”

“Không! Không phải, không phải như thế này!” Nàng bỗng đứng vùng vằng thoát khỏi tay của hắn, mặt kịch liệt lắc đầu, một mặt lui về phía sau, “Ta không tin, ta không tin!”

“Tiểu Diệp.” Hắn không đành lòng nhìn tha, cũng hiểu được chính mình phải làm rõ tất cả.

“Là thật.”

“Không, không phải sự thực! Thế nào lại như thế này?” Nàng vẫn không tin, khoé mắt từ từ rơi lệ, “Người thích ta, người yêu ta, biểu ca, người đã từng nói muốn kết hôn với ta.”

“Ta thực sự rất xin lỗi, Tiểu Diệp.” Tô Bình Tu khàn giọng, đau lòng nhìn biểu muối đang tan nát coi lòng như điên, “Ta thực sự đã từng nghĩ sẽ dùng cả đời chiếu cố người, nhưng...” Hắn ngừng đầu “Ta yêu Băng nhi, người ta muốn ở cùng cả đời là nàng ấy.”

“Không phải ta?”

“Xin lỗi.”

“Đừng nói nữa, ta không muốn nghe người nói nữa!” Bạch Diệp kích động hét.

Bỗng tiến lên một bước, nắm chặt vạt áo của hắn, “Biểu ca, người yêu ta, đúng không? Người chỉ là nhất thời bị nữ nhân kia mê hoặc.”

“Không phải như thế —— “

“Đúng là như thế, đúng là như thế!” Nàng không cho hắn nói nữa, nước mắt rơi đầy gò má, khuôn mặt ướm át dính vào ngực hắn, “Người yêu ta, người luôn luôn yêu thương ta như vậy a.”

“Ta yêu thương người giống như một biểu muối...”

“Không, không muốn! Tiểu Diệp không muốn làm muối muối của người, muốn làm thê tử của người.” Nàng cãi lại, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt lên.

Tô Bình Tu trong lòng căng thẳng, đang muốn tiếp tục an ủi nàng thì đôi môi đỏ mọng lạnh lẽo của nàng đã in vào môi hắn, giằng co gắt gao.

Hắn kinh sợ, một hồi lâu không biết làm thế nào, một lát sau mới bỗng đứng hoàn hồn, cố gắng đẩy thân thể đang ép chặt của nàng ra.

Nhưng mà nàng không chịu rút lui, vẫn gắt gao như trước.

Hắn bất đắc dĩ, đang tính toán như thế nào để ôn hoà đẩy biểu muối ra, ánh mắt vừa chuyển, cũng nhận thấy một ánh mắt kinh ngạc đang nhìn.

Băng nhi!

Hắn run lên, nhìn dung nhan đang ẩn nấp tại bụi hoa kia, trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Là Băng nhi, nàng thế nào lại ở đây kia?

Tô Bình Tu hoảng hốt, còn không kịp suy nghĩ điều gì, liền thấy chủ nhân của khuôn mặt xinh đẹp kia xoay người, giống như con chim chuẩn bị vội vàng giương cánh bay đi.

Nàng hiểu lầm rồi, tuyệt đối hiểu lầm rồi!

Hắn kinh hoảng, bất chấp biểu muội đang khóc thút thít trong lòng mi, thô lỗ đẩy nàng ra, đuổi theo cũng không quay đầu lại.

“Băng nhi, Băng nhi, chờ ta một chút.” Hắn chạy đi như gió, một mặt hoảng hốt gọi, “Đừng, nàng hiểu lầm rồi!”

Hắn vội vã gọi, một mặt đuổi theo tình ảnh yếu diệu vàng nhạt đó, theo nàng chạy qua rừng trúc, đi qua cây cầu nhỏ, rốt cục bên cạnh thủy hồ cũng giữ được thân thể nhỏ bé của nàng.

“Nàng hiểu lầm rồi, Băng nhi.” Hắn nhanh chóng xoay người nàng, nhưng nàng vẫn không chịu nhìn mặt hắn, “Ta với biểu muội quả thực không có gì, thực sự.”

“Ta không hiểu lầm.” Lý Băng lắc đầu, vẫn nhắm mắt lại, không chịu nhìn hắn, “Ta nghe thấy được toàn bộ.”

“Không, nàng không nghe được toàn bộ, nàng nhất định hiểu lầm ta rồi, bằng không thế nào không chịu nhìn ta hả?” Tô bình tu kích động nói, “Nhìn ta, Băng nhi, ” hắn ra lệnh, hai tay đặt tại hai gò má mịn màng của nàng, “Nhìn ta!”

Nàng hô hấp run lên, cuối cùng cũng nghe lệnh mà mở mắt.

Mà hắn trong nháy mắt bỗng sợ run.

Đôi mắt sáng ngời của nàng thì ra sớm đã có những giọt nước mắt trong veo.

“Đừng khóc, Băng nhi, đừng khóc a, ” hắn nhất thời chân tay luống cuống, “Hãy nghe ta nói, nàng thật sự hiểu lầm rồi, ta với biểu muội thật sự không có gì, ta đối với nàng ta chỉ là một biểu muội, thực sự.”

Nàng chỉ lắc đầu, lặng lẽ không nói.

“Là thật!” Giọng của hắn giương cao, “Không nhớ sao? Ta từng nói với nàng ta thề rằng sẽ chiều cổ nàng ta, sẽ yêu thương nàng ta quan tâm nàng ta.”

Nàng gật đầu.

“Cái đó không phải tình yêu nam nữ, mà là bởi vì nàng là biểu muội của ta. Bởi vì ta không làm được gì, làm hại Nguyệt Nha Nhi hảo muội muội lưu lạc bên ngoài, ta vẫn rất áy náy, tự trách mình, cho nên khi Tiểu Diệp vừa tới Tô gia thì ta thực sự rất hưng phấn, thực sự thật cao hứng, ta cho rằng đó là trời thương ta, lại một lần nữa ban cho ta một muội muội khác.” Hắn vội vã giải thích, rốt cục đã thổ lộ tình hình đã lâu, “Cho nên ta thề sẽ luôn luôn yêu thương nàng ta, tuyệt đối không để nàng chịu ủy khuất như Nguyệt Nha Nhi.

Ta... Ta tình cảm của ta đối với nàng ấy không giống như tình cảm của ta đối với nàng, nàng phải tin tưởng ta.”

“Bình Tu, ta...” Nàng cuối cùng cũng mở miệng, lời nói giống như nghẹn lại tại cổ họng, mắt nửa ngày cũng không nói được, mà khoé mắt đã tràn đầy lệ, rốt cục cũng vỡ, dọc theo gò má mà chảy xuống.

Tô Bình Tu đau lòng không ngớt, “Nàng tin tưởng ta đi, Băng nhi.”

Nàng chỉ lắc đầu, mở rộng ống tay áo, lau đi giọt lệ trên má.

“Băng nhi.” Hắn gọi, nhìn nước mắt trên mắt nàng từ từ nhạt đi, ánh mắt bắt đầu lại bình tĩnh.

Nhưng mà ánh mắt đó lại xa lạ dị thường, khiến trái tim hắn như nghẹn lại.

“Chàng lấy nàng ấy đi, Bình Tu.” Sau khi nước mắt khô cạn, lời nói của nàng bình tĩnh phát ra.

Hắn ngạc nhiên, “Cái gì?”

“Chàng lấy nàng ta đi.” Nàng lẳng lặng lặp lại, nhìn vào con người đen không rõ được nàng đang suy nghĩ cái gì.

“Đây là ý gì?” Hấn chăm chú nhíu mày.

“Ta muốn chàng lấy nàng ấy.”

10. Chương 10

Nàng yêu cầu hấn lấy Bạch Diệp, hơn nữa lại còn dùng lời nói như mệnh lệnh!

Hấn thật không hiểu được, vốn là cho rằng hấn nàng hiểu lầm hấn, cho rằng hấn với biểu muội tình cũ còn đang dở nên mới tức giận đưa ra đề nghị như vậy.

Nhưng hấn giải thích rồi mà, thiết tha như vậy, thành khẩn như vậy, ở bên thủy hồ, trong khuê phòng của nàng, lúc nào cũng giải thích trước mặt nàng vô số lần, nhưng nàng lại bắt đầu né tránh hấn, không gặp hấn, cố gắng viết bức thư hàng nghìn chữ để thuyết phục nàng, nhưng nàng vẫn đáp lại một câu như thế — nàng là kiên trì muốn hấn lấy Tiểu Diệp.

Vì sao? Hấn thật không hiểu. Mà một ngày một đêm đi qua, những lo sợ nghi hoặc trong lòng cũng từ từ biến thành giận dữ.

Hấn không đi tìm nàng, không cố gắng khuyên nhủ dụ dỗ Lý Băng đang trốn tránh hấn nữa, cứ hỏi Tô phủ lại đem nhốt mình vào trong thư phòng, ai cũng không thấy.

Hấn một mình trốn ở trong thư phòng, uống rượu, ngâm thơ, điên cuồng viết, trút hết những buồn giận trong lòng ra.

“Ra kỳ đông môn, hữu nữ Như Vân. Tuy là Như Vân, phải ta tư tôn. Khao y kỳ trung, trò chuyện nhạc ta viên. Ra kỳ tây đồ, hữu nữ như trà. Tuy là như trà, phải ta tư thả.

Cảo y như lô, trò chuyện khả dữ ngu.” Tô Bình Tu ngâm thơ, một mặt nhìn nét mực tung bay vô chừng mực của mình.

Ra kỳ đông môn, hữu nữ Như Vân. Tuy là Như Vân, phải ta tư tôn... Nàng rõ ràng là hiểu được! Rõ ràng biết được nữ tử trên thế gian này mặc dù rất đông, nhưng hấn chỉ yêu một mình nàng, chỉ cần một mình nàng, những nữ tử khác dù đẹp dù tốt, cũng không thể khiến hấn động lòng.

Nàng nên biết, nên hiểu rõ!

Nếu biết, nếu hiểu rõ, vì sao lại nhất định ép hấn lấy một nữ nhân khác?

Hấn không phải đã nói sao? một người khi yêu người khác thì liền một lòng một dạ bên cạnh người đó. Lê nào nàng đã quên? Lê nào nàng không hiểu?

Không có khả năng! Trên đời này nếu một người thật lòng yêu người khác, lại có thể nào cùng người khác cùng hưởng tình yêu? Làm sao có thể? cho dù là Nguyệt Nha Nhi dịu dàng luôn nghe lời cũng không thể, huống chi là Thiên Tinh công chúa cao cao tại thượng, cành vàng lá ngọc.

Nàng không nên muốn hấn lấy vợ, hành động cam tâm cùng một nữ nhân khác chia sẻ chồng mình thật không thể tin được, không hiểu được.

Nàng lại muốn làm như vậy, cam nguyện làm như vậy, trừ phi... Trừ phi nàng không thương hấn!

Suy nghĩ điều này, sắc mặt Tô Bình Tu bỗng trầm xuống, cây bút rơi xuống.

Hấn hô hấp liên tục, lối chữ viết bỗng dừng phóng to như một trận múa bút rồng bay trên bàn, ép buộc hấn, khiêu khích suy nghĩ trong lòng hấn.

Ra kỳ đông môn, hữu nữ như vân. tuy là Như Vân, phải ta tư tôn... Hấn đối với nàng là toàn tâm toàn ý, nhưng nàng không hẳn là nghĩ như thế, nói không chừng nàng cảm thấy rất phiền, rất đáng ghét, cho nên mới muốn tìm một người làm phân tâm sự chú ý của hấn.

Nói không chừng nàng nghĩ hần yêu nàng như vậy chỉ là vì ràng buộc, khiến nàng rất khó chịu, không cách gì hô hấp vui vẻ.

Nói không chừng nàng không muốn cả đời chỉ đối với một mình hần, một lòng đối với hần.

Nói không chừng...

Không không không, đừng suy nghĩ nữa, đừng tiếp tục phỏng đoán vô vị như thế nữa.

Tô Bình Tu ra lệnh cho chính bản thân mình, ngăn cản những suy nghĩ không được hoan nghênh nổi lên.

Đừng suy nghĩ nữa, đừng suy nghĩ nữa.

Nghĩ như vậy khiến hần hoảng sợ, khiến hần nghĩ bậy, khiến lòng hần cứ thế chìm xuống, đầu óc từ từ rơi vào mê man, hần hoang mang lo sợ, bắt đầu cất bước đi trong thư phòng, tới tới lui lui, tiếng bước chân thoảng cái mạnh mẽ thoảng cái nhẹ nhàng, tiếng vọng truyền vào trong đầu hần, một lần sóng chấn động.

Đáng ghét! Hần nghĩ nàng có lẽ không hề yêu hần như hần đã tưởng tượng, hần càng nghĩ lại càng thêm hoảng hốt.

Một tiếng đập cửa khiến hần thoát khỏi suy nghĩ hoang mang, Tô Bình Tu như được đại xá, “Vào đi.”

“Thiếu gia.” Thư đồng thường đi theo hần hoảng loạn đẩy cửa bước vào, “Hoàng thượng có chỉ, nói người phải tiến cung.”

“Muốn ta tiến cung?” Tô Bình Tu không khỏi nhíu mày.

Sáng sớm không phải là đã lên triều rồi sao? Không lẽ hai canh giờ sau hoàng thượng lại lén lút triệu kiến hần làm cái gì? Chẳng lẽ có việc gấp?

Hần một mặt nghĩ, một mặt chỉnh lại bộ quan phục, phái người chuẩn bị xe ngựa, thẳng đến hoàng cung.

Hoàng đế đang ở ngự thư phòng đợi hần.

“Hoàng thượng triệu kiến vi thần có gì phân phó?” Tô Bình Tu trầm giọng hỏi, cung kính nhìn thẳng vào long nhan.

“Tô ái khanh, trăm triệu người tới là vì...” Giọng nói của hoàng đế dừng lại, vẻ mặt không anh minh quả quyết như thường ngày, mà lại xuất hiện một chút do dự.

Tô Bình Tu buồn bực, “Thỉnh hoàng thượng cứ nói.”

“Hôn sự của người.”

Hần sững sốt, “Hôn sự của ta?”

“Không sai.” Hoàng đế gật đầu, vẻ mặt không còn do dự nữa mà thay vào đó là rất quả quyết, “Trăm muốn người chọn ngày để cưới biểu muội của người — Bạch Diệp cô nương.”

“Cái gì?” Mệnh lệnh thình lình ban ra khiến cả người Tô Bình Tu như nhảy lên, như sét đánh ngang tai. Hần nắm chặt hai tay, không lâu sau hần một lần nữa dừng lại toàn bộ ý chí, chỉ còn duy nhất giọng nói bình tĩnh, “Đây là đề nghị của Thiên Tinh công chúa sao?”

Hoàng đế lặng lẽ.

Tô Bình Tu cắn chặt răng, “Hoàng thượng không cần dối thần, là công chúa hạ lệnh phải không?”

“Không sai.” Một tiếng nói bỗng vang lên, Tô Bình Tu run lên, ánh mắt thay đổi.

Từ một góc của ngự thư phòng xuất hiện một bóng dáng yếu điệu, đó chính là nương tử nhiều ngày không gặp của hần — Lý Băng.

“Là ta muốn phụ hoàng hạ lệnh.” Nàng oang oang nói, dung nhan thanh lệ vẫn đẹp tuyệt trần như trước, ánh mắt yếu ớt nhìn hần, không có một chút hỉ nộ ái ố.

Tô Bình Tu nhìn nàng, máu toàn thân như xông lên đầu, “Nàng vì sao lại làm như vậy?”

“Bởi vì chàng không nghe lời ta nói, nhưng đối với mệnh lệnh của phụ hoàng không thể không tuân theo.” nàng thản nhiên trả lời.

Hắn chấn động, “Nàng muốn ta lấy Tiểu Điệp?”

“Không sai.”

Hắn phút chốc thở hốc vì kinh ngạc.

Nữ nhân đáng ghét này! Nàng làm sao lại có thể bình tĩnh như vậy? Làm sao có thể nói ra lời nói quyết liệt như vậy?

Nàng muốn lấy Tiểu Điệp, hắn kiên trì không chịu, liền không tiếc gì nhờ quyền thế của phụ hoàng ép hắn.

Hắn trừng mắt nhìn nàng, nhìn dung nhan thanh nhã của nàng không chút biểu tình, trái tim kinh hoàng, đôi mắt ứ máu.

Nàng cuối cùng là một nữ nhân thế nào? Cuối cùng là một nữ nhân lãnh khốc vô tình đến như thế nào?

Trong lòng nàng, Tô Bình Tu hắn là cái gì?

Lúc trước nàng nói một câu ép hắn lấy nàng, không chút nào để ý đến nguyện vọng của hắn, mà bây giờ, khi hắn một lòng một dạ với nàng, nàng lại giống như trước không để ý đến nguyện vọng của hắn ép hắn lấy thiếp.

Đây là âm mưu gì? Cuối cùng đây là âm mưu gì hả?

Nàng cho rằng nàng là một công chúa cao cao tại thượng, là Thiên Tinh công chúa được hết thảy mọi người kính trọng nên mới muốn gì thì làm như vậy, hành động không quan tâm đến người khác như thế sao?

Nàng chung quy vẫn là một nữ nhân ích kỷ, một chút cũng không thay đổi!

Hắn là kẻ ngốc mới yêu nàng, là kẻ ngốc nên mới bị nàng xoay như chong chóng.

“Được, nàng muốn ta lấy thiếp sao?” Hắn oán hận nhìn nàng, lời nói lạnh lẽo từng chữ từng chữ rơi ra, “Ta sẽ lấy, Tiểu Điệp cũng tốt, nữ nhân khác cũng tốt, nàng muốn ta lấy ai ta sẽ lấy người đó. Như vậy được rồi chứ? Người hài lòng chưa?”

Thân thể nàng run lên, vẻ mặt trở nên hơi trắng, không nói câu nào.

“Nói cho ta biết người hài lòng chưa?” Hắn ép câu nói buông ra qua khe hở của răng.

“Ta... hài lòng. “

“tốt.” hắn cắn răng, cố gắng đè nén sự giận dữ xuống đáy lòng, quay đầu nhìn hoàng đế đang giương mắt mà nhìn, “Vi thần tuân chỉ, thần xin cáo lui.”

Nói xong, hắn không chút nào do dự xoay người, để lại người bên trong thư phòng suy nghĩ pháp phòng.

“Đây là điều mà con muốn sao? Thiên Tinh. “

Một lát sau, hoàng đế thu hồi ánh mắt nhìn theo bóng dáng Tô Bình Tu, nữ nhi của hắn suy sụp sau khi người kia rời đi, hé ra dung nhan thanh lệ tái nhợt.

Nàng xem như là cố gắng giữ vững bình tĩnh, hàm răng trắng gắt gao cắn chặt môi, hít sâu, không chịu thả lỏng.

Hoàng đế hình như rất lo lắng cho đôi môi duyên dáng của nàng sẽ chảy máu.

Hắn không khỏi thở dài, “xem ra Tô ái khanh rất tức giận.”

Lý Băng lặng lẽ không nói.

“Con thật sự muốn hắn lấy nữ nhân khác?”

Thân thể nàng run lên, con người mơ màng nhìn phụ hoàng, hình như chính là trông ngóng người kia.

“Quay về với thực tế thì dù sao hắn cũng muốn thành thân.” Nàng lặng lẽ, giọng nói có chút pháp phòng.

“Thế nhưng bây giờ không cần.”

“Ta cho hần bây giờ nên lấy.”

“Vì sao?”

Lý Băng im lặng một lát, “Như vậy cho dù ta chết đi, hần cũng sẽ không bị đả kích quá lớn, Bạch cô nương sẽ rất rất quan tâm hần.” nàng nói, giọng điệu linh hoạt kỳ ảo.

Hoàng đế nghe được mà cảm thấy rất đau lòng, “Thiên Tinh! Con —— “

“Hần tức giận cũng tốt, hận ta cũng tốt, ta không muốn hần vì ta mà đau khổ.”

“Đừng nói như vậy!” hoàng đế bỗng đứng hoảng hốt, giọng nói vội vàng, “Con sẽ không chết, sẽ không chết...”

“Phụ hoàng, lẽ nào người muốn Thiên Tinh lừa mình dối người sao?”

Lý Băng hồ hững hờ, liền khiến cho hoàng đế không còn lời nào để nói.

Đúng vậy, lẽ nào hần còn muốn Thiên Tinh lừa mình dối người sao? Từ lúc lần đầu tiên nàng phát bệnh tới nay, không chỉ có ngự y đối với bệnh tình của nàng đều bó tay, hần còn lên hỏi thêm vài danh y, hai ngày nay thay phiên tới cung bắt mạch cho nàng, cả đám cũng đều lắc đầu thở dài, không biết làm sao.

Mạch tượng bình thường a, bọn họ trăm miệng một lời nói, thực sự không biết được bệnh của Thiên Tinh công chúa từ đâu mà đến.

Hỏi bọn hần có hay không luồng hàn khí giăng co bên trong? Như là có, lại như là không có, không có gì chắc chắn.

Trừ phi tìm được vị chân nhân năm đó, bằng không thì dù là một trăm danh y cũng chỉ nhận được những suy luận bất động.

Nếu tìm ra hần rồi thì làm thế nào? Lúc trước nói không thuốc nào có thể chữa trị, nói Thiên Tinh vào một ngày mà hàn khí phát tán, liền cận kề cái chết không phải chính là hần sao?

Xem ra là bó tay, mà hình như Thiên Tinh đã biết trước kết quả nhưng vẫn thản nhiên tiếp nhận sự thật, thừa thế đưa ra đề nghị muốn Tô Bình Tu lấy thiếp.

Nàng nói không muốn hần phải cô đơn khi nàng đi, thà rằng bây giờ ép hần lấy thiếp, lạnh nhạt đối với tình yêu say đắm của nàng.

Nàng nói thà rằng để hần hận nàng, không muốn hần vì yêu nàng mà đau khổ.

Nàng nói xong vẫn bình tĩnh thản nhiên như vậy.

Vấn đề là —— trong lòng nàng có thể buông như vậy, thật có thể cam tâm như vậy?

※ ※ ※

Nàng đương nhiên không cam lòng, đương nhiên không có cách nào buông lòng dễ dàng như vậy.

Nhưng không cam lòng thì phải làm sao? Ý trời như vậy.

Ý trời muốn nàng thân nhiễm bệnh tật quái lạ, muốn nàng mạng không lâu dài, tìm tất cả các danh y cũng không thể chữa trị, nàng có thể nào cố gắng lại, có thể nào không cam lòng?

Lý Băng tự khuyên chính mình, cố gắng nói để chính mình phục tùng, để những uỷ khuất phiên muộn xuống.

Nàng cố gắng khắc chế, dùng hết sức ép mình phải chấp nhận tất cả.

Nhưng chính nàng không cam lòng.

Bình Tu bây giờ đối với nàng không quan tâm, hồ hững, lạnh nhạt vô tình như lúc hai người mới thành hôn.

Nàng hiểu rõ vì sao, đau đớn khổ sở tràn đầy, nhưng chỉ có thể cố nén lại, không dám trút hết ra.

Nàng chỉ có thể mặc cho hắn né tránh nàng. Mặc cho hắn đối với nàng hồ húng, mặc cho hắn tình cờ gặp nàng, cũng xem nàng như cây cỏ tỏ vẻ không thấy.

Làm như không thấy... Thì ra cảm giác bị làm như không thấy đau khổ đến như vậy, đặc biệt là người nàng yêu thương nhất.

Hoá ra tình yêu không chỉ có ngọt ngào, cũng sẽ có những đau đớn như vậy.

Cho dù cả hai đồng lòng, cũng không bảo đảm tất cả về sau này sẽ luôn viên mãn hạnh phúc.

Nàng chỉ là không muốn sau khi nàng chết hắn sẽ đau lòng gần chết. Vì sau này để hắn không đau lòng, không thể làm gì khác ngoài việc khiến chính mình đau lòng.

Nàng rất đau khổ.

Nhưng người đau khổ không chỉ có mình nàng, Bình Tu cũng đau khổ như thế.

Nàng biết, nàng nhìn ra được, hắn đối với nàng giận dữ cùng oán hận nhưng thực ra là vì hắn yêu nàng say đắm.

Hắn yêu nàng, cho nên không thể tin được nàng ra lệnh nói hắn lấy người khác.

Hắn cho rằng nàng không thương hắn.

Nàng là rất thương hắn a, sao không thương? Nàng cũng rõ ràng hiểu hắn yêu nàng, nàng đối với hắn cũng giống như hắn đối với nàng.

Hắn càng yêu nàng, nàng liền thấy có lỗi với hắn, hắn càng đối với nàng sâu đậm, nàng liền cảm thấy rất áy náy.

Nàng không nên để hắn yêu nàng, không nên ích kỷ như thế, vì muốn có người yêu nàng thương nàng, liền kéo hắn xuống địa ngục, thừa hưởng những đau khổ mà người thường không kham nổi.

Nàng sai rồi, sai rồi!

Nàng không nên khiến hắn yêu nàng, thà rằng hắn hận nàng.

Như vậy cũng tốt —— hắn càng hận nàng, càng thu hồi những suy nghĩ về nàng – yêu thương, một ngày kia khi nàng đã chết, hắn vẫn sẽ sống tốt như cũ, vui sướng mà hạnh phúc.

Bạch Diệp có thể mang hạnh phúc đến cho hắn, nàng tin là thế.

Nàng làm như vậy là đúng, những đau khổ phải chịu coi như cũng đáng giá... Lý Băng nhắm mắt, đáy lòng phục hồi, một lần lại một lần tin tưởng, một lần lại một lần.

Đến khi trái tim không thể thắt chặt hơn nữa, những giọt nước mắt lạnh lẽo chiếm lấy toàn bộ khuôn mặt nàng, nàng vẫn cứ để như thế.

“Hà tất phải chuốc khổ như vậy?” Một tiếng nói khàn khàn vang lên, lướt qua bên tai của nàng.

Thân thể nàng run lên, cả người cứng lại hồi lâu, mới lấy tay áo lau nước mắt, tiếp theo chậm rãi xoay người —— đứng nghiêm trước mắt nàng, chính là đương kim thái tử, con người đen trên khuôn mặt sáng ngời, trên trán toả ra thần thái khác người.

“Hoàng huynh sao lại ở đây?” Đối với nam nhân anh tuấn thành linh xuất hiện kia, nàng cảm thấy rất kinh ngạc, thần sắc nhưng chút biến đổi.

“Người hỏi hoàng huynh vì sao tới đây, vậy còn người?” Thái tử cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, ánh mắt nhìn qua sân chùa không bóng người, lại chăm chú nhìn nàng, “Thứ nhất ta, nghe trụ trì nói người đại giá quang lâm, bởi vậy cho người tiễn các khách hành hương khác, nếu ta không chịu rút lệnh bài ra, xác thực thân phận của mình, hắn còn không chịu để ta đi vào nha.”

Lẽ nào hoàng huynh cải trang xuất cung?

Lý Băng kinh ngạc, ánh mắt nhìn kỹ, thấy thái tử mặc dù luôn ăn mặc đẹp đẽ quý giá, nhưng hôm nay lại mặc trang phục bình dân, bên người chỉ mang theo một gã hầu y hộ vệ.

Trách không được hấn tự xưng là “Ta”, mà không phải “Cô”.

“Hoàng huynh vì sao phải cải trang ra cung?”

“Nghe nói ở đây thần phật linh nghiệm, đến cầu nguyện.” Thái tử trả lời, “Không muốn kinh động người khác.”

“Cầu nguyện cái gì?”

“Không có gì.” Ánh mắt thái tử bỗng nhẹ lung lay, dường như muốn lảng tránh câu hỏi của nàng.

“Cầu bình an cho một người mà thôi.”

Cầu bình an? Đặc biệt đi đến ngôi chùa nghe nói rất linh nghiệm này để cầu?

Chắc là người mà hoàng huynh rất coi trọng.

Lý Băng trong lòng hiểu rõ, miệng cũng không hỏi nhiều, chỉ hơi gật đầu.

Một lát, thái tử lại mở miệng, giọng nói rất có khí phách, “Ta đến đây cầu nguyện

Vậy còn người? Một mình lặng lẽ hao tổn tinh thần ở chỗ này?” Hấn nhìn nàng, “Không giống người, Thiên Tinh.”

Nàng nghe vậy chỉ hơi nhếch môi, như là chế giễu hấn, lại giống như đang tự chế giễu mình, “Hoàng huynh hiểu rõ Thiên Tinh là một người thế nào sao?”

“Ta là không hiểu rõ.” Hấn bình tĩnh, không hề bị lời đùa cợt của nàng làm ảnh hưởng tới tâm tình, “Nhưng người tuyệt đối không vì bất luận kẻ nào, bất luận chuyện gì, không nói đến một mình tự khóc.”

“Ta không khóc.”

“Có đúng không?”

“Không.” Nàng mạnh mẽ phủ nhận.

“Người nói không sẽ không nha.” Thái tử không thèm để ý, “Ta chỉ hiếu kỳ người một một mình ở đây làm gì.”

“Cũng giống người, cầu nguyện.”

“Cầu cái gì?”

“Giống người, cầu bình an.”

“Cầu cho ai?”

“Ta lúc này có hỏi người cái này không?”

“Không.” Con người đen của thái tử chợt loé, khoé miệng chợt cong lên tạo thành một nụ cười, “Người là không có hỏi.”

“Vậy người cũng đừng hỏi nhiều.”

“Đôi với người ta có thể đoán được.” Hấn thản nhiên, có ý định nhắc tới, “Người là đến cầu an cho Bình Tu nha.”

Nàng cắn môi, không nói.

“Đúng không?” Hấn không chịu buông ra.

“Đúng thì làm sao?”

“Người cầu sau khi người chết đi, phật cũng có thể bảo vệ hấn bình an vui sướng, đúng không?”

Thân thể nàng run lên, thoáng chốc ngược mắt, “Người thế nào biết được?”

“Biết được cái gì? Người sắp chết hay là người vì hấn cầu phúc?”

Nàng cắn răng, “Người thế nào biết ta sắp chết?”

“Ta không ngờ.” Thái tử thần nhiên chỉ ra, “Nghe nói phụ hoàng tìm các danh y cho người, trong lòng như có lửa đốt, cũng đoán được ít nhiều có chuyện đang xảy ra.”

Thì ra là thế. Không hổ là nhân vật thời gian tới sẽ lên nắm quyền, quả nhiên thông minh thận trọng.

“Về lời đồn khi người sinh ra đã có một luồng hàn khí, ta cũng nghe nói.”

“Nga?”

“Người thực sự tin vào cái lời đồn vô căn cứ này?”

“Không tin thì biết làm sao?” Nàng hồ hững trả lời, “Trên thực tế quả thực đúng là không ai chữa được cho ta.”

“Vì sao lại không thử?”

“Thử thế nào?”

“Tìm tên chân nhân năm đó.”

“Tìm ra thì đã có sao? Là hắc nói không có cách nào chữa được.”

“Nói vậy.” Thái tử bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.

Lý Băng liếc hắc trừng mắt, bỗng dừng xoay người, có ý muốn rời đi.

“Chờ một chút, Thiên Tinh.” Thái tử vươn cánh tay, nắm chặt ống tay áo của nàng.

Nàng nhú mày quay đầu lại, “Làm cái gì?”

“Ta không muốn người tiêu cực như vậy. Thử có gì ngại?”

“Liên quan gì đến người?” Nàng hơi nổi giận, “Tình cảm của chúng ta trước đây cũng không đặc biệt, không phải sao?”

“Chúng ta là không có cảm tình gì đặc biệt, nhưng người dù sao cũng là hoàng muội của ta.”

“Thì sao?”

“Cho nên ta không muốn người hy sinh như vậy. Không đúng với nguyên tắc.”

“Không cần người quản —— “

“Ta càng muốn quản!” Thái tử gầm nhẹ một tiếng, kéo thân thể của nàng, hai tay chăm chú bám chặt vai nàng, con người đen dầy lên hai ngọn lửa kỳ dị, “Vì sao nữ nhân các người lại muốn hy sinh vậy? Vì sao yêu một người là phải vì hắc làm như vậy? Vì hắc nuốt nước mắt vào trong lòng, một mình gánh chịu đau khổ như vậy. Vì sao?” Hắc dường như rất giận dữ, tay phải thô lỗ nâng cằm nàng lên, “Vì sao cần phải cao quý chết tiệt như vậy?” Nàng hô hấp căng thẳng, hầu như không cách nào nhìn thẳng hai tròng mắt rực lửa của hắc, “Buông.”

“Ta không buông!” Hắc quát, vẫn nhìn nàng như trước, “Trừ phi người nói cho ta biết vì sao.”

“Người...” Lý Băng hơi hoảng hốt. Không hiểu tại sao, nàng lại có một cảm giác quái dị, dường như người hoàng huynh bây giờ đang nhìn không phải nàng, mà là xuyên qua nàng nhìn một nữ nhân khác, ép hỏi nữ nhân đó

Cảm giác này khiến nàng rất sợ.

“Buông, người không bình thường.” Nàng giãy dụa suy nghĩ cách thoát ra khỏi cái nắm chặt của hắc.

Nhưng hắc vẫn không chịu buông tay, tay phải mặc dù nâng cằm của nàng, nhưng tay trái vẫn nắm chặt vai nàng, con người đen cam tức tới gần nàng, gần gũi tới mức nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hắc. “Đừng như vậy, buông...”

“Buông nàng ra!” Giọng nói bình tĩnh có chút tức giận vang lên, đồng thời khiến hai người kinh sợ, không nhìn được liền nhìn đến chỗ phát ra tiếng nói.

Là Tô Bình Tu.

Hắn xuất hiện đi khi nào, thân thể đi qua một cái cổng tròn, kiên định đi tới.

Trên ngũ quan đầy vẻ âm u tức giận.

“Bình Tu...” Nàng kinh ngạc kêu lên, giọng nói thấp xuống.

Thái tử cũng bắt giác buông vai nàng, lui hai bước.

“Buông nàng ra, người không được chạm vào nàng.” Tô Bình Tu trừng mắt nhìn nam nhân khí thế bất phàm kia, giọng điệu kiên định.

“Không cho ta?” Ánh mắt thái tử chợt loé, tiếp theo cười lạnh một tiếng, “Người không biết ta là ai?”

“Mặc kệ người là ai.” Giọng nói của Tô Bình Tu trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Bằng nhi là thê tử của ta, người không được chạm vào nàng.”

Ánh mắt hung ác của hai nam nhân giao nhau, dây dưa hồi lâu, đã đánh giá, cũng đã suy đoán.

Lý Băng do dự lên tiếng, “Bình Tu, hắn là —— “

“Câm miệng!” Không cho nàng cơ hội giải thích, Tô Bình Tu bỗng dừng quát lớn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, “Ta bây giờ tâm tình không tốt, đừng chọc ta.”

“Nhưng mà —— “

“Ta nói đừng chọc ta!” Hắn giận dữ, “Nếu Tiểu Điệp không kéo ta tới đây, nhìn nàng cùng nam nhân một trước một sau đi vào chùa, ta còn không tin nàng làm bậy ở bên ngoài.”

Nghe lời nói nghiêm khắc của hắn đối với Lý Băng, thái tử giận tím mặt, “Người này! Đây là thái độ của người đối với công chúa sao?”

“Ta muốn đối với nàng như thế nào người không được xen vào.” Tô Bình Tu không quay đầu lại, liếc mắt nhìn hắn, “Nàng là thê tử của ta, không phải của người.”

“Là thê tử của người thì thế nào? Nàng là một công chúa, người chẳng qua chỉ là một phàm phu tục tử.” Lời nói của thái tử cay nghiệt.

Tô Bình Tu trái tim thất lại, vừa đau vừa giận.”Đúng! Đó rõ ràng là địa vị của ta, trước mặt một công chúa ta không phải là cái gì cả, không phải là cái gì cả!” Hắn gầm nhẹ, con người đen bóng nổi lửa, lửa trong ánh mắt hắn càng mạnh khi nhìn Lý Băng, “Ta ở trong lòng nàng cái gì cũng không phải, đúng không?”

Lý Băng hô hấp căng thẳng, một câu nói cũng nói không được.

Sự im lặng của nàng cơ hồ càng chọc giận Tô Bình Tu, tay trái của hắn giương lên, ngón tay chỉ thẳng vào thái tử, “Đây là lý do nàng kiên trì muốn ta lấy Tiểu Điệp sao? Vì nam nhân này sao?”

Lý Băng nhíu mày, “Không phải...”

“Ánh mắt của người nhìn không sai, một nam nhân ngọc thụ lâm phong như thế, thực chúc mừng a.” Tô Bình Tu cắn răng, sắc mặt chợt chuyển sang trắng xanh, “Nói! Nàng có phải là vì cùng nam nhân này bên ngoài yêu đương hẹn hò vụng trộm, cho nên mới trăm phương nghìn kế đem Tiểu Điệp giao cho ta, cố gắng làm ta phân tâm?”

“Không, Bình Tu, người hiểu lầm rồi...”

Lý Băng muốn giải thích, nhưng Tô Bình Tu căn bản là không hề nghe, tức giận đã che hết lý trí của hắn, trong lòng hắn đối với nam nhân kia rất ghen tị, khiến hắn vừa đau vừa giận, vừa căm hận.

“Ta không nghĩ người là một nữ tử lăng lợ như vậy. Tất cả công chúa các người đều giống nhau, người nào nam nhân nào cưới được liền cả đời xui xẻo!” Hắn kích động chỉ trích nàng, “Coi như là ta ngu ngốc, cho nên mới yêu cái loại nữ nhân như người...”

Không không không, nghìn vạn lần đừng nói như vậy, nghìn vạn lần đừng nghĩ như vậy a. Lý Băng kinh hoảng không hiểu, bước hai bước đến chỗ Tô Bình Tu, ánh mắt sáng nhìn hắn, “Không phải, không phải như chàng nghĩ đâu, Bình Tu, chàng hiểu lầm rồi.” Nàng vội vàng nói, giọng nói mang theo chut cầu xin, “Ta không phải là cái loại nữ nhân mà ngươi tưởng tượng, hắn cũng không phải —— “

“Đừng chạm vào ta!” Tô Bình Tu điên cuồng hét lên một tiếng, bàn tay to cố gắng đẩy nàng ra, “Ta không cho người chạm vào ta, rời xa ta xa một chút!” Hắn trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt lộ ra đầy vẻ căm hận.

Cái ánh mắt căm hận đó xuyên qua người nàng, khiến toàn bộ máu trong người nàng đông lại, thân thể nàng run lên, lúc nóng lúc lạnh, tâm thần cuồng loạn.

“Ta hận nàng, Lý Băng, đừng để ta thấy ngươi lần nữa!” Hắn lạnh lùng, từng câu từng chữ.

Ý nghĩ lạnh lẽo bao vây toàn thân nàng, nàng lại càng thêm run, mà trái tim lại càng thắt chặt lại, “Đừng nói như vậy. Chàng không nghiêm túc...” Nàng thì thào, kỳ thực không hiểu rõ mình đang nói cái gì.

“Ta là nghiêm túc, rất nghiêm túc.” Hắn âm u nhìn nàng, con ngươi ngoại trừ niềm căm hận vô biên, không còn cái gì khác, “Ta hối hận vì đã từng yêu nàng, thực sự hối hận! Bây giờ đối với quyết định của nàng, ta muốn thu hồi toàn bộ tình yêu đối với nàng, toàn bộ!”

Toàn bộ.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, trừng mắt không biết vì sao, ánh mắt dường như ẩn giấu mưa lất phất cùng sương mù nhìn thân hình cao ngất của hắn.

Hắn nói toàn bộ...

Hắn muốn thu lại toàn bộ tình yêu đối với nàng, một giọt cũng không để lại, một chút cũng không dư thừa!

Hắn không bao giờ yêu nàng nữa, ánh mặt đẹp sẽ không bao giờ ôn nhu như trước nhìn nàng, đôi môi đó sẽ không bao giờ nói những lời yêu bên tai nàng nữa, hai bàn tay đó sẽ không bao giờ gặt gao, nắm tay nàng nữa.

Hắn không bao giờ yêu nàng, thương tha, ôn nhu cẩn thận tỉ mỉ với nàng nữa.

Không bao giờ nữa!

Không bao giờ vì nàng mà đau khổ nữa...

Đúng rồi, đây là điều nàng muốn, là điều mấy ngày nay nàng vẫn muốn.

Không phải sao? Không phải sao?

Nàng cuối cùng cũng thùng công, không phải sao?

Nhưng vì sao ngực lại thắt lại như thế, ngay cả một hơi thở cũng rất khó khăn? Vì sao trong lòng lại đau như thế, đau đến mức nàng không thể chống đỡ, ngay cả nước mắt cũng vỡ ra rơi xuống?

Vì sao lại đau nhức như vậy? Ngay cả ánh mắt của nàng cũng không nhìn rõ khuôn mặt của hắn, chỉ cảm thấy trước mắt đen kịt, bao phủ toàn bộ thế giới xung quanh của nàng.

“Mưa lớn như vậy, muốn cãi nhau cũng đi vào đi rồi giải quyết!” Giọng nói của một người quát lớn, “Thiên Tinh, đi thôi, đi trốn mưa.”

Nàng hình như nghe chứ không thấy, đôi mắt vô thần.

Thì ra là mưa. Nàng nghĩ, ướt sũng đáy lòng của nàng, thì ra là mưa chảy qua tứ chi cùng xương cốt của nàng.

Trách không được lạnh như thế, trách không được thân thể của nàng lại run lên, dường như gió thu đang điên cuồng thổi từng chiếc lá rơi xuống.

Thì ra là mưa.

Thì ra là mưa mang leo lạnh lẽo khiến nàng run rẩy.

Thì ra là mưa...

Nàng mông lung nghĩ, đôi mắt cũng nhắm lại, thân thể xụi lơ, chậm rãi rơi vào một thế giới đen tối.

Câu cuối cùng truyền vào trong đầu nàng, là tiếng nói lo lắng của hoàng huynh.

“Chết tiết! Điều là do ngươi không phân tốt xấu. Ngươi không biết cô là ai? Là đương kim thái tử a, là hoàng huynh của Thiên Tinh...”

※ ※ ※

Hắn là kẻ ngốc! Là kẻ ngốc đáng ghét nhất. Hắn thực chết tiết!

“Ngươi không biết cô là ai? Là đương kim thái tử, hoàng huynh của Thiên Tinh, không phải là nam tử không rõ ràng mà ngươi tưởng tượng ra!”

Hoàng thái tử nghiêm khắc răn dạy hắn, giọng điệu hàn khóc, không để lại cho hắn chút tình cảm nào.

Hắn đáng đời, là nên như thế, đáng lẽ phải sớm có người cho hắn một đấm để hắn tỉnh táo.

Như vậy hắn sẽ không làm tổn thương Băng nhi.

Tô Bình Tu hồi hận, tự hối tự trách, đôi mắt nhìn Lý Băng đang nằm trên giường, chỉ cảm thấy trong lòng như có dao cắt, không ngừng co rút đau đớn.

Nàng bệnh trầm trọng như vậy, toàn thân nóng hổi, khuôn mặt vô cùng tái nhợt, mà thần trí lại bất tỉnh.

Ngự y chẩn đoán bệnh, là hàn khí trong cơ thể phát tán hơn nửa lại còn dính mưa, nhiễm phong hàn.

Thái tử vừa nghe liền tức giận mắng chửi hắn, khiến cả người hắn hoang mang lo sợ.

“Ngươi không hiểu được sao? Thiên Tinh trời sinh trong cơ thể đã mang một luồng hàn khí không rõ ràng, thế nào cũng không trị tận gốc được, mỗi lần phát tán một lần, liền đem nàng đến càng gần hơn với cái chết.”

Đúng vậy, hắn không hiểu được, nhưng hắn vì sao không hiểu được? Băng nhi vì sao không nói cho hắn?

“Ta làm sao biết biết được? Làm sao biết được nàng tại sao lại không nói cho ngươi, lại lẳng lẽ một mình chịu đựng? Có thể là vì sợ ngươi đau lòng.”

Sợ hắn đau lòng sao? Sở dĩ biết nàng có thể chết bất cứ lúc nào mà tan nát cõi lòng sao? Băng nhi, Băng nhi... Nàng đối với hắn sâu nặng như vậy, vậy mà hắn còn hiểu lầm nàng, còn khiến nàng trọng thương như vậy.

Tô Bình Tu hô hấp nghẹn lại, bỗng dưng nhớ lại cuộc đối thoại của hai người hôm đó bên cạnh thủy hồ.

“Ta muốn bên cạnh nàng cả đời.”

“Cả đời?”

“Cả đời. Sinh tử không rời.”

“Vì sao?”

“Dĩ nhiên là bởi vì ta rất yêu nàng a.”

Trách không được lúc đó nàng lại có vẻ mặt như thế, trách không được lúc đó khuôn mặt nàng bỗng dưng âm u, lời nói như nghẹn lại ở cổ họng, nói không được.

Hắn cho rằng là thân thể của nàng bỗng dưng thấy khó chịu, thực ra không phải.

Nàng là bởi vì quá chấn động, vì hắn thề muốn cùng nàng sinh tử không rời, quả thực khiến tinh thần cùng thể xác của nàng chịu sự dẫn dắt ghê gớm.

Bởi vì nàng biết rõ mình không thể, biết rõ mình có thể chết bất cứ lúc nào, không thể cùng hắn sống tới già, cho nên mới đau khổ như vậy. Nhưng nàng không nói, một mình lặng lẽ chịu đựng, chính là sợ hắn đau

lòng, sợ hấn khổ sở, càng sợ hấn không chịu nổi sự đau khổ khi nàng rời đi, trăm phương nghìn kế muốn hấn lấy Tiểu Điệp.

Nàng cho rằng chỉ cần hấn lấy Tiểu Điệp, có thể quên hết tình ý đối với nàng, sau đó sẽ không vì nàng chết mà đau xót.

Nàng là nghĩ như vậy, là nghĩ như vậy.

Tô Bình Tu trong lòng lẫn lộn, lại không thể nhin đau lòng tự trách, bất giác ghen ngào.

“Băng nhi, ta không tốt Băng nhi, là ta sai rồi, là ta có lỗi với nàng... Nàng tỉnh lại đi, van cầu nàng, nhất định phải bình an tỉnh lại a.” Hấn vội vã, cúi người nói ghen ngào bên cạnh tai của nàng, bàn tay to nắm chặt tay nàng có chút lạnh lẽo, bàn tay nhỏ bé thoảng chốc nóng lên —— tha thiết, rất sợ chỉ buông ra một chút thì linh hồn nàng sẽ tiêu tan.

“Bình Tu, Bình Tu... Mọi việc không giống như chàng nghĩ, đừng hiểu lầm ta, không phải là như thế...” Từng lời nói hoảng loạn phát ra từ miệng miệng nàng, khiến Tô Bình Tu run rẩy, vội vã quay đầu.

“Nàng tỉnh rồi sao? Băng nhi.” Hấn nhìn dung nhan tái nhợt của nàng, cố gắng mong muốn đôi mắt đóng chặt đó xuất hiện một chút dấu hiệu thức tỉnh, “Nàng có đúng hay không đã tỉnh?”

“Hấn là hoàng huynh của ta, chỉ là hoàng huynh, không phải... Như chàng nghĩ...” Nàng không có tỉnh, chỉ là nói mê. Ngay cả nói mê nàng cũng quan tâm đến chuyện của hấn.

Trong lòng Tô Bình Tu đau nhói, tay phải xoa xoa những giọt mồ hôi lạnh trên trán nàng, không ngớt đau xót, “Ta biết, ta biết, nàng nên nghỉ ngơi đi, ngủ đi, đừng quan tâm những chuyện này nữa.”

Lý Băng không có nghe thấy, hô hấp vẫn như trước, vùng xung quanh lông mày nhíu lại đầy ưu phiền.”Ta... Sai rồi, không nên cưỡng bức chàng lấy ta...” Nàng thì thào, “Không nên khiến chàng yêu ta...”

“Không, nàng không sai. Ta không hối hận vì lấy nàng, lại càng không hối hận vì yêu nàng, ta vẫn sẽ yêu nàng, Băng nhi, sinh tử không thay đổi.” Hấn vội vã, rất mong muốn nàng sẽ nghe được lời thế, “Nàng nghe thấy được không? Ta vẫn sẽ yêu nàng.”

Nàng dường như không nghe thấy được, lại dường như không phải, đôi môi tái nhợt đóng lại.

Nàng mơ hồ hát khe nghe rõ ràng không phải là nói mơ.

“Băng nhi, nàng đang nói cái gì?” Hấn sốt ruột, để tai sát vào môi nàng, dừng lại suy nghĩ để nghe.

Được một lát, sau nhiều lần lẩn quẩn hấn cũng nghe thấy nàng nói, một chính là lời nói nỉ non, trong lòng càng lúc càng nặng, rơi thẳng xuống đáy cốc.

“Thiên sương hà đêm trắng sao thừa, nhất nhận thanh tê nơi nào về. Sớm biết nửa đường ứng với giúp chồng, không bằng cho tới bây giờ bản độc phi.”

“Thiên sương hà đêm trắng sao thừa, nhất nhận thanh tê nơi nào về. Sớm biết nửa đường ứng với giúp chồng, không bằng cho tới bây giờ bản độc phi.”

“Thiên sương hà đêm trắng sao thừa, nhất nhận thanh tê nơi nào về. Sớm biết nửa đường ứng với giúp chồng, không bằng cho tới bây giờ bản độc phi.”

“Sớm biết nửa đường ứng với giúp chồng, không bằng cho tới bây giờ bản độc phi...”

Hấn ngẩng đầu lên, hô hấp run lên, đôi mắt đã sớm không còn sương mù lẫn xuống hai giọt nước mắt.

11. Chương 11

”Ô ái khanh, Thiên Tinh gần đây tinh thần thế nào?”

“Hồi hoàng thượng, thân thể của nàng đã hoàn toàn khỏi bệnh, dáng dấp đã trở lại như trước.” Tô Bình Tu ngược mắt, nhìn long nhan thánh thượng đang cau mày, “Hoàng thượng không cần lo lắng.”

“Nàng thật là đã khoẻ rồi?”

“Tất cả đều đã khỏe.”

Hoàng đế nghe, nhưng lại kiềm chế không được một tiếng thở dài, “Mỗi lần nàng phát bệnh quay về, trăm đều sợ là lần cuối cùng, thực không biết được ——” hần bỗng đứng dừng lại, dường như đang cố gắng thu hồi lời nói không may.

“Yên tâm đi, hoàng thượng.” Tô Bình Tu mỉm cười, “Thần sau này sẽ đối đãi thật tốt với công chúa, tuyệt đối không để nàng phát bệnh.”

“Đúng không? Vậy phiền người hao tổn tinh lực nhiều.”

Tô Bình Tu gật đầu, ánh mắt di chuyển rồi lại dừng trước mặt long nhan, “Hoàng thượng, thần có một chuyện muốn nhờ.”

“Nói thẳng không sao cả.”

“Thần khẩn cầu hoàng thượng cho phép thần nghỉ ngơi, thần muốn mang công chúa đi khắp mọi nơi.”

“Đi khắp mọi nơi?” Hoàng đế hơi sững sốt.

“Công chúa từ khi ra đời chưa từng đi ra khỏi thành, Giang Nam, Trường Thành, chỉ cần nàng vui vẻ, thần nguyện ý làm bạn cùng nàng đi khắp chân trời góc bể.”

“Thế nhưng thân thể của nàng...”

“Hoàng thượng thỉnh bớt buồn, thần đã hỏi qua ngự y, thân thể của nàng không phải yếu tới mức không chịu nổi.

Ra ngoài đi chơi cũng không gây tổn hại đến sức khỏe.”

“Nhưng bốn ba nghìn dặm, trăm sợ...” Hoàng đế do dự, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, “Cũng được, Khanh mang Thiên Tinh đi khắp nơi đi, coi như là để nàng một phen mở mang hiểu biết. Nói không chừng là cuối cùng ——” nói đến đó, hần lại dừng lại, kinh ngạc nhìn Tô Bình Tu.

Người đó vẻ mặt không có gì khác thường, khóe miệng vẫn như trước nhếch lên.

※ ※ ※

“Người thực không quan tâm sao ? Biểu ca, vì sao khóe miệng còn có thể mỉm cười?” Bạch Diệp hỏi, giọng nói buồn bực.

Nàng nhìn khuôn mặt ngũ quan phân minh của biểu ca, cố gắng tìm ra một chút khác thường, nhưng tìm thế nào cũng không ra.

Nương tử mà hần yêu quý sắp chết, vì sao dáng dấp của hần vẫn còn có thể bình tĩnh được như vậy?

Ngày ấy, hần cùng với Thiên Tinh công chúa cãi nhau ở trong mưa, nàng quả thực là lẳng lặng quan sát.

Trên thực tế, nếu nàng không hoài nghi công chúa thường ngày luôn luôn lên chùa là vì tình nhân, cũng không kiên quyết kéo biểu ca tới đó, thì cũng sẽ không phát sinh những hiểu lầm.

Nàng thừa nhận, trong lúc đó là chính mình cố ý tạo ra mâu thuẫn giữa bọn họ, nàng ghen tị với bọn họ, trăm phương nghìn kế muốn ly gián tình cảm của hai người đó.

Nhưng hai ngày nay nàng phát hiện, mình đã sai rồi.

Nàng không biết Thiên Tinh công chúa từ khi sinh ra đã bị hàn khí bao quanh người, mà mỗi khi hàn khí phát tán, thì đó là lúc cận kề cái chết.

Nàng cho rằng nàng ấy bẩm sinh đã là một công chúa kiêu ngạo thất thường, cho nên mới thoảng cái thì ép biểu ca lấy nàng ấy, thoảng cái thì lại muốn hần nạp thiếp.

Nàng cho rằng trong lúc đó biểu ca bị người con gái kiêu ngạo kia đùa giỡn, không ngờ tới người con gái kiêu ngạo cao cao tại thượng đó cũng đang bị số phận đùa giỡn như thế.

“Biểu ca, Tiểu Điệp sai rồi đúng không?” Giọng nói nàng run rẩy, đôi tay nhỏ bé đặt ở trên đầu gối, gắt gao nắm chặt lại, “Nàng sợ dĩ muốn người lấy ta, là không muốn người sau này cô đơn hiu quạnh phải không?”

Tô Bình Tu chỉ là lặng lẽ không nói.

Bạch Điệp nhìn hắn hồi lâu, hít sâu một hơi, ánh mắt chợt loé lên, “Biểu ca, nói cho ta biết, cho dù người cười ta, cho dù tha sau đó thực sự đã chết, người vẫn sẽ không yêu ta giống như yêu nàng ấy?”

Tô Bình Tu nghe vậy chấn động, con ngươi sáng lên nhìn nàng, “Ta rất xin lỗi, Tiểu Điệp.”

Hắn thấp giọng nói, tiếng nói khàn khàn.

“Biết rõ nàng có một ngày sẽ chết, nhưng người vẫn không hối hận vì yêu nàng?”

“Tuyệt đối không hối hận.” Hắn kiên định đáp lại.

Bạch Điệp run lên, nhắm mắt, “Người căn bản... Không muốn là không muốn lấy ta phải không?”

“Đúng.”

Bạch Điệp im lặng trong chốc lát, chậm rãi mở mắt, ánh mắt sáng ngời nhìn hắn hồi lâu, “Đến bên cạnh nàng đi.” Nàng hít sâu, lấy hết dũng khí mình đang có, “Nàng đang chờ người kia.”

※ ※ ※

“Nàng đang đợi ta sao?” Tô Bình Tu cúi đầu ôn nhu hỏi thăm, con ngươi đen bình tĩnh nhìn mỹ nhân thanh nhã đang trang điểm trước gương.

Lý Băng xoay đầu, lông mày uốn cong, đôi môi nở nụ cười.

“Mau tới giúp ta, ta chuẩn bị không tốt.”

“Thế nào không cho các tỷ nữ giúp nàng?”

“Ta không muốn các nàng giúp đỡ ta muốn nàng.” Tha nói, ánh mắt có ba phần nghịch ngợm, bảy phần đang làm nũng.

Tô Bình Tu như nhảy lên trong lòng, kiềm chế không được yêu nàng cưng chiều nàng. Hắn đến gần nàng, ôn nhu chải tóc mây của nàng, “Muốn chải tóc như thế nào?”

“Ta nói ra chàng có thể làm sao?” Nàng hình như có ý định chinh đồn hắn.

“Nói một chút xem.”

“Vây... Ở đây trước tiên kết một tóc bím, sau đó vòng lên, sau đó...” Nàng nhẹ nhàng giải thích, giọng nói vừa trong trẻo vừa mềm mại duyên dáng, ngọt ngào, khiến trong lòng hắn một hồi yêu thương.

Hắn không nói gì, cười cười vuốt sợi tóc theo chỉ thị của nàng, nhìn khuôn mặt nàng khí sắc hồng hào, suy nghĩ lại bỗng quay về mấy ngày trước, lúc khuôn mặt thanh lệ của nàng vẫn òn về tái nhợt.

“Ta sai rồi, Bình Tu, thực sự sai rồi.” Nàng cúi đầu nói, nửa người trên yếu ớt dựa vào tường, cúi đầu.

“Vì sao lại nói như vậy?”

“Ta lúc trước không nên ép người lấy nàng.” Nàng nhẹ nhàng giải thích, giọng nói đầy đau khổ, “Lúc trước ta chỉ nghĩ mình sắp chết, muốn có người yêu thương ta, giống như Cửu đường ca yêu Nguyệt Nha Nhi, nhưng không nghĩ rằng...”

“Không nghĩ tới cái gì?”

“Không nghĩ tới chữ “Tình” không phải là một từ đơn giản, không nghĩ tới nó có thể thu hút tâm hồn của người khác. Ta chỉ nghĩ muốn có một người yêu ta thương ta, lại không nghĩ rằng sẽ có ai vì ta mà động lòng, sau khi ta chết sẽ đau khổ không gì sánh được.” Nàng dừng lại, im lặng một lát gương mặt lên, đôi mắt sáng chứa đầy nước mắt, “Ta không nghĩ tới lại khiến chàng yêu ta, lại khiến chàng đau khổ dẫn vật như thế. Ta...” Nàng nghẹn ngào, “Quá ích kỷ, quả thực tội không thể tha.”

Sau khi hít một hơi, nàng mới tiếp tục nói “Mấy ngày nay ta càng nghĩ càng thấy khổ sở, vẫn nghĩ —— chàng yêu ta như vậy sẽ rất đau khổ, lúc trước thực không nên dính dáng quan hệ với người... Thiên sương hà tự dạ sao thưa, nhất nhận thanh tê nơi nào về. Sớm biết nửa đường ứng với giúp chồng, không bằng cho tới bây giờ bản độc phi.” Nàng lại đọc bài thơ đó, bài thơ mà lúc nàng hôn mê vẫn đọc.

Trong lòng hần đau xót, “Bằng nhi.”

“Chàng có hận ta không? Bình Tu” Ánh mắt nhìn hần đầy áy náy tự trách, “Nếu không bởi vì ta, thì hôm nay chàng không cần phải chịu những tình cảm dằn vặt này.”

“Không bao giờ, Bằng nhi, bây giờ thấy thế nào?” Hần nhanh chóng kéo bàn tay lạnh lẽo của nàng, nắm chặt, “Sống chết rộng rãi, cái chết không thể nói trước. Cùng nắm tay nhau, sống đến già.”

“Đối với chàng ta không thể, không cách gì có thể sống tới già với chàng.” Nàng kích động nói, “Ta không biết được chính mình có thể sống tới bao giờ.”

“Ta cũng không biết được.” Hần càng thêm nắm chặt tay nàng, cố gắng truyền tải tình yêu của mình, “Ta cũng không biết được mình có thể sống tới khi nào. Nhưng cả đời này, ta là đã rất yêu nàng, sống chết rộng rãi, vĩnh viễn không thay đổi.”

“Nhưng chẳng lẽ chàng chấp nhận làm một con chim nhận đơn độc, cũng không cần người yêu giúp chồng, lại càng thêm đau khổ?”

“Ta không chấp nhận.” Hần kiên định, không chút nào do dự, “Nếu như là một con chim cô độc thì chưa từng biết nàng, chưa từng cùng nàng yêu nhau, ta thà không làm.”

“Thế nhưng Bình Tu —— “

Nàng muốn nói gì, lại bị chính lời nói cùng ánh mắt của hần ngăn cản miệng, “Ta không hối hận vì cưới nàng, lại càng không hối hận vì yêu nàng, trừ nàng ra, ai ta cũng không muốn.

Tiểu Diệp cũng tốt, những người khác cũng tốt, nhưng ta không muốn, chỉ cần nàng.” Hần tình cảm, “Chỉ cần một mình nàng.”

Bên má Lý Bằng chảy xuống một giọt lệ, “Cho dù ta chỉ mang cho chàng, chỉ có những đau khổ vô cùng tận?”

“Đứa gốc, nàng gây cho ta những đau khổ thế nào?”

Nàng gây cho hần những đau khổ nào?

Nàng cho hần rất nhiều sung sướng, rất nhiều ngọt ngào, rất nhiều tình ý, cảm nhận được rất là tốt.

Vì cảm nhận được như vậy nên sau này nàng chết đi hần sẽ cực đại đau khổ?

Nửa đêm nằm mơ, hần không chỉ có một lần đặt tên lên ngực tự hỏi.

Nếu yêu nàng đã biết kết quả như thế này, hần có thể hay không tình nguyện không quen biết nàng? Chưa từng yêu nàng?

Không biết được thì ra trên đời có một người là nàng, có một người kề cận trái tim, nhất cử nhất động, mỗi lần cười đều lôi kéo hần như nàng?

Hần nguyện ý sao? Nguyện ý sao?

Không, hần không muốn!

Hần thà rằng có một ngày sẽ chịu những đau khổ cực lớn, thà rằng sẽ có một ngày tan nát cõi lòng, cũng không muốn rằng chính mình chưa từng gặp qua nàng, chưa từng yêu nàng, chưa từng biết trên đời này có một nữ nhân đáng để hần toàn tâm toàn ý yêu thương.

Mặc kệ nàng có thể sống bao lâu, mặc kệ hần có thể bên cạnh nàng bao lâu, chỉ cần có thể đã từng là sự thực, hoàn toàn ở bên cạnh nàng, liền khiến cả đời hần khó quên, cảm tạ trời đất a. Hần im lặng hồi lâu, nhiều lần lựa chọn đáp án —— đáp án chân thành nhất!

Nàng hiểu không? Nàng có thể hiểu rõ không?

Suy nghĩ của Tô Bình Tu bay đi khắp nơi quay về, ánh mắt lấp lánh nhìn mỹ nhân phản chiếu trong gương.

Khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân, còn cười một chút.

Nàng cười, là bởi vì đã hiểu tâm lòng chân thành của hắn, hay là chỉ là tinh thần đã tốt hơn, không dành lòng để hắn khổ sở?

Hắn đoán không ra.

※ ※ ※

Tuyết.

Tuyết mịn im lặng bay xuống, mềm mại rơi xuống đất, khiến cho mọi vật như được trang điểm thêm một lớp phấn trắng.

Trên mặt đất trắng xoá, có một cô nương xinh đẹp.

Băng nhi.

Chiếc áo lông cáo màu bạc, quần màu trắng, toàn thân nàng giống như tuyết trắng, giống như một mảnh màu bạc trên mặt đất, rất giống với một tuyết nữ bằng thanh ngọc khiết.

Thiên nữ không phải là một người mà con người có thể dễ dàng nhìn trộm, cho nên Tô Bình Tu nhìn nàng, đáy lòng bất giác nổi lên chút sợ hãi.

Hắn nên hay không nên nhìn nàng như vậy? Đứng yên một bên như vậy, nhìn nàng nhảy múa bay nhảy, xoay tròn, ngẩng đầu lên nhìn tuyết bay khắp trời, vươn tay hứng lấy ngọc trai lạnh của bầu trời.

Nàng là rất hài lòng, dung nhan siêu phàm xuất trần vẫn mỉm cười yếu ớt như vậy.

Nàng nhẹ nhàng cười, nghịch ngợm đập lên những hạt tuyết mịn, tạo ra những hoa văn đẹp đẽ, một lát sau, dường như chưa đủ hứng thú, ở trên tuyết nhảy lên một điệu múa đơn giản.

Chiếc áo lông cáo màu bạc rơi xuống, vạt áo màu bạc buộc bên hông theo gió tung bay, ống tay áo màu trắng nhanh nhẹn như bướm.

Nàng toàn tâm toàn ý khiêu vũ, bắt đầu mềm mại di chuyển, chỉ chốc lát sau, động tác càng thêm mềm mại mau lẹ di chuyển, như thần tiên nhẹ nhàng thổi.

Hắn hoảng hốt, hầu như cho rằng nàng muốn bay lên trời, giống như Hằng Nga chuẩn bị bay lên cung trăng.

Nhưng nàng không có lên trời, trái lại còn rơi xuống trên đất, khuôn mặt đẹp đẽ rơi vào băng tuyết.

Hắn hoảng hốt, phi nước đại đến, “Làm sao vậy? Băng nhi, có bị sao không?” Hắn hoảng loạn hỏi, nhanh chóng nâng nàng dậy.

Nàng ngẩng đầu, phất những hạt tuyết trên mặt, vẫn cười rạn rở như trước, “Ta không sao, chỉ vấp chân một lúc mà thôi.”

Hắn đỡ nàng đứng dậy, nhân tiện nhặt chiếc áo lông cáo choàng cho nàng, “Thực sự không có việc sao? Ai, không nên cho nàng ra ngoài giữa trời tuyết thế này, lỡ bị ốm thì biết làm sao bây giờ?” Hắn ôn nhu phất tuyết băng trên mặt dùm nàng, cảm thấy cơ thể nàng rất lạnh, bất giác càng thêm luống cuống.

“Đừng lo lắng, ta là Băng nhi a, trời sinh ra đã thích hợp với bầu trời như vậy.” Nàng nghịch ngợm, cánh tay non mềm của nàng nắm lấy bàn tay to của hắn, “Xem này, tay của ta vẫn còn chút ấm nha.”

Là có chút ấm áp, có thể là bởi vì da thịt hai người có chút quan hệ.

“Nàng thực sự không sao?” Hắn kinh ngạc hỏi.

“Không sao.” Nàng cười nói, “Ta rất tốt, lại còn rất hài lòng nha.”

“Thực sự?”

“Thực sự.” Nàng gật đầu, “Cảm ơn chàng đã bỏ tất cả để đưa ta đi chơi, cảm ơn mấy ngày nay khiến ta mở rộng kiến thức rất nhiều, ta thực hài lòng, từ nhỏ đến lớn, chưa từng nghĩ rằng đời người thông dong lại thoải mái như vậy. Cuộc đời này thật không uống công.”

Nàng nói như là một lời cuối cùng.

Tô Bình Tu bất giác hoảng hốt, hấn cổ nín lại, đem hai tay kê sát gò má của nàng, “Ta cũng hài lòng. Nàng nói chỉ có nàng cả đời chưa được thanh thản như vậy sao? Hơn hai mươi mấy năm qua, ta ngày đêm học để được thi đậu, làm sao có thể đi những nơi này? Đây cũng là lần đầu tiên ta thoải mái như vậy.”

“Nói như vậy chúng ta đi chơi là rất đúng.”

“Phi thường đúng. Rất đúng.”

Nàng nhìn hấn chăm chú, “Cả đời cứ như thế này là được rồi, chỉ có hai chúng ta, không có những người khác quấy rối, đi khắp nơi chơi đùa.”

“Đi.” Hấn thoải mái hứa hẹn, “Chỉ cần ở cùng một chỗ với nàng, chỗ nào cũng được.”

“Thực sự?”

“Thực sự.” Hấn thấp giọng hứa hẹn, con ngươi nhìn nàng đầy chân thành, “Nàng không phải là công chúa, ta cũng không phải là quan văn, chỉ có hai người chúng ta, một nương tử, một tướng công, chỉ cần như thế thưởng thức cuộc đời.”

Nàng bỗng dưng run lên, chiếc mũi nhọn có chút bất thường.

Hấn bất giác ôm sát thân thể mảnh khảnh của nàng, “Thế nào? Quá mức cảm động sao?”

Khuôn mặt nàng chôn sâu vào trong ngực hấn, nhẹ nhàng cười.

Hấn vì nàng nở một nụ cười, tiếp theo, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên, đôi môi tuấn lãng nhẹ nhàng đè lên môi nàng.

Nàng không có chống cự, nhưng đôi môi lại buông một câu nhỏ, “Có người tới.”

“Mặc kệ hấn.”

Nàng cười, “Hình là Vương Vũ, xem ra là đã mua xong đồ đạc trở về.”

Hấn nhíu mày, nhịn không được chửi một tiếng.”Chết tiệt.”

Nàng vừa cười, ánh mắt di chuyển, nhìn nam tử kia đang thở hồng hộc.

“Công chúa, Phò mã, tìm được rồi.”

“Tìm được cái gì?” Tô Bình Tu không kiên nhẫn hỏi.

“Thái tử điện hạ phái người đến nhắn, nói là đã tìm được tên chân nhân năm đó...”

Đại kết cục

“Người chính là tiểu nữ năm đó? Hoá ra đã trở nên xinh đẹp yêu kiều như thế này.”

Đôi mắt nhấp nháy, dù đã già những có vẻ vẫn rất khoẻ, lão nhân đó mặt một bộ đạo bào màu xám bình tĩnh nhìn nàng.

Nháy mắt nhưng không nháy mắt.

Kỳ dị, Lý Băng cảm thấy như mình bị nhìn thấu, dường như tất cả của nàng, những suy nghĩ giấu ở nơi sâu nhất đều bị lão nhân kia nhìn thấy.

Lão nhân đó khí chất phi phàm, tiên phong đạo cốt, chẳng lẽ thực sự là người có năng lực biết trước tất cả?

“Ta biết người một ngày nào đó sẽ đến tìm ta.” Hấn mỉm cười, “Nhưng không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở nơi này.”

Lý Băng nhìn hấn, “Người biết ta muốn tìm người?”

“Người không muốn sao?” Lão nhân hỏi vặn lại.

Nàng lặng lẽ.

“Người đã phát bệnh rồi sao?”

“Đã phát qua.”

“Vài lần?”

“Ba, bốn lần.”

“Lần đầu tiên phát tán là lúc gặp hấn không lâu sau sao?”

“Hấn?”

“Tô Bình Tu. Tướng công của người.”

“A, người biết Bình Tu...” Nàng có chút mờ mịt, con người bắc giác nhìn về cánh cửa đang đóng chặt.

Bình Tu bây giờ đang ở bên ngoài, bởi vì lão nhân kiên trì muốn nàng vào một mình, không ai được vào nên hấn phải chờ sốt ruột ở ngoài, tất nhiên ở trong lòng đang suy đoán kết quả cuộc nói chuyện của nàng với gã chân nhân kia, suy đoán xem bệnh của nàng có thuốc chữa không, tâm tình đau đớn mà hoảng loạn.

Hấn ngày đêm lo lắng trong lòng, lo lắng một ngày nàng sẽ đột nhiên chết đi, nhưng khoẻ mãi hết lần này đến lần khác luôn nở nụ cười nhìn hấn —— là cười thật lòng sao?

Trong lòng Lý Băng như căng ra, hô hấp căng thẳng, né tránh hồi lâu, con người lại một lần nữa nhìn nét mặt của lão nhân, “Người biết nào?”

“Thế nào không biết?” Hấn đáp, “Ta còn biết nguyên nhân phát bệnh của người.”

“Vì sao?”

“Vì tình.”

Nàng ngẩn ra, “Tình?”

“Hấn chính là nguyên nhân phát bệnh của người.” Lão nhân giải thích, vẻ mặt bình tĩnh hờ hững, “Thiên nữ là là không được động lòng, một khi đã động lòng, liền sẽ bị phạt.”

Nàng không hiểu được được, lẳng lẳng nhìn lão nhân.

“Lần đầu tiên thấy người, ta đã ngờ tới được số phận của người, nhiều nhất là lúc hai mươi tuổi, khi người gặp người trong lòng, hàn khí sẽ lần đầu phát tác.”

“Ý của người là... Ta sẽ phát bệnh là bởi vì động tình?”

Quả thực là sai lầm.

“Người nghĩ vô căn cứ sao?” Hấn vẫn như là nhìn thấu nàng, “Nhưng đây là mạng của người. Nếu người suốt đời vô tình không muốn thì cũng muốn mà thôi, lại gặp hấn, lại động tình. Đã có tình, liền có hỉ nộ ái ố, liền có nỗi buồn, căn bệnh cũng theo thế không dừng được.”

Lý Băng giật mình, trong lòng nổi lên một làn sóng kỳ dị, “Trị không được sao?”

Nàng không sợ chết, thực sự. Chỉ sợ Bình Tu khi nàng chết sẽ không chịu nổi, sẽ đau thương gần chết.

Nàng không muốn hấn khổ sở, mấy ngày nay luôn nở một nụ cười rực rỡ bình thường, kỳ thực trong lòng không thể diệt được sự sợ hãi, không thể giảm đi những yêu thương nồng đậm.

Nàng thực sự sợ để hấn ở lại một mình trên đời.

“Bệnh tình cảm không thuốc hay cái gì có thể chữa trị.” Lão nhân cúi đầu nói, lão đảo, “Người trần khi vướng vào lưới tình, thì đã giảm thọ, huống chi là thiên nữ.”

Hấn nói xong, lại như đinh đóng cột, cũng không biết vì sao, nàng cơ hồ đã hiểu đôi chút.

Tảng đá đè nặng mấy tháng nay đã từ từ trôi đi.

“Như vậy, ta còn có thể sống bao lâu?”

“Có thể mấy năm, có thể hơn mười năm.” Hắc trầm ngâm, “Lão hủ này không thể biết trước được.”

“Vậy thì so với không giống so với người bình thường?”

Thì là nàng không phải từ nhỏ sinh ra đã có một luồng hàn khí, thì là nàng từ nhỏ đã giống với người bình thường, cũng không biết được mình có thể sống bao lâu, mấy năm cũng tốt, hơn mười năm cũng được, ai có thể nắm giữ được tuổi thọ của mình dài hay ngắn?

“Nhưng người bây giờ có tâm tình pháp phòng, cho nên hàn khí thịnh thoảng thì phát tán, mỗi phát tác một hồi, khiến cho cái chết càng lúc càng gần.”

“Vậy nên làm thế nào?”

“Không động tình.” Lão nhân nói như đinh đóng cột, “Chỉ cần từ nay về sau vô cảm, vô tình, hàn khí sẽ không có hội phát tác.”

Muốn nàng không động tình? Từ nay về sau vô tình không muốn gì cả, vô hỉ nộ ái ố?

Như vậy, hàn khí trong cơ thể nàng sẽ không tái phát, nàng có thể sống lâu hơn một chút.

Để sống lâu một chút, muốn nàng từ nay về sau không có tình cảm, trở lại thành một Thiên Tinh công chúa không khóc không cười như trước kia?

“Ta làm không được.” Nàng nói.

“Cái gì?”

“Làm không được.” Ánh mắt nàng giương lên, bình tĩnh nhìn thẳng lão nhân, “Muốn ta từ nay về sau quên Bình Tu, không động tình cảm, ta làm không được.”

“Là hắc làm khiến hàn khí trong người người phát tán, bởi vì hắc, người mới phải chịu đựng những đau khổ dần vật.”

“Nhưng ta tình nguyện cùng hắc.” Nàng cười, mấy ngày nay những lo lắng trong lòng từ từ lui đi, chỉ còn những vui sướng rực rỡ, “Ta tình nguyện đánh mất tính mạng, cũng muốn được nhìn thấy hắc, cùng yêu thương nhau, cùng hiểu nhau.”

Lão nhân nhìn nàng, con ngươi đen loé ánh sáng kỳ lạ, “Vì tình mà bỏ mặc tất cả, thật khờ.”

“Đúng là ngốc, nhưng ta tình nguyện như thế.” Nàng mỉm cười như trước, “Bình Tu cũng thế.”

Nàng cuối cùng cũng hiểu được tấm lòng của Tô bình Tu, hiểu được rằng hắc dù biết mạng nàng không được lâu dài nhưng vẫn toàn tâm toàn ý yêu nàng như thế.

Hắc không hối hận vì đã gặp nàng, thì nàng cũng sẽ không hối hận.

Có thể vì hai người bọn họ thật sự yêu nhau nên muốn cùng nhau chịu sự đau khổ, hắc cũng là vì yêu nàng mà hưởng thụ được cảm giác vui sướng hạnh phúc.

Dù là người yêu cũng sẽ giữa chừng giúp chồng, hai người bọn họ không muốn làm những con chim cô độc như trước, như vậy sẽ không cảm nhận được tình thương hay đau khổ, chỉ vì những con chim cô độc chưa từng yêu cái gì.

Nàng đã hiểu.

Cuối cùng.

※ ※ ※

“Chân nhân nói như thế nào?” Tô Bình Tu thấy nàng vừa đẩy cửa đi ra liền nhanh chóng chạy tới, “Bệnh của nàng có cách chữa trị không?”

“Không.”

“Không?” Trong lòng hắn như nhảy lên, kinh ngạc nhìn nàng.

“Không.” Nàng nhợt nhạt cười, ánh mắt chứa đầy ánh sáng.

Nàng cười đẹp quá, thực sự đẹp quá —— vì sao còn có thể cười đẹp đến như vậy?

Là cười thật sao?

“Thực sự a.” Nàng nhìn thấu nội tâm nghi ngờ của hắn, “Ta là cười thật lòng, giống như chàng.”

“Vì sao?” Hắn không hiểu được, “Bệnh của nàng —— “

“Không thuốc nào có thể trị.” Nàng thẳng thắn cắt ngang hắn, “Ta cũng không muốn chữa trị.”

“Vì sao?”

“Vì sao?” Nàng cười nhìn hắn, nghịch ngợm lè lưỡi, “Động tình thì động tình, quay về với hiện thực thì ta rất yêu chàng rồi, tình cảm này cả đời cũng không bao giờ muốn lấy lại.”

“Chuyện gì xảy ra?” Hắn hồ đồ, không hiểu gì cả.

“Đừng nóng vội, ta sẽ dùng thời gian suốt một đời để giải thích với chàng...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nu-dong-tinh>